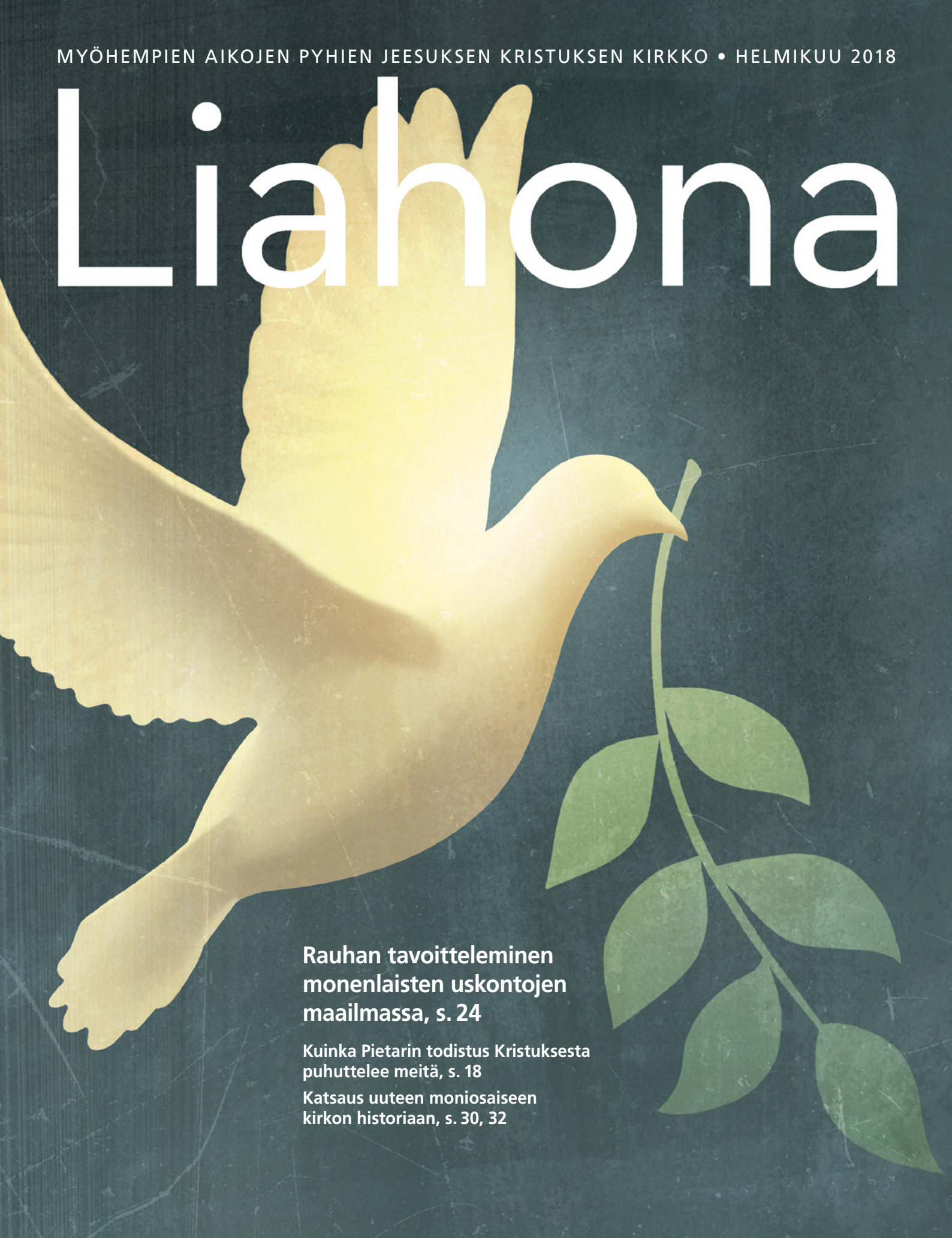

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN JEE SUKSEN KRISTUKSEN KIRKKO • HELMIKUU 2018

Liahona

Rauhan tavoitleminen
monenlaisten uskontojen
maailmassa, s. 24

Kuinka Pietarin todistus Kristuksesta
puhuttelee meitä, s. 18

Katsaus uuteen moniosaiseen
kirkon historiaan, s. 30, 32

”RIIPPUMATTA SIITÄ,
KUINKA HYVIN
PIDÄTTE LUPAUKSENNE
MUISTAA HÄNET AINA,
**HÄN MUISTAA
AINA TEIDÄT.**”

PRESIDENTTI HENRY B. EYRING

Lainaus ensimmäisen presidenttikunnan sanomasta, s. 4.

32 Pyhät – kertomus Jeesuksen Kristuksen kirkosta myöhempinä aikoina, luku 1: Pyytäköön uskossa
Epätavalliset tapahtumat toivat Smithin perheen Palmyraan, ja rauhattomat tunteet johtivat Josephin rukoilemaan.

OSASTOT

- 8** Lokakuun 2017 konferenssin muistikirja
- 11** Palvelemme kirkossa: Vapautus on alku, ei loppu
Richard M. Romney
- 12** Opettaminen Vapahtajan tavalla: Mitä voin tehdä opettaakseni enemmän Vapahtajan tavalla?
Tad R. Callister

16 Puhujakorokkeella: Jumala on ilmoittanut sen minulle
Rachel H. Leatham

38 Henkilökuvia uskosta: Feinga Fanguna

40 Myöhempien aikojen pyhien kertomaa

80 Kunnes taas kohdataan: Evankeliumi käsittää kaiken totuuden
Presidentti Dieter F. Uchtdorf

SANOMAT

- 4** Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Muistakaa Hänet aina
Presidentti Henry B. Eyring
- 7** Kotikäyntiöpetuksen periaatteita: Tutustukaa häneen ja hänen perheeseensä

ERIKOISARTIKKELIT

18 "Kuka minä teidän mielestänne olen?" – Pietarin todistus Kristuksesta
Terry B. Ball
Kun opimme rakastamaan ja ymmärtämään Pietaria, olemme valmiimpia ja kykenevämpiä ottamaan vastaan hänen erityisen todistuksensa Kristuksesta.

24 Uskonnonvapaus: rauhan kulmakivi
Vanhin D. Todd Christofferson
Kilpailevien elämäkatsomusten maailmassa me voimme olla yhtä rauhan tavoittelussamme hyväksymällä uskonnollisen moninaisuuden ja pysyttämällä voimassa uskonnonvapauden.

30 Pyhät – kertomus Jeesuksen Kristuksen kirkosta myöhempinä aikoina
Vanhin Steven E. Snow
Opi lisää uudesta moniosaisesta kirkon historiasta.

KANNESSA
Kuvitus Joshua Dennis.

44

44 "Hän pelastaisi meidät"

Reid Tateoka

Tuhoisan maanjäristyksen jälkeen Japanissa lähetyssaarnaajat tunsivat Herran suojelevan ja johdattavan käden pitävän heidät turvassa.

48 Lähetystyöni sukuni keskuudessa

Andrea Gómez Lagunes

Luulin, että leikkaukseni jälkeen lähetystyöni olisi ohi, mutta jotenkin minun sallittiin jäädä. Nyt minun oli vain otettava selville syy siihen.

Etsi tähän numeroon piilotettu Liahona. Vihje: Mitä taitoja voit käyttää muiden hyväksi?

50 Jeesus Kristus – rauhan lähteemme

Vanhin M. Russell Ballard

Maailma saattaa tuoda hetkellistä onnea, mutta Jeesus Kristus tarjoaa ikuista rauhaa.

54 Rauha maailmassa vai rauha Kristuksessa

Sarah Hanson

Kuinka voit tunnistaa rauhaa koskevat maailman väärennökset?

56 Sitä, mitä on sydämessä, ei voi jäädyttää

Blossom Larynoh

Kun MAP-kirkossa käymisestä tuli laitonta Ghanassa, tiesin, että todistukseni piti olla vahva.

58 Kuinka syvennän suhdettani Jumalaan

Vanhin Massimo De Feo

Herra lähestyy meitä jokaista henkilökohtaisesti. Päätä nyt luoda Häneen vahvempi suhde.

60 Jätin huoleni Jumalalle

Ninoska Nawrath

Kun ystäväni joutui sairaalaan vakavan masennuksen vuoksi, minut valtasi suunnaton huoli. Miten voisin auttaa?

62 Juliste: Ikuinen elämä

63 Rivi rivin päälle: 1. Nefi 3:7

64 Kysymys ja vastaus

Kuinka voin pyytää ystäviäni olemaan puhumatta epäystävällisesti tai asiattomasti muista?

56

74

66 Kirkkoa puolustamassa

Tracie Carter ja Maryssa Dennis

Easton ja hänen uusi ystävänsä GianMarco halusivat antaa luokalleen tietoa kirkosta!

68 Anna valosi loistaa: Lahjojen jakamista

Marissa Widdison

70 Onnensuunnitelma

Tämä värityskirjanen auttaa sinua oppimaan taivaallisen Isän suunnitelmasta!

72 Apostolit todistavat Kristuksesta

Vanhin Dallin H. Oaks

73 Jatka yrittämistä!

Vanhin Peter F. Meurs

Silloinkin kun lahjojesi käyttäminen ja todistuksesi lausuminen on pelottavaa, ne voivat tehdä muut iloisiksi.

74 Konferenssikortit

75 Meidän sivumme

76 Pyhien kirjoitusten kertomuksia: Aadam ja Eeva

Kim Webb Reid

79 Väriytyssivu

**HELMIKUU 2018, 70. VUOSIKERTA, NUMERO 2
LIAHONA 14748 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Vastaava päätoimittaja: Hugo E. Martinez
Vastaavat apulaispäätoimittajat: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Neuvojat: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Toiminnanjohtaja: Richard I. Heaton
Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg
Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: Adam C. Olson
Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Francisca Olson
Toimittajat: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin,

Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Painatuksen valmistelu: Joshua Dennis, Ammon Harris

Painatusjohtaja: Steven T. Lewis

Levikkijohtaja: Troy R. Barker

Kotimaansivut: Timo Lehto

Sähköposti: timppa.lehto@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaustiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhinta: 9,20 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatun, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalilain, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suahilin, suomen, tagalogin, tahitiin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urduun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittään.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Tekijänoikeustiedot: Ellei toisin ole mainittu, voit kopioida aineistoa *Liahonasta* henkilökohtaiseen ei-kaupalliseen käyttöön (kuten kirkon tehtäviin). Tämä oikeus voidaan kumota milloin tahansa. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA, tai sähköpostiosoitteeseen cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

February 2018 Vol. 70 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

LISÄÄ INTERNETISSÄ

Lue artikkeleita ja lähetä omiasi sivustolla liahona.lds.org.

Löydä ja jaa innoittavia sanomia (englanniksi, espanjaksi ja portugaliksi) osoitteessa [facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona).

Lähetä palautetta osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Tilaa lehti osoitteessa store.lds.org. Tai käy jakelukeskuksessa, kysy apua seurakunnan johtohenkilöiltä tai soita numeroon 1 800 537 5971 (Yhdysvallat ja Kanada).

KUVAKKEET GETTY IMAGES

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Aadam ja Eeva, 76

Jeesus Kristus, 4, 12, 18, 50, 54, 58, 62, 70, 72

Joseph Smith, 32

Kaste, 75

Kielenkäyttö, 64

Kirkon historia, 30, 32

Kirkon tehtävät, 11, 12, 58

Kotiopetus, 40

Kuuliaisuus, 16, 63, 79

Kyvyt, 38, 68, 73

Lähetystyö, 44, 48, 56, 66

Masennus, 54, 60

Mormonin kirja, 75

Nöyryys, 12

Opettaminen, 12

Palveleminen, 7, 11, 42, 68

Parannus, 4, 50

Patriarkalliset siunaukset, 38

Pelastussuunnitelma, 70

Perhe, suku, 10, 48, 75

Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 43

Rakkaus, 7

Rauha, 24, 50, 54, 60

Sakramentti, 4, 58

Sukututkimus, 43, 48

Taivaallinen Isä, 58, 62, 70

Tempelit, 75

Todistus, 16, 18, 56, 66, 73

Totuus, 80

Uskonnonvapaus, 24

Vastoinkäymiset, 44, 48, 54, 56, 60

Yleiskonferenssi, 74

Ystävyys, 7, 41, 60, 64, 66

**Presidentti
Henry B. Eyring**

ensimmäinen
neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

MUISTAKAA HÄNET AINA

Dystyttekö kuvittelemaan kanssani profeetta Moronin kaivertamassa kultalevyihin Mormonin kirjan viimeisiä sanoja? Hän oli yksin. Hän oli nähnyt kansakuntansa, kansansa ja perheensä kukistuvan. Maa oli ”täynnä yhtä jatkuvaa” sotaa (Morm. 8:8). Silti hänellä oli toivoa, sillä hän oli nähnyt meidän aikamme! Ja vaikka hän olisi voinut kirjoittaa paljon kaikenlaista, hän kutsui meitä *muistamaan* (ks. Moroni 10:3).

Presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) opetti mielellään, että tärkein sana sanakirjassa voisi olla *muistaa*. Hän sanoi, että koska me olemme tehneet liittoja Jumalan kanssa, ”suurin tarpeemme on muistaa”¹.

Voitte löytää sanan *muistaa* kaikkialta pyhistä kirjoituksista. Kun Nefi nuhteli veljiään, hän kehotti heitä usein muistamaan Herran sanat ja muistamaan, kuinka Jumala oli pelastanut heidän esivanhempansa (ks. 1. Nefi 15:11, 25; 17:40).

Kuningas Benjamin käytti suuressa jäähyväispuheessaan sanaa *muistaa* seitsemän kertaa. Hän toivoi, että hänen kansansa muistaisi ”Jumalan suuruuden – ja hänen hyvyytensä ja pitkämielisyytensä” heitä kohtaan (Moosia 4:11; ks. myös 2:41; 4:28, 30; 5:11–12).

Kun Vapahtaja asetti sakramentin, Hän kehotti opetuslapsiaan nauttimaan nuo vertauskuvat Hänen uhrinsa muistoksi (ks. Luuk. 22:19). Jokaisessa sakramenttirukouksessa te ja minä kuulemme sanan *muistaa* jälkeen sanan *aina* (ks. OL 20:77, 79).

Sanomani on kutsu, jopa pyyntö, muistaa. Esitän kolme ehdotusta siitä, mitä te voisitte muistaa joka viikko nauttiesanne sakramentin pyhät vertauskuvat. Toivon, että niistä on apua teille, kuten niistä on ollut minulle.

Muistakaa Jeesus Kristus

Ensiksi, muistakaa Vapahtaja. Muistakaa, kuka Hän oli ollessaan maan päällä, kuinka Hän puhui muille ja kuinka Hän osoitti ystävällisyyttä teoissaan. Muistakaa, keiden kanssa Hän käytti aikaansa ja mitä Hän opetti. Vapahtaja ”kulki ympäri maata [ja] teki hyvää” (Ap. t. 10:38). Hän kävi sairaiden luona. Hän oli sitoutunut tekemään Isänsä tahdon.

Ennen kaikkea voimme muistaa sen suuren hinnan, jonka Hän maksoi rakkaudestaan meitä kohtaan poistaakseen syntiemme tahrان. Kun muistamme Hänet, halumme seurata Häntä voimistuu. Haluamme olla vähän ystävällisempiä, anteeksiantavampia ja halukkaampia etsimään Herran tahtoa ja toimimaan sen mukaan.

Muistakaa, mitä teidän pitää tehdä paremmin

On vaikeaa ajatella Vapahtajaa – Hänen puhtauttaan ja täydellisyyttään – ajattelematta myös sitä, kuinka vajavaisia ja epätäydellisiä me olemme Häneen verrattuina. Olemme tehneet liittoja noudattaen Hänen käskyjään ja silti usein jäämme kauas tästä korkeasta mittapuusta. Mutta Vapahtaja tiesi, että niin kävisi, ja siitä syystä Hän antoi meille sakramenttitoimituksen.

Sakramentilla on juurensa Vanhan testamentin uhräiskäytännössä, johon sisältyi syntien tunnustaminen (ks. 3. Moos. 5:5). Enää emme uhraa eläimiä mutta voimme yhä hylätä syntimme. Pyhissä kirjoituksissa tätä kutsutaan särkyneen sydämen ja murtuneen mielen uhriksi (ks. 3. Nefi 9:20). Tulkaa nauttimaan sakramentti katuvin, parannusta tekevin sydämin (ks. OL 59:12; Moroni 6:2). Kun teette

niin, saatte anteeksi syntinne ettekä harhaudu polulta, joka johtaa takaisin Jumalan luo.

Muistakaa oma edistymisenne

Kun tutkitte elämäännne sakramentti-toimituksen aikana, toivon ajatusten keskittyvän paitsi siihen, mitä olette tehneet väärin, myös siihen, mitä olette tehneet oikein – hetkiin, jolloin olette tunteneet taivaallisen Isän ja Vapahtajan olevan teihin tyytyväisiä.

Voitte jopa käyttää sakramentin aikana hetken siihen, että pyydätte Jumalalta apua huomataksenne nuo asiat. Jos teette niin, lupaan, että tunnette jotakin. Tunnette toivoa.

Kun olen tehnyt näin, Henki on vakuuttanut minulle, että vaikka olen yhä kaukana täydellisestä, olen parempi tänään kuin olin eilen. Ja se antaa minulle luottamusta siihen, että Vapahtajan ansiosta voin olla vieläkin parempi huomenna.

Aina on pitkä aika, ja siihen sisältyy paljon keskittyneitä ponnisteluja. Tiedätte kokemuksesta, kuinka vaikeaa on tietoisesti ajatella koko ajan yhtä asiaa. Mutta riippumatta siitä, kuinka hyvin pidätte lupauksenne muistaa Hänet aina, Hän muistaa aina teidät.

Vapahtaja tietää haasteenne. Hän tietää, miltä tuntuu, kun elämän huolet painavat teitä. Hän tietää, kuinka kipeästi tarvitsette siunausta, joka koituu siitä, että muistatte Hänet aina ja olette kuuliaisia Hänelle – ”jotta hänen Henkensä olisi *aina* [teidän kanssanne]” (OL 20:77, kursivointi lisätty).

Niinpä Hän toivottaa teidät tervetulleiksi takaisin sakramenttipöydän ääreen joka viikko ja tarjoaa jälleen kerran teille tilaisuuden todistaa Hänen edessään, että te muistatte Hänet aina. ■

VIITE

1. Spencer W. Kimball, ”Korotuksen ympyrät”, *Uskonnollisten kasvattajien vastuullinen tehtävä*, 1978, s. 28.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Elämä voi muuttua kiireiseksi, jolloin meidän voi olla vaikeaa muistaa aina Vapahtajamme Jeesus Kristus. Sakramentti tarjoaa kuitenkin joka viikko erityisen hetken, jolloin voimme muistella Hänen elämäänsä ja opetuksiaan. Voisit miettiä niiden kanssa, joita opetat, kuinka käytätte nyt nuo hiljaiset hetket, ja keskustella siitä, kuinka voitte keskittyä aiempaa paremmin Vapahtajaan. Kuinka voitte käyttää nuo hetket pohtien asioita, joissa voitte henkilökohtaisesti toimia paremmin? Mitä arvoa on sillä, että muistatte sen, miten edistytte joka viikko?

”Muistakaa, kuinka armollinen Herra on ollut”
(ks. Moroni 10:3).

NUORILLE

Kolme asiaa, joita voi muistaa

Sana *muistaa* esiintyy Mormonin kirjassa monta kertaa. Nefi kannusti veljiään muistamaan, kuinka Jumala oli pelastanut heidän esivanhempansa. Kuningas Benjamin pyysi kansaansa muistamaan Jumalan suuruuden. Ja Moroni neuvoi lukijoitaan muistamaan, kuinka armollinen Herra on.

Vapahtajan muistaminen on ratkaisevan tärkeää – kun nautimme sakramentin, teemme jopa liiton muistaa Hänet aina. Presidentti Eyring kehottaa meitä muistamaan sakramentin aikana nämä kolme asiaa:

1. **Muista Jeesus Kristus:** Lue pyhistä kirjoituksista, kuinka Vapahtaja palveli ja osoitti rakkautta muita kohtaan. Kuinka tunnet Hänen rakkautensa? Kuinka voit palvella muita ja osoittaa heille rakkautta kuten Vapahtaja teki?
2. **Muista, mitä sinun pitää tehdä paremmin:** Muistele kulunutta viikkoasi katuvin, parannusta tekevin sydämin. Valitse yksi asia, jonka voit muuttaa, ja kirjoita, kuinka aiot toimia siinä

paremmin. Aseta tavoitteesi sellaiseen paikkaan, josta näet sen usein.

3. **Muista oma edistymisesi:** Pyydä Jumalalta apua nähdäksesi hyvän edistymisesi. Kirjoita, miltä se sinusta tuntuu.

Me emme ole täydellisiä, mutta Vapahtaja tietää sen. Siksi Hän pyytää meitä muistamaan Hänet. Se, että muistamme Hänet, antaa meille toivoa ja auttaa meitä saamaan halun tulla paremmiksi. Sellaisinakin aikoina, kun unohtamme muistaa Hänet, presidentti Eyring sanoo: ”Hän muistaa aina teidät.”

LAPSILLE

Muistan Jeesuksen

Pyhissä kirjoituksissa opetetaan, että meidän tulee aina muistaa Jeesus Kristus. Se tarkoittaa sitä, että meidän tulee ajatella Häntä *paljon* ja noudattaa Hänen esimerkkiään!

Voit jäljentää ja värittää tämän kuvan Jeesuksesta. Se voi auttaa sinua muistamaan Hänet aina. Sijoita se paikkaan, josta näet sen usein.

”Ja jos te aina muistatte minut, minun Henkeni on oleva teidän kanssanne”
(3. Nefi 18:7).

Tutustukaa häneen ja hänen perheeseensä

Kotikäyntiopetus on sitä, että pyrimme vilpittömästi tuntemaan jokaisen sisaren ja rakastamaan häntä, jotta voimme osaltamme vahvistaa hänen uskoaan ja palvelua.

Usko, perhe, auttaminen

Rita Jeppeson ja hänen kotikäyntiopettajansa ovat tulleet hyväksi ystäviksi tavatessaan toisiaan ja keskustellessaan evankeliumista. Mutta heidän tapamisiinsa sisältyy myös sanapeliä pelaamista yhdessä, mikä auttaa Ritan ikääntyvää mieltä pysymään terävänä. Koska Ritan kotikäyntiopettaja on oppinut, mitä Rita tarvitsee ja mistä tämä nauttii, he molemmat odottavat innolla jokaista käyntiä. Sisaret voivat tavatessaan tehdä todellakin asioita, kuten lähteä yhdessä kävelyille tai auttaa sisarta kotiaskareissa.

Lucy Mack Smith, profeetta Joseph Smithin äiti, kertoi vuonna 1842 ajatuksiaan siitä, mitä myöhempien aikojen pyhien sisarten tulisi äskettäin perustetussa Apuyhdistyksessä tuntea toisiaan kohtaan. Hän sanoi: ”Meidän täytyy hoivata

toinen toistamme, pitää huolta toinen toisestamme, lohduttaa toisiamme ja saada opetusta, jotta voimme istua taivaassa kaikki yhdessä.”¹ Se on totta yhä nykyäänkin.

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Näkkää itsenne – – Herran lähettiläinä Hänen lapsilleen. – – Toivoisimme, että loisitte aidon, evankeliumipainotteisen jäsenistä huolehtimisen aikakauden, että valvoisitte ja hoivaisitte toisianne myötätuntaisin tavoin vastaten hengellisiin ja ajallisiin tarpeisiin millä tahansa sellaisella keinolla, joka auttaa.”²

Herra antoi Mooseksen kautta Israelin lapsille seuraavan käskyn: ”Kohdelkaa joukossanne asuvia siirtolaisia ikään kuin he olisivat heimolaisianne ja rakastakaa heitä kuin itseänne” (3. Moos. 19:34). Sisaret, joiden

kotikäyntiopettajia olemme, saattavat olla meille vieraita ”siirtolaisia”, kun aloitamme palvelemisemme, mutta kun tutustumme heihin ja heidän perheeseensä, halumme ”[kantaa toistemme] kuormia, jotta ne olisivat keveitä”, kasvaa ja haluamme sydäntemme olevan ”yhteen liittyneinä ykseydessä ja rakkaudessa [toisiamme] kohtaan” (Moosia 18:8, 21).

VIITTEET

1. Lucy Mack Smith, julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 26.
2. Jeffrey R. Holland, ”Kirkon lähettiläät”, *Liahona*, marraskuu 2016, s. 62.

Mieti tätä

Mistä tulevista tapahtumista niiden sisarten perheissä, joita opetat, sinun tulisi olla tietoinen ja mitkä niistä muistaa?

Palvelemista

Erityisen sanoman sijaan tällä sivulla esitellään joka kuukausi eri periaate, joka auttaa meitä palvelemaan tehokkaammin toisiamme. Kun rukoilette ja etsitte innoitusta, niin tiedätte, minkä hengellisen sanoman ja palveluksen kukin sisar tarvitsee.

LOKAKUUN 2017 KONFERENSSIN MUISTIKIRJA

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, – – olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun käyt läpi lokakuun 2017 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää apuna näitä sivuja (sekä aiempien ja tulevien numeroiden konferenssin muistikirjoja) tutkiessasi ja soveltaessasi käytäntöön elävien profeettojen ja apostolien sekä kirkon muiden johtohenkilöiden viimeaikaisia opetuksia.

OPILLINEN KOHOKOHTA

Pappeuden vala ja liitto

Melkisedekin pappeuden haltija tekee liiton täyttää Aaronin pappeuteen liittyvät vastuut ja pitää kunniaansa kutsumuksensa Melkisedekin pappeudessa. – –

Jumala vuorostaan lupaa, että Melkisedekin pappeuden haltija saa avaimet Jumalan salaisuuksien ymmärtämiseen. Hänestä tulee

kerran täydellinen, jotta hän voi seisoa Jumalan edessä. Hän pystyy toteuttamaan tehtävänsä pelastuksen työssä. Jeesus Kristus valmistaa tien pappeudenhaltijan edellä ja on hänen kanssaan. Pyhä Henki on pappeudenhaltijan sydämessä, ja enkelit tukevat häntä. Hänen ruumistaan vahvistetaan ja se uudistetaan. Hänestä tulee Abrahamin

siunausten perillinen sekä vaimonsa kera perillinen Jeesuksen Kristuksen kanssa taivaallisen Isän valtakunnassa. Nämä ovat erittäin suuria ja kalliita lupauksia [ks. 2. Piet. 1:4]. Sen suurempia lupauksia ei voi kuvitella.”

Vanhin Dale G. Renlund kahdentoista apostolin koorumista, ”Pappeus ja Vapahtajan sovittava voima”, Liahona, marraskuu 2017, s. 65–66.

USKO VOITTA PELON

”Niin paljon kuin siis jo olemmekin vahvista-
neet uskoa ja rohkeutta
sydämässämme, Herra

odottaa enemmän meiltä – ja meitä seuraavilta sukupolvilta. Heidän tulee olla vahvempia ja urheampia, koska he tulevat tekemään vieläkin suurempia ja vaikeampia asioita kuin me olemme tehneet. Ja he tulevat kohtaamaan entistä suurempaa vastustusta sielu-
jemme vihollisen taholta. – –

Todistan, että Herra kulkee teidän kasvojenne edellä aina kun olette tekemässä Hänen työtään. Toisinaan te olette niitä enkeleitä, joita Herra lähettää tukemaan muita. Toisinaan te olette niitä, joita tukea antavat enkelit ympäröivät. Mutta teillä on aina sydämässänne Hänen Henkensä, kuten teille on luvattu jokaisessa sakramentti-
toimituksessa. Teidän täytyy vain pitää Hänen käskynsä.

Jumalan valtakunnalle maan päällä parhaat päivät ovat edessäpäin. Vastustus lujittaa meidän uskoamme Jeesukseen Kristukseen, kuten se on tehnyt profeetta Joseph Smithin ajoista asti. Usko voittaa aina pelon. Yhdessä toimiminen luo ykseyttä. Ja rakastava Jumala kuulee teidän rukouksenne avun tarpeessa olevien puolesta ja vastaa niihin. Hän ei väsy eikä Hän nuku.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Älkää pelätkö tehdä hyvää”, *Liahona*, marraskuu 2017, s. 103.

PALVELKAAMME LÄHIPIIRISSÄMME OLEVIA

”Uskon, että useimpien jäsenten mielestä palveleminen on keskeisellä sijalla heidän liitoissaan ja opetuslapseudessaan. Mutta uskon myös, että toisinaan on helppoa

hukata joitakin suurimmista tilaisuuksista palveluun muita, koska huomiomme on muualla tai koska etsimme kunnianhimoisia tapoja muuttaa maailmaa emmekä näe, että jotkin merkittävimmistä tarpeista, mitä voimme täyttää, löytyvät omasta perheestämme, ystäviemme keskuudesta, seurakunnastamme ja asuinpaikkakunnaltamme. Meitä koskettaa se, kun näemme toisella puolella maailmaa olevien kärsimyksen ja suuret tarpeet, mutta emme ehkä huomaa, että aivan vieressämme luokassa istuu henkilö, joka tarvitsee ystävyttämme. – –

Taivaallinen Isä on kenties sijoittanut niitä, jotka tarvitsevat meitä, lähimmäksi meitä tietäen, että me olemme sopivimpia vastaamaan heidän tarpeisiinsa.”

Bonnie L. Oscarson, Nuorten Naisten ylijohtaja, ”Tarpeet meidän edessämme”, *Liahona*, marraskuu 2017, s. 26.

”Milloin ja kuinka innoitus yleiskonferenssipuheisiin tulee?

Kun aihetta ei ole annettu, näemme taivaan koordinoivan kauniisti iankaikkisen totuuden aiheita ja teemoja aivan jokaiseen konferenssiin.”

Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista, ”Herran ääni”, *Liahona*, marraskuu 2017, s. 123.

TÄYDELLISYYS: ARMON LAHJA

”Uskon [Jumalan täydellisyteen], ja tiedän, että me olemme Hänen hengellisiä poikiaan ja tyttäriään, joilla on jumalalliset mahdollisuudet tulla sellaisiksi kuin Hän on. Tiedän myös, ettei meidän Jumalan lapsina pitäisi halventaa tai mustamaalata itseämme, aivan kuin itsemme ruoskiminen tekisi meistä jotenkin sen henkilön, jollaiseksi Jumala haluaa meidän tulevan. Ei! Kun sydämessämme on aina aulius tehdä parannusta ja halu olla yhä vanhurskaampi, toivoisin, että pyrkisimme kukin kehittymään tavalla, johon ei kuulu vatsahaavaa tai anoreksiaa, masentumista tai itsetuntonne murskaamista. – –

’Niin, tulkaa Kristuksen luokse ja tulkaa täydellisiksi hänessä’, Moroni pyytää. [’Rakastakaa’ Jumalaa koko väkevyydestänne, mielestänne ja voimastanne, silloin – – *te hänen armostaan voitte olla täydellisiä Kristuksessa*] [Moroni 10:32, kursivointi lisätty]. Ainoa toivomme todellisesta täydellisyydestä on saada se lahjana taivaasta – me emme pysty ’ansaitsemaan’ sitä. Näin Kristuksen armo tarjoaa meille paitsi pelastuksen surusta, synnistä ja kuolemasta, myös pelastuksen alituisesta itsemme arvostelemisesta.”

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista, ”Olkaa siis täydellisiä – lopulta”, *Liahona*, marraskuu 2017, s. 40–41.

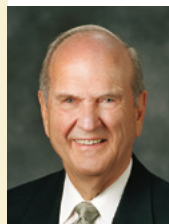

VASTAUKSIA SINULLE

Kuinka voimme tuoda Vapahtajan elämäämme?

”[Sakramentin nauttiminen] tarkoittaa sitä, että poistamme elämästämme kaiken sellaisen, mikä ei ole sopuinnussa Kristuksen kaltaisen luonteen kanssa, ja teemme Hänen ominaisuuksistaan omiamme. Tämä on parannuksenteon laajempi merkitys: ei vain kääntyä pois menneistä synneistä vaan myös jatkossa ’kääntää sydämensä ja tahtonsa Jumalaan’ [PKO, ’Parannus’].”

Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista, ”Elävä leipä, joka on tullut taivaasta”, *Liahona*, marraskuu 2017, s. 39.

HUHTIKUUN 2017 MORMONIN KIRJA -HAASTE

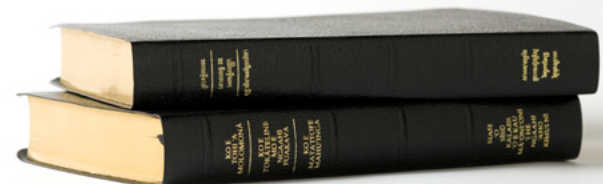
”Siitä asti, kun presidentti Monson – – esitti haasteen [tutkia ja pohtia Mormonin kirjaa], olen yrittänyt noudattaa hänen neuvoaan. Olen muun muassa laatinut luetteloja siitä, mitä Mormonin kirja on, mitä se *vahvistaa*, mitä se *kumoaa*, mitä se *täyttää*, mitä se *selventää* ja mitä se *ilmoittaa*. Mormonin kirjan tarkasteleminen näillä

tavoin on ollut oivaltavaa ja innoittavaa harjoitusta! Suosittelen sitä teille jokaiselle. [Katso presidentti Nelsonin puheen lopusta hänen kokoomiaan luetteloita.] – –

[Miettikää näitä kysymyksiä:] Ensimmäiseksi, millaista elämäni olisi ilman Mormonin kirjaa? Toiseksi, mitä te *ette tietäisi*? Ja kolmanneksi, mitä teillä *ei olisi*? – –

Tiedän, että presidentti Thomas S. Monson on Jumalan profeetta maan päällä tänä päivänä. Rakastan häntä ja tuen häntä koko sydämestäni.”

Presidentti Russell M. Nelson, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, ”Mormonin kirja – millaista elämäni olisi ilman sitä?”, *Liahona*, marraskuu 2017, s. 61–63.

VAPAUTUS ON ALKU, EI LOPPU

Richard M. Romney

kirkon lehdet

Me emme ylene tai alene kirkossa. Me kuljemme yhdessä eteenpäin.

Eräs ystäväni vapautettiin äskettäin piispan tehtävästä seurakunnassaan. Muutamia päiviä myöhemmin, koska hän tiesi minunkin palvelleeni piispana, hän pyysi saada puhua kanssani.

”Onko normaalia, että minusta tuntuu tältä?” hän kysyi.

”Miltä sinusta tuntuu?”

”Että olen kuin irrallaan. Olen ollut mukana todella monen ihmisen elämässä, ja nyt aivan äkkiä se on ohi. Tunnenko enää koskaan olevani niin täysin mukana?”

Hänen kysymyksensä vei minut aikaan, jolloin minut vapautettiin. Muistan kokeneeni samankaltaisia tunteita. Kaipasin sitä, että saisin olla kiinteästi mukana auttamassa ihmisiä pääsemään lähemmäksi Vapahtajaa ja heidän Isäänsä taivaassa. Kaipasin sitä, että voisin rohkaista heitä tavoittelemaan ja noudattamaan Pyhän Hengen innoitusta. Palveleminen piispana oli ollut suurenmoinen siunaus, ja nyt se oli ohi.

Mutta oliko se todella? Kun oli kulunut hieman aikaa, käsitin, ettei palvelemisen siunaus katoa koskaan. Siihen on aina tilaisuus. Eikö meidän Jeesuksen Kristuksen opetuslasten tule muistaa Hänet *aina*? (Ks. OL 20:77, 79.) Eikö meidän tule *aina* auttaa muita pääsemään lähemmäksi

Vapahtajaa ja taivaallista Isäänsä? Eikö meidän tule *aina* auttaa muita, etenkin puolisoamme ja perhettämme, tavoittelemaan ja noudattamaan Pyhän Hengen innoitusta?

Mieleeni tulivat nämä kahdentoista apostolin koorumin jäsenen, vanhin Dallin H. Oaksin sanat: ”Meidän arvomme ei alene, kun meidät vapautetaan, eikä meidän arvomme ylene, kun meidät kutsutaan tehtävään. Herran palveluksessa ei ole mitään alenemisiä tai ylenemisiä. On vain kulkua eteenpäin tai taaksepäin, ja se, kumpi on kyseessä, riippuu siitä, kuinka me otamme vastaan vapauttamisemme ja kutsumisemme ja kuinka me toimimme niiden pohjalta. Toimin kerran johtavana virkailijana, kun eräs nuori vaaranjohtaja vapautettiin

hänen palveltuaan hienosti yhdeksän vuotta. Nyt hän iloitsi vapauttamisestaan sekä uudesta tehtävästä, jonka hän ja hänen vaimonsa olivat juuri ottaneet vastaan. Heidät oli kutsuttu seurakuntansa lastenhuonejohtajiksi. Vain tässä kirkossa sitä pidettäisiin aivan yhtä kunnioitettavana!”¹

Kun ystäväni ja minä puhuimme, me kumpikin oivalsimme, ettei palveleminen pääty, kun meidät vapautetaan jostakin kirkon tehtävästä, olipa tuo tehtävä mikä hyvänsä. Kristuksen seuraajien kohdalla palveleminen ei pääty koskaan. Pian saamme uuden tehtävän ja aloitamme jälleen kulkiesamme kaikki yhdessä eteenpäin. ■

VIITE

1. Dallin H. Oaks, ”Pappeuden avaimet ja valtuus”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 49.

Tad R. Callister
pyhäkoulun ylijohtaja

MITÄ VOIN TEHDÄ OPETTAAKSENI ENEMMÄN VAPAHTAJAN TAVALLA?

Palvellessani lähetysohjohtajana Torontossa Kanadassa toinen apulaisistani tuli luokseni ja kysyi: ”Lähetysohjohtaja, kuinka voin olla parempi lähetyssaarnaaja?” Ensimmäinen vastaukseni oli: ”Sinä pärjät hienosti.” Ja hän tosiaan pärjäsi. Mutta hän halusi ehdottomasti vastauksen kysymykseensä, joten mietin sitä hetken ja esitin sitten erään ehdotuksen. Hän suhtautui siihen myönteisesti ja hymyillen.

Kerroin tämän yksinkertaisen kokemuksen muille lähetyssaarnaajillemme. Pian muita vanhimpia ja sisaria tuli puhutteluunsa kysymään: ”Lähetysohjohtaja, kuinka voin olla parempi lähetyssaarnaaja?” Tuo yhden lähetyssaarnaajan yksinkertainen kysymys sai aikaan edistymisen ilmapiirin koko lähetykentällämme.

Samalla tavoin opettajat saavat rakentavia neuvoja, jos he vilpittömästi esittävät Herralle ja johtajilleen tämän yksinkertaisen kysymyksen: ”Mitä voin tehdä opettaakseni enemmän Vapahtajan tavalla?” Herra on luvannut: ”Ole nöyrä, niin Herra, sinun Jumalasi, johdattaa sinua kädestä ja antaa sinulle vastauksen rukouksiisi” (OL 112:10).

Roihua innosta

J. B. Priestleyltä, eräältä englantilaiselta kirjailijalta, kysyttiin kerran, kuinka hänestä oli tullut niin etevä kirjailija, kun kukaan hänen lahjakkaista aikalaisistaan ei ollut menestynyt yhtä hyvin. Hän vastasi: ”Ero meidän välillämme ei ollut kyvyssä vaan siinä seikassa, että kun – – he – – pelkästään leikittelivät kiehtovalla ajatuksella [kirjoittamisesta], minä roihusin innosta!”¹

Me opettajat saattaisimme kysyä: ”Olemmeko me tyytyväisiä nykyisiin opetustaitoihimme vai roihuammeko innosta opettaa Vapahtajan tavalla?” Jos roihuamme, olemmeko halukkaita unohtamaan kaiken ylpeytemme ja sen sijaan että vain odotamme ohjeita myös aktiivisesti etsimme niitä?

Ratkaisuna on nöyryys

Tässä kirkossa on monia erinomaisia opettajia, mutta totuus on, että olipa meillä kuinka monta vuotta kokemusta tai kuinka monta tutkintoa hyvänsä tai rakastivatpa luokan jäsenet meitä kuinka paljon tahansa, me kaikki voimme kehittyä ja tulla enemmän Mestariopettajan kaltaisiksi, jos vain olemme nöyriä. Ehkäpä Kristuksen

kaltaisen opettajan ratkaisevin ominaisuus on, että hän on valmis ottamaan vastaan opetusta. Nöyryys on ominaisuus, joka sekä kutsuu Hengen vaikutuksen että ravitsee haluamme kehittyä.

Silloin tällöin tapaan pyhäkoulun johtajia, jotka ovat pettyneitä, koska yksi tai useampi opettaja heidän seurakunnassaan ajattelee olevansa niin kokenut tai taitava, ettei hän tarvitse enempää ohjeita eikä hänen tarvitse osallistua opettajaneuvoston kokouksiin. Se murehduttaa minua, sillä en ole vielä tähän mennessä tavannut opettajaa, joka ei voisi jollakin tavoin kehittyä.

Tiedän, että jos myös kokenein opettaja tulee opettajaneuvoston kokouksiin nöyrin sydämin ja roihuten halusta oppia, sellainen opettaja *sa* jumalallisia oivalluksia ja vaikutelmia siitä, kuinka hän voi kehittyä. Olen ollut kymmenissä opettajaneuvoston kokouksissa ja lähdän sieltä aina mukanani jokin uusi oivallus tai halu kehittää jotakin taitoa tai ominaisuutta, joka kaipaa hiomista ja kypsyttelyä.

Tarve kehittää opetustaitoja

Jotkut voivat toisinaan pitää opetustaitoja tai -menetelmiä pelkästään

mekaanisina tai maallisina välineinä. Kun näitä taitoja kehitetään, ne kuitenkin sallivat Hengen valita useista eri vaihtoehdoista, jotka parhaiten vastaavat yksittäisten oppijoiden tarpeita. Kumpi on tuloksellisempaa, sekö, että yrittää kaataa puun taskuveitsellä, vai se, että käyttää apunaan moottorisaha? Kummassakin tapauksessa puuta kaatavalla on yhtä paljon voimaa ja päättäväisyyttä, mutta jälkimmäinen tapa on hyvin paljon tuloksellisempi, koska hänellä on käytössään tehokkaampi väline. Opetustaidoista tulee jumalallisia työkaluja Hengen käsissä.

Koulutus ja harjoittelu, roolileikki, opiskeleminen ja havainnointi voivat

auttaa opettajaa, olipa hänen taitotasonsa mikä tahansa, kehittämään taitoja, joita Henki voi hyödyntää – ja auttaa meitä opettamaan enemmän Mestarin tavalla. Monia näistä taidoista voidaan kehittää opettajaneuvoston kokouksissa.

Herra voi muovata ja muokata meitä

Joistakuista saattaa tuntua, etteivät he kerta kaikkiaan pysty opettamaan Vapahtajan tavalla – että sellainen pyrkimys on heidän kyvyilleen mahdoton. Pietari on kenties ajatellut, ettei hän ollut muuta kuin yksinkertainen kalastaja, ja Matteus on kenties

pitänyt itseään pelkkänä halveksittuna veronkerääjänä. Silti kummastakin tuli Vapahtajan avulla voimallinen johtaja ja evankeliumin opettaja.

Tämä Herran kyky muovata ja muokata meitä muistuttaa kokemusta, joka Michelangelolla oli hänen veistäessään patsasta, jota monet pitävät kaikkien aikojen hienoimpana ihmiskäden työnä – *Daavid-patsasta*.

Ennen kuin Michelangelo tarttui tähän työhön, kaksi muuta kuvanveistäjää, Agostino di Duccio ja Antonio Rossellino, olivat saaneet tehtävän valmistaa patsaita. Kumpikin törmäsi samaan ongelmaan: pilari oli oikean korkuinen ja levyinen mutta marmori

oli hyvin viallista. Di Duccio ja sitten Rossellino olivat yrittäneet turhaan tehdä tästä pilarista taidetta. Siinä oli kerta kaikkiaan liian paljon vikoja.² Lopulta kumpikin antoi periksi. Michelangelo näki nämä samat viat mutta hän näki myös niitä kauemmas. Hän näki Daavidin elävän, hengittävän, majesteettisen muodon, joka saa usein nykyään katselijat henkäisemään ihmetyksestä heidän nähdesseen sen ensimmäisen kerran.

Samalla tavoin Jumala julisti, että Hänen evankeliuminsa täyteyttä tulevat julistamaan maailman ääriin heikot ja vähäiset (ks. OL 1:23). Jumala näkee vikamme ja vajavaisuutemme, mutta Hän näkee myös niitä kauemmas. Hänellä on kyky paitsi auttaa meitä voittamaan heikkoukset myös kääntää nuo heikkoudet vahvuudeksi (ks. Et. 12:26–27). Hän voi auttaa meitä hiomaan ja kehittämään

opetustaitojamme ja ominaisuuksiamme, jotta me voimme opettaa enemmän Vapahtajan tavalla.

Keinoja, joilla voimme opettaa enemmän Vapahtajan tavalla

Seuraavassa on joitakin perusasioita, joihin me kaikki voisimme pyrkiä opettaaksemme enemmän Vapahtajan tavalla.

- **Opetä Hengen avulla** tietäen, että juuri Henki antaa elämän, hengen ja sisällön oppiaineisiimme (ks. OL 43:15).
- **Keskity oppiin** ymmärtäen, että opilla, sellaisena kuin sitä opetetaan pyhissä kirjoituksissa ja elävien profeettojen opetuksissa, on luontainen voima muuttaa ihmisten elämää (ks. Alma 31:5).
- **Tule innokkaaksi oppijaksi** tietäen, että ihanteellinen

opettaja on myös ihanteellinen oppija (ks. OL 88:118).

- **Tavoittele ilmoitusta** tietäen, että jokaisen opetustehtävän myötä tulee oikeus saada ilmoitusta tuon kutsumuksen kunniansa pitämiseksi (ks. OL 42:61).
- **Osoita rakkautta** opettelemalla luokan jokaisen jäsenen nimi, rukoilemalla heidän puolestaan yksilöllisesti, kiinnostumalla jokaisesta (etenkin niistä, joilla on erityistarpeita) ja pyrkimällä merkityksellisellä tavalla tavoittamaan ne, jotka eivät osallistu (ks. Moroni 7:47–48).

Henkilökohtainen arviointi

Apostoli Paavali antoi tämän neuvon: ”Tutkikaa itseänne, oletteko uskossa” (2. Kor. 13:5). Sen voisi ilmaista opettajia koskien seuraavasti: ”Tutkikaa itseänne, opetatteko Vapahtajan tavalla vai omalla tavallanne.” Vuoden alku on sopivaa aikaa tehdä sellainen arviointi. Sen vuoksi sinua kutsutaan vastaamaan tämän artikkelin liitteenä oleviin henkilökohtaisen arvioinnin kysymyksiin. Kun teet niin, Henki auttaa sinua tietämään, mihin sinun tulee keskittyä, jotta sinusta voi tulla enemmän Kristuksen kaltainen opettaja, ja kuinka voit hankkia ja kehittää siihen tarvittavia ominaisuuksia ja taitoja. ■

VIITTEET

1. J. B. Priestley, *Rain Upon Godshill*, 1939, s. 176.
2. Ks. ”Michelangelo’s David”, academia.org/explore-museum/artworks/michelangelos-david.

Kehittyminen

Kristuksen kaltaisena opettajana: henkilökohtainen arviointi

Pohdi seuraavia tehokkaan opettamisen periaatteita. Kirjoita varattuun tilaan, mitä tunnet innoitusta tehdä niissä asioissa, joissa tunnet voivasi kehittyä.

1. Osallistun opettajaneuvoston kokouksiin haluten nöyrästi oppia ja osallistua (ks. OL 112:10).	
2. Merkitsen säännöllisesti muistiin Hengen vaikutelmia saadakseni apua oppijana ja opettajana (ks. OL 76:28).	
3. Aloitan valmistautumisen oppiaiheisiini ainakin viikkoa etukäteen (ks. OL 88:118–119).	
4. Säilytän sopivan tasapainon opettajan esityksen ja luokan keskustelun välillä (ks. OL 88:122).	
5. Pyydän hartaasti Hengen ohjausta, jotta voin olla välineenä Jumalan käsissä (ks. OL 42:14).	
6. Käytän aikaa pyhien kirjoitusten lukualueen pohtimiseen ennen kuin luen oppiaiheen tai muuta aineistoa, jotta voin saada paremmin ilmoitusta (ks. OL 42:61).	
7. Autan luokkani jäseniä, erityisesti nuoria, sekä oppimaan evankeliumia että myös tulemaan tehokkaiksi opettajiksi, jotta heistä voi tulla parempia lähetyssaarnaajia, johtajia, opettajia sekä isiä ja äitejä (ks. OL 88:77).	
8. Rukoilen luokkani jäsenten puolesta nimeltä mainiten (ks. Luuk. 22:32).	
9. Etsin yhteyttä niihin luokassani, jotka eivät osallistu (ks. Luuk. 15:1–7).	
10. Mikä on suurin haasteeni Kristuksen kaltaiseksi opettajaksi tulemisessa ja kuinka voin voittaa tuon haasteen?	

Julkaisun *Opettaminen Vapahtajan tavalla* sivulla 37 on syvällisempi henkilökohtainen arviointi.

JUMALA ON ILMOITTANUT SEN MINULLE

Rachel H. Leatham

Tässä uudessa sarjassa tuodaan esiin omistautuneiden naisten elämää ja heidän sanomaansa otteina kirjasta *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* [Puhujakorokkeella: 185 vuotta myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien naisten puheita], 2017. Valikoituja lukuja on nähtävissä osoitteessa churchhistorianspress.org/at-the-pulpit.

Olen mielestäni yksi onnellisimmista tytöistä koko maailmassa, ja juuri evankeliumi saa minut tuntemaan tällä tavalla, sillä minä tiedän, että evankeliumi on tosi. Tiedän, että Jumala, Isämme, ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus tulivat taivaasta ja toivat evankeliumin ja perustivat kirkon ja puhuivat profeetta Joseph Smithille. – –

Tunnen, että vaikka eläisin ikuisesti, en pystyisi koskaan kiittämään taivaallista Isääni kyllin siunauksista, joita on tullut elämäni, etuoikeudesta lähteä maailmaan ja lausua tämän todistuksen kertomalla ihmisille evankeliumin palautuksesta, Kristuksen palvelijoilleen antamasta valtuudesta ja siunauksista, jotka ovat varattuina niille, jotka kuuntelevat ja noudattavat totuuden, elämän ja pelastuksen sanoja. – –

Minusta tuntuu joskus, että me nuoret kotona emme täysin ymmärrä vastuullisia tehtäviä, joita meillä on. Emme aina muista, että ne, jotka ovat johtajiamme, ovat iäkkäitä, ja että kun isämme ja äitimme ovat poissa, meidän lankeaa tehtävä jatkaa heidän työtään, että me olemme Siionin tuleva vastuullinen kansa. Teemmekö me

osamme ja valmistaudummeko me niin, että pystymme tekemään työn, jota edeltäjämme ovat tehneet?

– – Pystymmekö me kertomaan, mitä lupauksia Jumala on meille antanut, jos pidämme Hänen käskysää? Tunneemmeko muinaisen aikakirjan tämän mantereen asukkaista, Mormonin kirjan? Ja tunneemmeko ne suuret totuudet, joita siinä opetetaan, ja ne kirjat, joissa meille opetetaan sen työn kauneutta, jossa olemme nyt mukana? Pelkään, ettemme ole riittävän perehtyneitä evankeliumin periaatteisiin ja ettemme ole niin uutteria kuin meidän pitäisi olla.¹

Missä paljon on annettu, paljon vaaditaan, ja te tiedätte, jokainen teistä, kuinka paljon meille on annettu ja kuinka paljon käsistämme vaaditaan [ks. Luuk. 12:48; OL 82:3]. Valmistaudummeko, jottemme epäonnistu? Eläkäämme jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta [ks. 5. Moos. 8:3; Matt. 4:4; OL 84:44]. Eläkäämme niin, että Hän on aina halukas ottamaan meidät omikseen, siunamaan meitä ja rakastamaan meitä.

– – Haluan sanoa jälleen, että tiedän evankeliumin olevan tosi. En

TIETOA SISAR LEATHAMISTA

Rachel Hannah Leatham (1884–1979) oli järjestyksessään toinen nainen, jonka puhe

otettiin mukaan kirkon viralliseen konferenssiraporttiin. Hän piti tämän puheen 5. huhtikuuta 1908 yleiskonferenssin ulkosalla järjestetyssä lisäkokouksessa.

Hän kuului ensimmäiseen sukupolveen naimattomia naisia, jotka palvelivat kirkon käännästytyksessä. Kun hän oli 22-vuotias, hänet kutsuttiin syyskuussa 1906 palvelemaan Coloradon lähetyskentällä.

Palattuaan Salt Lake Cityyn vuonna 1908 sisar Leatham toimi vapaaehtoisena oppaana temppeleaukion tietotoimistossa. Toimisto oli avattu vuonna 1902 siinä tarkoituksessa, että se tarjoaisi oikeaa tietoa ja siellä jaettaisiin kirkon kirjallisuutta temppeleaukiolla käyville vierailijoille.

Tuona aikana yleiskonferenssi pidettiin temppeleaukiolla olevassa tabernaakkelissa. Kun tabernaakkeleitä täyttyi, osallistujat ohjattiin läheiseen Assembly Halliin toiseen samaan aikaan pidettävään kokoukseen. Kun Assembly Hall täyttyi, ihmiset kokoontuivat nurmikolle lähelle tietotoimiston rakennusta, missä pidettiin konferenssikokousten aikana lisäkokouksia.

Tämä sanoma on ote puheesta, jonka sisar Leatham piti tällaisessa yleiskonferenssin lisäkokouksessa 5. huhtikuuta 1908.

siksi, että isäni tietää sen, en siksi, että äitini on aina opettanut sitä minulle, vaan tiedän, että evankeliumi on tosi, koska Jumala on ilmoittanut sen minulle. Hänen Henkensä on todistanut sen minun hengelleni [ks. Room. 8:16], ja tuo todistus on

Jumalan kallisarvoisin lahja minulle.

Jumala siunatkoon meitä kaikkia. Sitä pyydän Jeesuksen nimessä. Aamen. ■

Ote kirjasta At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women, toim. Jennifer Reeder ja Kate Holbrook, 2017, s. 133–135.

VIITE

1. Sisar Leathamien kuukausittaiset kirjeet lähetysohjohtajalleen tuovat esiin hänen uutteruutensa. Helmikuun 25. päivänä 1907 hän kirjoitti: "Olen pyrkinyt tekemään velvollisuuteni ja tuntenut suurta tyydytystä työstäni" (Colorado Denver South Mission General Minutes, s. 166).

”Kuka minä teidän mielestänne olen?”

PIETARIN TODISTUS KRISTUKSESTA

Terry B. Ball

uskontokasvatuksen professori, Brigham Youngin yliopisto

Uskovat ihmiset rakastavat apostoli Pietaria – kenties siksi, että hän vaikuttaa meistä niin aidolta ja helposti lähestyttävältä. Voimme myötäelää hänen kanssaan. Ihailemme hänen rohkeuttaan, kun hän hylkysi kaiken, jätti ”heti” verkkonsa Mestarin kutsuessa: ”Lähtekää minun mukaani. Minä teen teistä ihmisten kalastajia.” (Matt. 4:18–20.) Ymmärrämme hänen hämmennyksensä vertausten tarkoituksesta ja sanomasta (ks. Matt. 15:15–16). Tunnumme epätoivon hänen huudahduksessaan: ”Herra, pelasta minut!”, kun hänen jalkansa ja uskonsa horjuivat myrskyisillä vesillä sinä yönä Galileanjärvellä (ks. Matt. 14:22–33). Arvostamme hänen pelonsekaista kunnioitustaan Kirkastusvuorella (ks. Matt. 17:1–13). Itkemme hänen kanssaan häpeästä hänen kiellettyään Herran kolme kertaa (ks. Matt. 26:69–75), murehdimme hänen kanssaan Getsemanessa (ks. Matt. 26:36–46) ja jaamme hänen ilonsa ja ihmetyksensä tyhjän haudan äärellä (ks. Joh. 20:1–10).

Ehkäpä evankeliumien kirjoittajat ovat halunneet meidän solmivan tämän henkilökohtaisen yhteyden Pietariin. Kertomuksissaan he näyttävät tarkoituksellisesti säilyttäneen hänen kokemuksiaan ja keskustelujaan Jeesuksen kanssa enemmän kuin kenenkään muun alkuperäisen kahdentoista apostolin.¹ Monet meistä otaksuvat, että Pietarille on annettu niin paljon huomiota evankeliumeissa, koska hänestä tuli apostolien keskuudessa puhemies ja johtaja. Mutta kenties Matteus, Markus, Luukas ja Johannes puhuvat Pietarin ja Kristuksen välisestä yhteydestä niin usein ja läheisesti myös siksi, että he ovat toivoneet, että kun opimme rakastamaan ja ymmärtämään Pietaria, olemme valmiimpia ja kykenevämpiä ottamaan vastaan hänen erityisen todistuksensa Kristuksesta – todistuksen, jonka antamiseen häntä on selvästikin huolellisesti valmistettu.

Kun opimme rakastamaan ja ymmärtämään apostoli Pietaria, olemme valmiimpia ja kykenevämpiä ottamaan vastaan hänen erityisen todistuksensa Kristuksesta.

Pietarin valmistautuminen

Koska Pietari oli Jeesuksen mukana Jeesuksen koko palvelutyön ajan kuolevaisuudessa, tämän apostolin silminnäkijänä saama todistus, että Mestari on Messias, näyttää muodostuneen niiden älyllisten, käytännöllisten ja ilmoitusta sisältävien kokemusten myötä, joita hänelle suotiin. Toisin sanoen hän sai todistuksensa, kuten me nykyään, päänsä, käsiensä ja sydämensä kautta.

Pietari tiesi, että Jeesus Nasaretilainen oli enemmän kuin pelkkä ihminen, sillä hän näki Jeesuksen antavan sokeille näön, puhdistavan spitaalisia, saavan rammatt kävelemään ja herättävän kuolleita (ks. Matt. 11:4–5; ks. myös Joh. 2:11; 10:25; 20:30–31). Hänen loogista vakaumustaan, että Jeesus on Kristus, vahvisti se, mitä hän oli oppinut toimiessaan Mestarin ohjeiden mukaan. Hän heitti verkonsa Vapahtajan ohjeen mukaan ja sai valtavan määrän kaloja (ks. Luuk. 5:1–9; Joh. 21:5–7). Kun Vapahtaja pyysi häntä ”tulemaan”, hän käveli veden päällä (ks. Matt. 14:22–33). Ja kun hän jakoi Vapahtajan ohjeiden mukaan väkijoukolle vähäisen määrän leipää ja kalaa, moninkertaistumisen ihme tapahtui hänen omista käsissään (ks. Joh. 6:1–14).

Nuo todisteet, jotka Pietari sai käyttämällä päätään ja käsiään, ovat varmasti täydentäneet merkittävästi hänelle annettua voimallisinta todistetta – hänen sydämelleen ilmoitettua todistusta. Kun Jeesus kysyi opetuslapsiltaan: ”Kuka Ihmisen Poika on? Mitä ihmiset hänestä sanovat?”, he toistivat aikaistensa yleisiä johtopäätöksiä. Sitten Vapahtaja teki kysymyksestä

henkilökohtaisen kysymällä: ”Entä te? – Kuka minä teidän mielestänne olen?” (Ks. Matt. 16:13–15.) Pietari sanoi epäröimättä:

”Sinä olet Messias, elävän Jumalan poika.”

Jeesus sanoi hänelle: ’Autuas olet sinä, Simon, Joonan poika. Tätä ei sinulle ole ilmoittanut liha eikä veri, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.’” (Matt. 16:16–17.)

Pietarin valmistautumiseen Kristuksen erityiseksi todistajaksi sisältyi useita jossakin määrin yksityisiä kokemuksia Jeesuksen kanssa.² Sellaisia henkilökohtaisia neuvoja ja ohjeita hän sai usein lähestyessään Vapahtajaa kysymyksiin tai kun Kristus huomasi hänen tarvitsevan lisää valmennusta.³

Pietari oli kaikista Kristuksen opetuslapsista myös mahdollisesti se, jota nuhdeltiin eniten.⁴ Yllättävää kyllä, Pietari päätti olla loukkaantumatta vaan sen sijaan seurasi edelleen Mestaria ja sai päivittäin vahvistusta todistukselleen ja oppi Häneltä lisää.⁵

Tämän galilealaisen kalastajan valmistautuminen huipentui tapahtumiin, jotka hän ristiinnaulitsemisen jälkeen näki omin silmin. Kuultuaan tyhjistä haudasta Pietari kiiruhti nähdäkseen sen itse, ja ”hän lähti pois ihmetellen mielessään sitä, mitä oli tapahtunut” (ks. Luuk. 24:1–12; ks. myös Joh. 20:1–9). Luukas kirjoittaa, että jossakin vaiheessa sinä samana päivänä ylösnoussut Vapahtaja ilmestyi kahden kesken Pietarille, vaikka tiedämme tuosta tapahtumasta kovin vähän (ks. Luuk. 24:34; 1. Kor. 15:3–7). Myöhemmin samana iltana ylösnoussut Herra ilmestyi apostoleille ja joillekin muille opetuslapsille kehottaen heitä

Pietari tiesi, että Jeesus Nasaretilainen oli enemmän kuin pelkkä ihminen, sillä hän näki Jeesuksen antavan näön sokeille, puhdistavan spitaalisia, saavan rammatt kävelemään ja herättävän kuolleita.

tunnustelemaan haavoja Hänen kehossaan. Sitten Hän avasi heidän ymmärrystään siitä, kuinka Hänen ylösnousemuksensa täytti Mooseksen lakiin ja pyhiin kirjoituksiin kirjoitetut profetiat, julistaen: ”Te olette tämän todistajat” (ks. Luuk. 24:36–48; ks. myös Mark. 16:14; Joh. 20:19–23). Yksitoista opetuslasta matkasivat myöhemmin Galileaan, kuten Vapahtaja oli heitä käskenyt, ja siellä vuorella, jolla Jeesus oli heidät asettanut, Hän vakuutti heille: ”Minulle on

annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä” (ks. Matt. 28:7, 10, 16–20).

Kaikella tällä Pietarin päätä, käsiä ja sydäntä koulutettiin edelleen, niin että hän oli ylösnousseen Kristuksen todistaja, sillä hän näki ylösnousseen Herran silmillään, kuuli Häntä korvillään, tunnusteli Häntä käsillään ja varmasti tunsikin jälleen Hengen vahvistuksen sydämessään.

Pietarin saama toimeksianto

Aivan kuten se, että Pietari ymmärsi täysin Messiaan sovitustyön, vaati aikaa, opetusta ja kokemuksia, myös hänen oman tehtävänsä ymmärtäminen

Kristuksen erityisenä todistajana oli asteittainen prosessi.

Vaikuttaa siltä, että Pietari tajusi täysin, mitä häneltä vaadittiin, vasta

”Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?”

kun Herra opetti häntä Galileanjärven rannalla. Tunnusteltuaan kaksi kertaa ristiinnaulitsemisen aiheuttamia haavoja Mestarin ylösnousseessa kehossa mutta ilmeisesti ihmetellen yhä, mitä hänen itsensä pitäisi tehdä, Pietari ilmoitti: ”Minä lähdän kalaan” (Joh. 21:3). Nyt kun Jeesus ei ollut enää heidän kanssaan, Pietari näytti alistuneen palaamaan entiseen elämäänsä ja elinkeinoonsa. Hänen veljensä seurasivat perässä.

Vaikka he uurastivat koko yön, he eivät saaneet mitään. Lähestyessään rantaa todennäköisesti uupuneina ja lannistuneina he näkivät jonkun, jota he eivät tunnistaneet, seisovan siellä ja kehottavan heitä heittämään verkkonsa uudelleen veteen. Ehkäpä muistaen aiemman tilanteen, jolloin samankaltaisen ohjeen noudattaminen oli johtanut suureen saaliiseen, he toimivat niin tällä kertaa vastustelematta tai kyselemättä (ks. Luuk. 5:1–9; Joh. 21:3–6). Kun he nostivat verkkonsa ja ne olivat jälleen kerran täynnä kaloja, Johannes huudahti Pietarille: ”Se on Herra!” (Joh. 21:7.) Pietari ei malttanut odottaa, että vene ennättäisi rantaan, vaan ”hypäsi veteen” päästäkseen pikemmin Mestarin luo (Joh. 21:7). Kun muut saapuivat, heitä oli odottamassa kala- ja leipäateria (ks. Joh. 21:9).

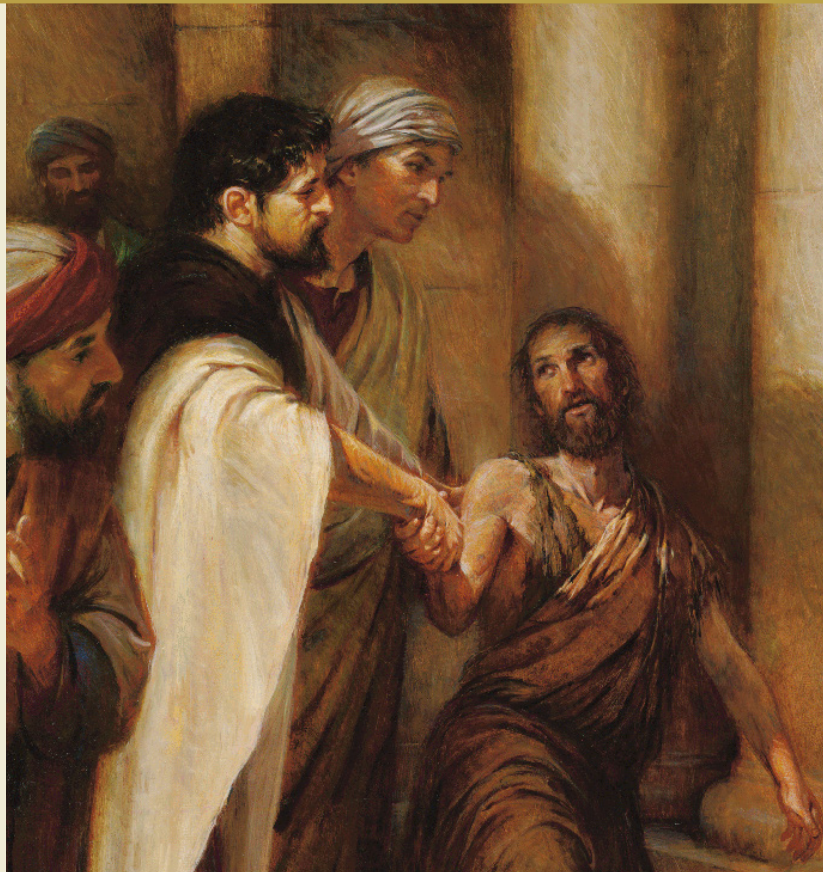
Aterian jälkeen Jeesus kääntyi Pietarin puoleen ja mitä todennäköisimmin osoitti juuri niitä kaloja, joita Pietari oli päättänyt tavoitella, ja kysyi apostoliltaan: ”Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin näitä?” (Joh. 21:15, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.)

Pietari piti varmasti tätä kysymystä outona. Tietenkin hän rakasti Vapahtajaa enemmän kuin kaloja – tai kalastamista. Ehkäpä hänen vastauksessaan on hiven epäuskoisuutta: ”Rakastan, Herra, – – sinä tiedät, että olet minulle rakas”, johon Kristus vastasi: ”Ruoki minun karitsoitani” (Joh. 21:15). Jälleen Vapahtaja esitti Pietarille tämän kysymyksen, ja Pietari vakuutti taas rakkauttaan Kristukseen. Kristus antoi jälleen käskyn: ”Kaitse minun lampaitani” (Joh. 21:16). Pietaria murehdutti, kun Jeesus pyysi kolmannen kerran opetuslastaan vakuuttamaan rakkauttaan. Voimme tuntea ahdistuksen ja kiihkeyden Pietarin kolmannessa todistuksessa: ”Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että olet minulle rakas.” (Joh. 21:17.) Jälleen kerran Jeesus antoi käskyn: ”Ruoki minun lampaitani” (Joh. 21:17).⁶ Jos Pietari todella rakasti Herraa, niin hänen ei pitänyt enää olla kalastaja vaan sen sijaan paimen, joka huolehtii Mestarin laumasta.⁷ Pietarin toiminta ja palvelutyö tuosta hetkestä lähtien vahvistaa, että hän ymmärsi viimein toimeksiantonsa ja tehtävänsä olla Kristuksen erityinen palvelija ja todistaja.

Pietarin todistus

Sen päivän jälkeen Galileassa Pietari alkoi täyttää Kristukselta saamaansa toimeksiantoa osoittaen huomattavaa uskoa, rohkeutta ja perusteellisuutta. Johtavana apostolina hän astui esiin kutsumuksessaan toimia kirkon johtavana virkailijana. Vaikka tämä virka toi monia velvollisuuksia, jotka veivät aikaa, Pietari ei laiminlyönyt vastuutaan olla aina Kristuksen todistaja, muun muassa kokoontuneelle väkijoukolle, kun Pyhä Henki vuodatettiin helluntaipäivänä (ks. Ap. t. 2:1–41), Salomon temppelin portilla ihmeellisen parantamisen jälkeen (ks. Ap. t. 3:6–7, 19–26), kun hänet vangittiin ja vietiin juutalaisjohtajien eteen (ks. Ap. t. 4:1–31; ks. myös Ap. t. 5:18–20), kun hän saarnasi pyhille (ks. Ap. t. 15:6–11) ja kirjeissään.

Kirjeissään hän muistelee henkilökohtaista todistustaan Kristuksen kärsimyksestä ja ilmaisee toivonsa olla ”osallinen siitä kirkkaudesta, joka on ilmestyvä” (1. Piet. 5:1). Loppua kohden hän myöntää päättäväisesti, että

Pietari täytti Kristukselta saamansa toimeksiannon merkittävän uskon turvin, kuten silloin kun hän sanoi rammalle miehelle tempeleillä: ”Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä: nouse ja kävele.”

hänenkin ”[majansa] puretaan kohta – sen on meidän Herramme Jeesus Kristuskin minulle ilmoittanut” (2. Piet. 1:14).

Tehdessään tämän vakavan huomion Pietari on saattanut pohtia sanoja, jotka Jeesus lausui hänelle niin monta vuotta aiemmin Galileanjärven rannalla. Siellä, käskettyään Pietaria ruokkimaan lampaitaan, Vapahtaja julisti: ”Kun olit nuori, sinä sidoit itse vyösi ja menit minne tahdot. Mutta kun tulet vanhaksi, sinä ojennat kätesi ja sinut vyöttää toinen, joka vie sinut minne et tahdo.” (Joh. 21:18.) Johannes selitti tätä: ”Näin Jeesus ilmaisi, millaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa. Sitten hän sanoi [Pietarille]: ’Seuraa minua.’” (Joh. 21:19.) Kun Pietari pohti kuolemaa vanhalla iällään, hän varmastikin pystyi tuntemaan rauhaa ja iloa tiedosta, että hän oli todellakin seurannut Kristusta elämässä ja oli valmis seuraamaan Häntä kuolemassa.

Kunpa Uudessa testamentissa olisi säilynyt enemmän Pietarin toimintaa ja kirjoituksia. Se, mitä on säilynyt,

on aarre ja tekee tämän uskollisen kalastajan meille rakkaaksi. Aikakirja, vaikka se onkin pieni, osoittaa meille, kuinka Kristus valmisti huolella ja henkilökohtaisesti Pietaria olemaan Hänen erityinen todistajansa. Kun luemme kertomusta, voimme havaita oman uskomme Kristukseen ja ymmärryksemme Hänestä kasvavan Pietarin uskon ja ymmärryksen myötä. Tuo kasvu voi antaa meille toivoa ja näkemystä omalla henkilökohtaisella uskon matkallamme. Tarkkaillessamme, miten se, mitä Kristus odotti Pietarilta, alkoi selvitä hänelle, ja sitten nähdessämme sen rohkeuden ja omistautumisen, jolla hän uurasti täyttääkseen Vapahtajalta saamansa toimeksiannon, meidät johdetaan pohtimaan kysymyksiä ”Mitä Kristus odottaa minulta?” ja ”Teenkö tarpeeksi?” Tutkiessamme Pietarin todistusta Kristuksesta huomaamme toistavamme innokkaasti hänen sanansa: ”Me uskomme ja tiedämme, että sinä olet se Kristus, elävän Jumalan Poika” (Joh. 6:69, englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös). ■

VIITTEET

1. Vaikka apostoli Paavalin todistuksesta, kokemuksista ja opetuksista onkin kerrottu Uudessa testamentissa perusteellisemmin kuin Pietarin, Paavali ei kuulunut alkuperäisten kahdentoista apostolin joukkoon eikä häntä mainita neljässä evankeliumissa.
2. Ks. Matt. 17:1–13; 26:36–46, 58; Mark. 13:1–37; Luuk. 8:49–56; 9:28–36.
3. Ks. Matt. 17:24–27; 18:2–35; 19:27–20:28; Luuk. 12:31–49; Joh. 13:6–19.
4. Ks. Matt. 14:31; 15:15–16; 26:33–34, 40; Mark. 8:32–33; Joh. 18:10–11.
5. Presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) on huomauttanut Pietarista ja tämän Kristukselta saamista lukuisista nuhteista: ”Toisinaan Hän nuhteli Pietaria, koska Hän rakasti tätä, ja koska Pietari oli suuri mies, hän pystyi kasvamaan näiden nuhteiden ansiosta. Sananlaskujen kirjassa on

suurenmoinen kohta, joka meidän kaikkien on tarpeen muistaa: 'Joka ottaa nuhteet opikseen, saa sijan viisaiden joukossa. Joka torjuu moitteet, pilaa elämänsä, joka nuhteita kuulee, hankkii ymmärrystä.' (Sananl. 15:31–32.) Viisas on se johtaja ja se seuraaja, joka osaa suhtautua oikein nuhteisiin. Pietari pystyi siihen, koska hän tiesi, että Jeesus rakasti häntä, ja näin Jeesus saattoi kouluttaa Pietaria erittäin korkeaan asemaan eli vastuulliseen tehtävään valtakunnassa.” (Ks. ”Jeesus: täydellinen johtaja”, *Valkeus*, maaliskuu 1980, s. 15.)

6. Jotkut huomauttavat, että sallimalla Pietarin vakuuttaa kolme kertaa rakkauttaan Häntä kohtaan Kristus antoi Pietarille mahdollisuuden soviittaa sen, että hän oli kieltänyt Kristuksen kolme kertaa sinä oikeudenkäynnin epätoivoisena yönä. Ks. esim. James E. Talmage, *Jeesus Kristus*, 1982, s. 487; Jeffrey R. Holland, ”Käskyistä suurin ja tärkein”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 84. Lisätietoa kieltämisestä ja siitä saaduista opetuksista on artikkeleissa Gordon B. Hinckley, ”Ja Pietari meni ulos ja itki katkerasti”, *Valkeus*, lokakuu 1979, s. 103–104; Neal A. Maxwell, ”Petetty veli”, *Valkeus*, lokakuu 1982, s. 77. Muut alan tutkijat, jotka ovat panneet merkille hienoisia eroja kreikankielisessä tekstissä, ovat sitä mieltä, että kukin näistä kolmesta kysymyksestä esitettiin, jotta ne opettaisivat Pietarille hänen kutsumuksensa eri puolia ja velvollisuuksia. Siksi Vapahtaja kysyi Pietarilta kahdesti, ”Rakastatko minua?” käyttäen rakkaudesta kreikankielistä sanaa *agapás*, mikä tarkoittaa sosiaalista tai moraalista rakkautta, jota usein pidetään jumalisena tai ehdottomana rakkautena (esim. 1. Kor. 13:1–4; 2. Piet. 1:7; Ilm. 2:19). Kun Jeesus kolmannen kerran kysyi Pietarilta: ”Olenko minä sinulle rakas?”, Hän käytti rakkaudesta sanaa *filō*, mikä tarkoittaa ystävyyttä, kiintymystä tai veljellistä rakkautta. Kiinnostavaa kyllä, vastauksena jokaiseen näistä kysymyksistä Pietari vakuutti rakkauttaan käyttämällä sanaa *filō*. Pietarin ensimmäiseen vakuutukseen rakkaudesta Kristus vastasi käskemällä häntä ”ruokkimaan”, kreikankielinen sana *bóske* tarkoittaa laiduntamista tai ravitsemista, Hänen ”karitsoitetaan”, kreikankielinen sana *arníon* tarkoittaa nuorta lammasta eli karitsaa. Pietarin toiseen vakuutukseen rakkaudesta Kristus vastasi käskemällä häntä ”kaitsemaan”, kreikankielinen sana *poímaine* tarkoittaa hoitamista tai paimentamista, Hänen ”lampaitaan”, kreikankielinen sana *próbatá* tarkoittaa aikuisia lampaita. Pietarin kolmanteen vakuutukseen rakkaudesta Kristusta kohtaan hänen tuli *bóske* Kristuksen *próbatá*. Näin esittämällä kysymyksen kolme kertaa eri tavalla Vapahtaja kysyi tältä opetuslapselta, oliko tällä sekä jumalista rakkautta että veljellistä rakkautta Häntä kohtaan, ja sitä seuranneissa käskyissään Vapahtaja opetti Pietarille, että hänen piti sekä ravita että myös paimentaa niin nuoria kuin vanhojakin Vapahtajan laumassa.
7. Tätä tapahtumaa ja siitä mahdollisesti opittavia periaatteita käsitellään lisää artikkeleissa Robert D. Hales, ”Ja kun olet palannut takaisin, vahvista veljiäsi”, *Valkeus*, heinäkuu 1997, s. 79–81.

*Pietari pystyi
tuntemaan rauhaa
ja iloa tiedosta, että
hän oli todellakin
seurannut Kristusta
elämässä ja oli
valmis seuraamaan
Häntä kuolemassa.*

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Uskonnonvapaus: rauhan kulmakivi

Tavoitelkaamme rauhaa tekemällä yhteistyötä säilyttääksemme ja turvataksemme kaikkien ihmisten vapauden uskoa haluamallaan tavalla ja harjoittaa valitsemaansa uskontoa tai uskoa.

Vanhin Christofferson puhui eri uskontokuntien välisessä konferenssissa, joka pidettiin São Paulossa Brasiliassa 29. huhtikuuta 2015.

Arvostan suuresti kutsua olla kanssanne tänä iltana tässä eri uskontokuntien välisessä kokoontumisessa, jossa muslimit, sikhit, katoliset, adventistit, juutalaiset, evankeliset, mormonit, luonnonuskontojen kannattajat, uskonnottomat ja monet muut ovat kaikki rinta rinnan hallinnon ja liike-elämän johtajien kanssa keskustelemassa yhdessä uskonnonvapaudesta ja juhlistamassa sitä. Pelkästään se, että olemme todellakin kokoontuneet yhteen tässä ainutlaatuisessa tilaisuudessa, on sinällään voimallinen vertauskuva.

Minä olen erityisen iloinen saadessani olla täällä Brasiliassa, maassa, jossa on runsaasti eri kulttuureja ja erilaisia ihmisiä. Hyväksymällä moninaisuutensa, myös uskonnollisen moninaisuutensa, Brasilia on menestynyt ja menestyy edelleen. Brasilia tunnustettiin äskettäin maaksi, jossa on vähiten uskontoon kohdistuvia valtiollaan rajoituksia.¹ Onnittelten Brasiliaa tästä merkittävästä huomionosoituksesta. Brasilialla on nyt vastuu johtaa maailmanlaajuista liikettä tämän vapauden edistämiseksi. Kuten Jeesus sanoi Uudessa testamentissa:

”Te olette maailman valo. Ei kaupunki [tai tässä tapauksessa kansakunta] voi pysyä kätöksässä, jos se on ylhäällä vuorella. – –

Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.” (Matt. 5:14, 16.)

Arvoisat kollegat, maailma tarvitsee Brasilian valon pitkä ja kirkasta loistoa. Tänä iltana me juhlimme sitä, mitä tuosta näkemyksestä voi seurata.

Taustaa ja peruseriaatteita

Uskonnonvapaus on rauhan kulmakivi maailmassa, jossa on monia kilpailevia elämänkatsomuksia. Se antaa meille kaikille tilaa ratkaista itse, mitä ajattelemme ja mihin uskomme – noudattaa totuutta, jota Jumala puhuu sydämellemme. Se sallii erilaisten vakaumusten elää rinnakkain, suojelee haavoittuvia ja auttaa meitä selviytymään kiistakysymyksistämme. Niinpä kuten Euroopan ihmisoikeustuomioistuimien päätelyt useissa tapauksissa, uskonnonvapaus on elintärkeää uskonnollisille ihmisille ja ”myös arvokas avu ateisteille, agnostikoille, skeptikoille ja välinpitämättömille”. Se johtuu siitä, että ”vuosisatojen kuluessa kalliilla hinnalla ansaittuun demokraattiseen yhteiskuntaan kiinteästi kuuluva pluralismi on siitä riippuvainen”.²

Elinvoimainen vapaus ei ole pelkästään sitä, mistä poliittiset filosofit ovat puhuneet ”kielteisenä” vapautena tulla jätetyksi rauhaan, vaikka sekin saattaa olla tärkeää. Sen sijaan se on paljon rikkaampaa ”myönteistä” vapautta – vapautta elää oman uskontonsa tai uskonsa mukaan lainmukaisessa, poliittisessa ja sosiaalisessa ympäristössä, joka on suvaitsevainen, arvostava ja mukautuu erilaisiin uskonkäsityksiin.

Käytämme vapauttamme uskontoamme ja uskoamme vakiinnuttaaksemme omia peruskäsityksiämme, joita ilman kaikki muut ihmisoikeudet olisivat merkityksettömiä. Kuinka voimme väittää, että meillä on sananvapaus, ellemmme pysty sanomaan, mihin todella uskomme? Kuinka voimme väittää, että meillä on kokoontumisvapaus, ellemmme pysty kokoontumaan niiden kanssa, joilla on samat ihanteet? Kuinka voimme nauttia lehdistönvapaudesta, ellemmme voi julkisesti julkaista tai ilmoittaa, keitä me todella olemme?

Hyvä uutinen on se, että uskonnonvapauden leviämässä on tapahtunut merkittävää edistystä. Olen nähnyt tämän edistymisen oman elämäni aikana. Yksi esimerkki: Vuonna 1948, kun olin vasta kolmivuotias, Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokous hyväksyi ihmisoikeuksien yleismaailmallisen julistuksen, jossa vaadittiin, että

”jokaisella ihmisellä [tulee olla] ajatuksen, omantunnon ja uskonnon vapaus”³.

Kun olin 21-vuotias, neuvoteltiin sopimus, jossa Yhdistyneiden kansakuntien julistuksesta tuli sitova. Tuo sopimus – joka tunnetaan Kansalaisyhteisö- ja poliittisyysoikeuksia koskevana kansainvälisenä yleissopimuksena – tähdensi ajatusta, että jokaisella ihmisellä tulee olla vapaus ”tunnustaa omavalintaista uskontoa tai uskoa taikka omakseen se sekä [vapaus] joko yksinään tai yhdessä muiden kanssa julkisesti tai yksityisesti harjoittaa uskontoaan tai uskoaan jumalanpalveluksissa, uskonnollisissa menoissa, hartaudenharjoituksissa ja opetuksessa”⁴. Sopimus astui voimaan kymmenen vuotta myöhemmin, vuonna 1976.

Vuoteen 2017 mennessä 169 maata – lähes kaikki kehittyneet maat maailmassa – on sitoutunut noudattamaan sitä.⁵ Amerikan ihmisoikeuksia koskeva sopimus (the Pact of San José, Costa Rica), joka hyväksyttiin vuonna 1969 ja joka on ollut voimassa vuodesta 1978, suojelee uskonnonvapautta lähestulkoon samoin sanoin.⁶

On vahvoja syitä, jotka tukevat koettua edistystä ja joiden tulisi motivoida meitä tekemään vielä enemmän. Uskonnonvapaus korreloi voimakkaasti monien myönteisten taloudellisten, kansanterveyteen liittyvien ja kansalaisia koskevien etujen kanssa.⁷ Yleisesti ottaen uskonnollisilla ihmisillä on parempi perhe-elämä, vahvempi avioliitto, vähemmän huumeiden käyttöä ja rikollisuutta, korkeampi koulutustaso, suurempi halukkuus toimia vapaaehtoisjärjestöissä ja lahjoittaa hyväntekeväisyyteen, paremmat työtavat, pidempi elämä, parempi terveys, suuremmat tulot, ja he voivat paremmin ja ovat onnellisempia.⁸ Selvästikin uskonnonvapaus ja uskonnon harjoittaminen vahvistavat yhteiskuntaa.

Valppauden ja yhteistyön tarve

Valitettavasti uskonnon- ja uskonvapautta usein suojelemaan heikosti, se jää huomiotta ja sitä vastaan hyökätään. Vaikka uskonnonvapaus kasvaakin, sitä pyritään rajoittamaan voimakkaalla painostuksella – myös maissa, joissa sitä on historiallisesti suojeltu tarmokkaimmin. Tällainen painostus on voimissaan tai saa jalansijaa monissa maissa. Suuressa osassa maailmaa uskonnonvapauden juhlistamista, niin kuin nyt teemme täällä Brasiliassa, pidettäisiin mahdottomana.

On merkittävää, että vuonna 2013 noin 5,5 miljardia ihmistä – 77 prosenttia maailman väestöstä – eli maissa, joissa uskonnonvapautta rajoitettiin paljon tai erittäin paljon, kun vastaava prosenttiluku vain kuusi vuotta aiemmin oli 68.⁹

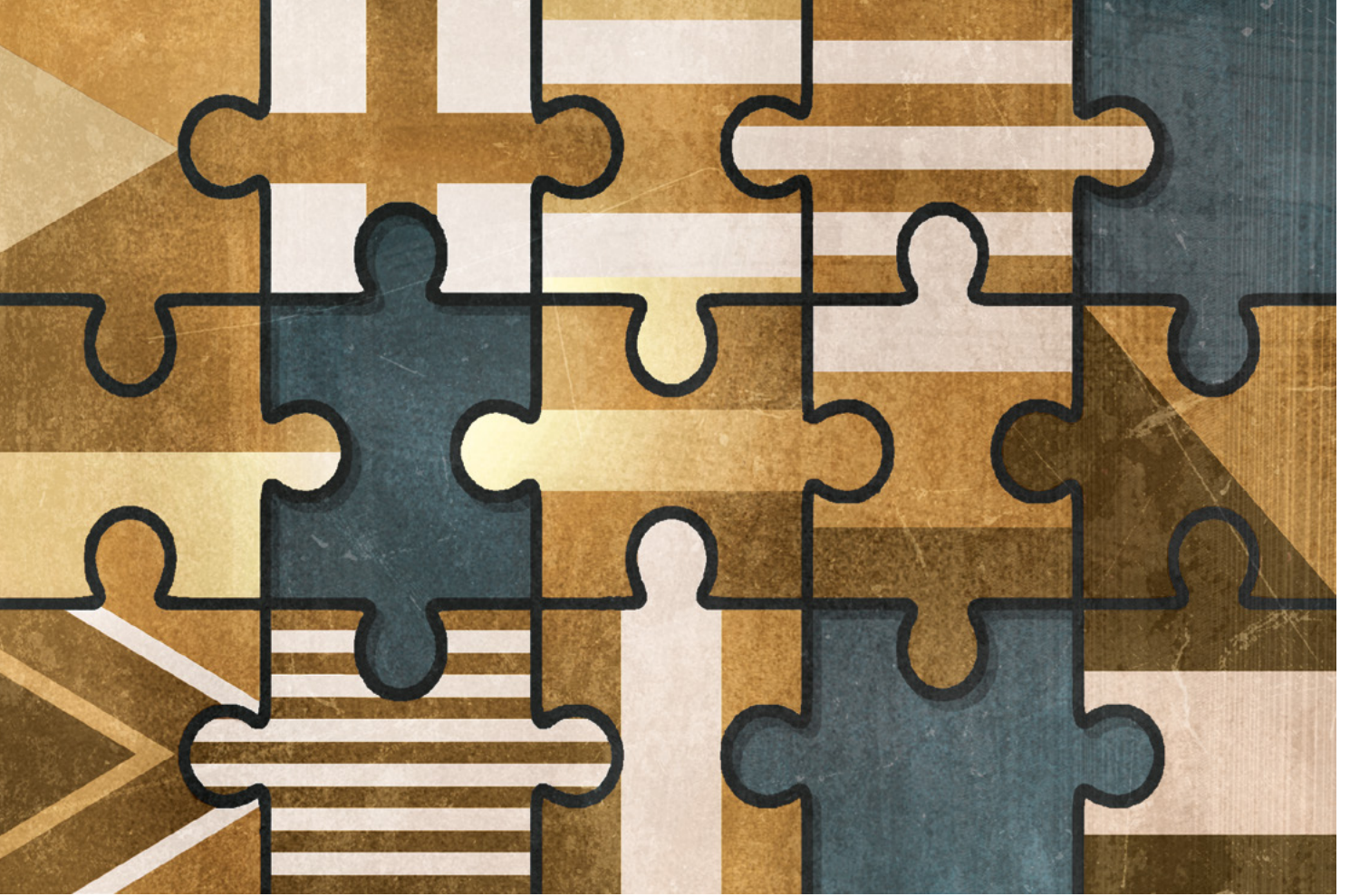
Käytännöllisesti katsoen kaikki länsimaiset demokratiat väittävät uskovansa uskonnonvapauden periaatteeseen. Kiistaa voi aiheuttaa tämän periaatteen toteuttaminen käytännössä. Uskonnonvapautta aletaan uhata yleensä silloin kun uskonnolliset ihmiset ja instituutiot pyrkivät sanomaan tai tekemään jotakin – tai kieltäytyvät sanomasta tai tekemästä jotakin – mikä on vastoin vallassa olevien, myös poliittisten enemmistöjen, ajattelutapaa tai tavoitteita. Uskonto on usein vastakulttuuria ja siten epäsuosittua. Tästä syystä sielläkin, missä uskonnonvapautta yleisesti tuetaan periaatteessa, sitä vastustetaan usein ankarasti käytännössä.

Euroopassa ja Pohjois-Amerikassa kiistaa on herännyt sellaisista aiheista kuten saavatko kirkot päättää, keitä ne palkkaavat (tai eivät palkkaa) papeikseen, voivatko ihmiset käyttää uskonnollisia vaatteita tai symboleja työpaikalla tai koulussa, pitääkö työnantajien maksaa työntekijöiden raskaudenehkäisy ja

abortit, voidaanko yksilöitä pakottaa järjestämään jumalanpalveluksia, jotka loukkaavat heidän uskoaan, voidaanko ammatillisiin oppilaitoksiin tai yliopistoihin pääsy kieltää tai kumota moraalisten tasovaatimusten tai uskonkäsitysten vuoksi ja voidaanko uskonnollisia opiskelijajärjestöjä vaatia hyväksymään mukaan opiskelijoita, joilla on vastakkaisia uskonkäsityksiä.

Myös Brasilia, uskonnollisesta moninaisuudesta huolimatta, painii samankaltaisten asioiden kanssa, kuten liikeyritysten sulkeminen sunnuntaisin, uskonnollisen vaatetuksen käyttö ja afrobrasilialaisten perinteiden suojele. Olemme kiitollisia siitä, että monet näistä asioista on ratkaistu uskonnonvapauden hyväksi. Uskonkäsitysten vapaaseen harjoittamiseen liittyvien asioiden ripeä ja asianmukainen ratkaiseminen tulee olemaan korvaamatonta, jotta Brasilia voi jatkossakin arvostaa moninaisuuttaan. Sallimalla uskonnollisten ihmisten ja organisaatioiden elää uskonsa

Vuonna 1948 Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokous hyväksyi ihmisoikeuksien yleismaailmallisen julistuksen, jossa vaadittiin, että "jokaisella ihmisellä [tulee olla] ajatuksen, omantunnon ja uskonnon vapaus". Kun olin 21-vuotias, neuvoteltiin sopimus, jossa Yhdistyneiden kansakuntien julistuksesta tuli sitova. Vuoteen 2017 mennessä 169 maata on sitoutunut noudattamaan sitä.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on mielellään teidän ja muiden rinnalla tässä elintärkeässä pyrkimyksessä. Vaikka olemme optimistisia sen suhteen, että ponnisteluillamme on vaikutusta, meidän täytyy ponnistella yhdessä, koska kukaan meistä ei voi voittaa tätä taistelua yksinään.

mukaan julkisesti ja syyttelemättä Brasilia tulee edelleen olemaan kirkas ja toiveikas esimerkki maailmalle uskonnonvapaudesta.

Kannustan teitä pitämään tiukasti kiinni vapauksista, jotka olette omaksuneet kotimaassanne, ja johtamaan rohkeasti uskonnonvapauden edistämistä maailmalla. Tarve suojella uskonnonvapautta ja säilyttää se – oikeudenmukaisella ja tasapainoisella tavalla, joka suojelee myös muiden perusoikeuksia – on kriittinen.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on mielellään teidän ja muiden rinnalla tässä elintärkeässä pyrkimyksessä. Vaikka olemme optimistisia sen suhteen, että ponnisteluillamme on vaikutusta, meidän täytyy ponnistella yhdessä, koska kukaan meistä ei voi voittaa tätä taistelua yksinään. Toistan sen, mitä työtoverini vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista lausui eräässä tämänkaltaisessa tilaisuudessa:

”On välttämätöntä, että ne meistä, jotka uskomme Jumalaan sekä oikean ja väärän todellisuuteen, yhdistämme voimamme tehokkaammin suojellaksemme uskonnollista vapauttamme saarnata ja harjoittaa uskoamme Jumalaan sekä Hänen säättämiinsä periaatteisiin oikeasta ja väärästä. – – Emme tarvitse yksimielisyyden ja laajan yhteenliittymän saavuttamiseksi ehdottamallani tavalla mitään muuta kuin yhteisen uskon siihen, että ihmisen käyttäytymisessä on olemassa oikea ja väärä tapa ja että sen on Korkein Oleno säättänyt. Kaikkien niiden, jotka uskovat tuohon perus[periaatteeseen], tulee yhdistyä tehokkaammin säilyttääksemme ja vahvistaksemme vapautta puolustaa ja harjoittaa uskonkäsityksiämme, olivatpa ne mitä tahansa. Meidän tulee kulkea yhdessä jonkin matkaa samaa polkua, jotta takaisimme vapautemme kulkea eri teitämme silloin, kun eri uskonkäsityksemme niin vaativat.”¹⁰

Tehtävämme on vaikea ja vaatii jatkuvaa valppautta, mutta se on äärimmäisen tärkeä.

Päätän eräällä kohdalla Opista ja liitoista. Tämä kohta ilmoitettiin vuonna 1835, ajankohtana, jolloin perustuslain suomasta suojasta huolimatta esivanhempani karkotettiin kodeistaan heidän omaksuttuaan sellaista, mikä muiden silmissä vaikutti uusilta ja erilaisilta uskonkäsityksiltä. Siksi se on vakavoittava muistutus meidän ajallemme, etenkin kun monet uskonnonvapauden nykyisistä rajoituksista tehdään myös maissa, jotka kannattavat tätä periaatetta mutta eivät aina onnistu noudattamaan sitä käytännössä.

Pyhissä kirjoituksissamme sanotaan: ”Mikään hallitusvalta [ei] voi pysyä rauhassa, ellei laadita sellaisia lakeja – ja pidetä niitä loukkaamattomina – jotka turvaavat jokaiselle yksilölle omantunnonvapauden harjoittamisen.” Hallitukset voivat estää rikollisuutta mutta eivät ”milloinkaan hallita kenenkään omaatuntoa; [niiden] tulee rangaista syyllistä mutta ei milloinkaan tukahduttaa sielun vapautta”. (OL 134:2, 4.)

Tavoitelkaamme rauhaa tekemällä yhteistyötä säilyttääksemme ja turvataksemme kaikkien ihmisten vapauden uskoa haluamallaan tavalla ja harjoittaa valitsemansa uskontoa tai uskoa, joko yksin tai yhdessä muiden kanssa, kotimaassa tai ulkomailla, julkisesti tai yksityisesti, ja jumalanpalveluksessa, uskonnon mukaan elämisessä sekä sen harjoittamisessa ja opettamisessa. ■

Tämän puheen koko teksti englanniksi on osoitteessa mormonnewsroom.org.

VIITTEET

1. Ks. ”Brazil Has Lowest Government Restrictions on Religion among 25 Most Populous Countries”, 22. heinäkuuta 2013, theweeklynnumber.com/weekly-number-blog/; ”Restrictions and Hostilities in the Most Populous Countries”, 26. helmikuuta 2015, pewforum.org.
2. Kokkinakis v. Greece, 3/1992/348/421 (25. toukokuuta 1993), kohta 31; Nolan and K. v. Russia, 2512/04 (12. helmikuuta 2009), kohta 61; ks. myös Serif v. Greece, 38178/97 (14. joulukuuta 1999), kohta 49; Euroopan ihmisoikeussopimus, artikla 9.
3. Yhdistyneet kansakunnat, ihmisoikeuksien yleismaailmallinen julistus, artikla 18, 10. joulukuuta 1948, <http://www.ohchr.org/EN/UDHR/Pages/Language.aspx?LangID=fin>.
4. Kansalaisoikeuksia ja poliittisia oikeuksia koskeva kansainvälinen yleissopimus, artikla 18, 16. joulukuuta 1966, <http://www.finlex.fi/fi/sopimukset/sopsteksti/1976/19760008>.
5. Ks. Kansalaisoikeuksia ja poliittisia oikeuksia koskeva kansainvälinen yleissopimus; ks. myös W. Cole Durham jr., Matthew K. Richards ja Donlu D. Thayer, ”The Status of and Threats to International Law on Freedom of Religion or Belief”, julkaisussa *The Future of Religious Freedom: Global Challenges*, toim. Allen D. Hertzke, 2013, s. 31–66.
6. Ks. Amerikan ihmisoikeussopimus ”Pact of San José, Costa Rica”, 22. marraskuuta 1969 (Inter-American Specialized Conference on Human Rights), oas.org; ks. myös Juan G. Navarro Floria ja Octavio Lo Prete, ”Proselitismo y Libertad Religiosa: Una Visión desde América Latina”, julkaisussa *Anuario de Derecho Eclesiástico del Estado*, nro 27, 2011, s. 59–96.
7. Ks. Brian J. Grim, Greg Clark ja Robert Edward Snyder, ”Is Religious Freedom Good for Business?: A Conceptual and Empirical Analysis”, *Interdisciplinary Journal of Research on Religion*, osa 10, 2014, s. 4–6; Paul A. Marshall, ”The Range of Religious Freedom”, julkaisussa *Religious Freedom in the World*, toim. Paul A. Marshall, 2008, s. 1–11.
8. Ks. Patrick F. Fagan, ”Why Religion Matters Even More: The Impact of Religious Practice on Social Stability”, *Backgrounder*, nro 1992, 18. joulukuuta 2006, s. 1–19; Robert E. Putnam ja David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us*, 2010, s. 443–492.
9. Ks. ”Latest Trends in Religious Restrictions and Hostilities”, 26. helmikuuta 2015, pewforum.org.
10. Dallin H. Oaks, ”Preserving Religious Freedom”, puhe Chapmanin yliopiston oikeustieteellisessä tiedekunnassa, 4. helmikuuta 2011, mormonnewsroom.org.

PERHEILTAIDEA

Keskustelkaa perheessänne uskonnonvapauden tärkeydestä, myös siitä, kuinka maanne kansalaiset alkujaan saivat vapauden palvella Jumalaa. Mitkä tapahtumat ovat johtaneet uskonnonvapauteen maassanne? Tähän voi sisältyä lainsäädäntöä, protesteja, jopa sotaa. Voisit keksiä tietokilpailukysymyksiä, joita voit esittää perheellesi auttaaksesi heitä oppimaan tästä aiheesta mukaansatempaavammalla tavalla. Lisäksi voisitte keskustella seuraavista kysymyksistä: Kuinka uskonnonvapaus on siunaus elämässämme? Miten elämämme olisi erilaista, jos emme olisi vapaita harjoittamaan uskontoamme? Kuinka voimme osaltamme edistää uskonnonvapautta itsemme ja muiden kohdalla?

**Vanhin
Steven E. Snow**

johtavana auktoriteettina palveleva seitsenkymmen sekä kirkon historioitsija ja aikakirjanpitäjä

Pyhät —

KERTOMUS JEESUKSEN KRISTUKSEN KIRKOSTA MYÖHEMPINÄ AIKOINA

Presidentti Brigham Young (1801–1877) kehotti vuonna 1861 kirkon historioitsijoita muuttamaan lähestymistapaansa. ”Kirjoittakaa kertovaan tyyliin”, hän neuvoi, ja ”kirjoittakaa vain noin kymmenesosa tähänastisesta.”¹

Seuraavien sivujen kertomus noudattaa tätä neuvoa. Minulla on ilo esitellä uusi neliosainen sarja nimeltä *Pyhät – kertomus Jeesuksen Kristuksen kirkosta myöhempinä aikoina*. Ensimmäinen luku on tässä numerossa, ja seuraavia lukuja julkaistaan tässä lehdessä useiden seuraavien kuukausien kuluessa. Ensimmäinen kirja tulee saataville myöhemmin tänä vuonna ja muut osat sen jälkeen.

Pyhät on valmisteltu vastauksena Herran käskyyn pitää ”kirkon aikakirjaa ja historiaa jatkuvasti” (OL 47:3). Toisin kuin aiemmat kirkon historiat, se on kerronnalliseen, mukaansatempaavaan tyyliin kirjoitettua historiaa, jota niin nuorten kuin aikuistenkin on helppo lukea.

Pyhät ei kuitenkaan ole historiallista seipitettä. Se on tosikertomus, joka perustuu aiemmin eläneiden ihmisten muistiinmerkkintöihin. Historialliset lähteet tukevat jokaista yksityiskohtaa ja jokaista vuorosanaa. Viitteet jokaisen luvun lopussa ohjaavat asiakirjoihin ja muihin lähteisiin. Ne, jotka haluavat lukea varsinaisia asiakirjoja, ymmärtää paremmin asiaan liittyviä aiheita ja löytää vielä lisää kertomuksia, saavat linkit kirjojen takaosasta sekä verkosta sivustolla pyhat.lds.org.

Palautuksen rikas kudelman

Nämä kirjat eivät ole pyhiä kirjoituksia, mutta pyhien kirjoitusten tavoin niihin sisältyy sekä jumalallista totuutta että kertomuksia epätäydellisistä ihmisistä, jotka pyrkivät tulemaan pyhiksi Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta (ks. Moosia 3:19). Yhdessä nämä neljä osaa kertovat

Tämä kuvateos Nauvoosta ilmestyy Pyhät -kirjasarjan ensimmäisen osan kanssa.

Herran kirkosta, joka pyrkii täyttämään sille annetun käskyn tehdä pyhät täydellisiksi (ks. Ef. 4:11–13).

Pyhät on muodoltaan ja tyyliltään hyvin erilainen kuin kirkon aiemmin julkaisemat kaksi edellistä moniosaista historiaa, ja se on tarkoitettu eri kohderyhmälle. Ensimmäisen historian pani alulle Joseph Smith 1830-luvulla, ja sitä julkaistiin vuodesta 1842 alkaen.² Toisen julkaisi 1930-luvulla kirkon apulaishistorioitsija B. H. Roberts.³ Palautetun evankeliumin leviäminen sen jälkeen ympäri maailman ja Herran käsky pitää jatkuvasti historiaa ”hyväksi kirkolle ja nouseville sukupolville” (OL 69:8) ovat merkinä siitä, että on aika sisällyttää kertomukseen lisää myöhempien aikojen pyhiä.

Pyhät kertoo tavallisista miehistä ja naisista kirkon alkuajoista nykyisyyteen. Siinä on myös uutta tietoa ja näkemystä jo aiemmin tunnetuista ihmisistä ja tapahtumista kirkon historiassa. Jokainen kertomus lisää ymmärrystä ja arvontoa niitä pyhiä kohtaan, jotka ovat eläneet aiemmin ja tehneet kirkosta sen, mitä se on nykyään. Teidän laillanne heillä oli haasteita ja menestystä, ja he tekivät uhrauksia vakiinnuttaakseen Siionin. Yhteen koottuina heidän kertomuksensa – ja teidän – luovat palautuksen rikkaan kudelman.

Pyhä menneisyytemme

Mormonin kirjan aikakirjanpitäjät kirjoittivat sekä suuriin että pieniin levyihin. Suuriin levyihin he tallensivat poliittista ja sotahistoriaa. Pieniin levyihin he tallensivat sitä, ”mikä on Jumalan” ja mikä on kallisarvoista, kuten ”saarnaamista, joka on pyhää, tai ilmoitusta, joka on suurta, tai profetoimista” (1. Nefi 6:3; MK Jaak. 1:2, 4). Pieniä levyjä pidettiin ”Kristuksen tähden ja kansamme tähden” (MK Jaak. 1:4). *Pyhät* pyrkii olemaan ”pienien levyjen” historiaa, joka keskittyy pyhään menneisyyteemme. Siten se sisältää vain pienen otoksen kaikista niistä kertomuksista, joita voitaisiin kertoa osoittamaan, kuinka Herra toimii myöhempien aikojen pyhiin elämässä.

Pyhät ei ole kirja pelkästään aikaisempina aikoina eläneistä epätäydellisistä ihmisistä, joista tuli parempia Herran avulla. Se on myös kirja niitä epätäydellisiä ihmisiä *varten* nykyään, jotka haluavat muistaa Hänet aina. Se auttaa muistamaan, kuinka armollinen Vapahtaja on ollut kansalleen, kuinka Hän on tehnyt heikoista ihmisistä vahvoja ja kuinka pyhät ympäri maailman ovat liittyneet yhteen edistääkseen Herran työtä. ■

VIITTEET

1. Brigham Young, Wilford Woodruffin päiväkirja, 20. lokakuuta 1861, kirkon historian kirjasto, Salt Lake City.
2. Ks. *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, toim. B. H. Roberts, osat 1–6 vuosina 1902–1912, osa 7 vuonna 1932.
3. Ks. B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints: Century I*, 6 osaa, 1930.

MISSÄ MUODOISSA PYHÄT TULEE OLEMAAN SAATAVANA?

Neljä osaa julkaistaan 14 kielellä kirjana, verkossa sivustolla pyhätsids.org ja Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksessa. Ne tulevat myös saataville e-kirjana ja äänikirjana valituilla kielillä.

MITÄ KUKIN OSA SISÄLTÄÄ?

- Osa 1 – saatavana myöhemmin tänä vuonna – kertoo palautuksesta aina Joseph Smithin lapsuudesta pyhiin, jotka saivat toimituksia Nauvoon temppelissä vuonna 1846.
- Osa 2 kattaa pyhiin haasteet heidän kokoontuessaan

Yhdysvaltain länsiosaan ja päättyy Suolajärven temppelin vihkimiseen vuonna 1893.

- Osa 3 kertoo kirkon maailmanlaajuisesta kasvusta päättyen Bernin temppelin vihkimiseen Sveitsissä vuonna 1955.
- Osa 4 tuo lukijan lähimenneisyyteen, jolloin temppeleitä on eri puolilla maailmaa.

Lisää syvällistä aineistoa valituista aiheista julkaistaan verkossa kunkin osan tueksi.

Luku 1

Pyytäköön uskossa

Tämä on ensimmäinen luku uudesta neliosaisesta kerronnallisesta kirkon historiasta nimeltä Pyhät – kertomus Jeesuksen Kristuksen kirkosta myöhempiä aikoina. Kirja tulee saataville 14 kielellä painettuna, Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksen kirkon historian osastossa ja sivustolla pyhät.lds.org. Seuraavia lukuja julkaistaan tulevaisuudessa numeroissa, kunnes ensimmäinen osa ilmestyy myöhemmin tänä vuonna. Nämä luvut ovat saatavissa 47 kielellä Evankeliumiaiheinen kirjasto -sovelluksessa ja sivustolla pyhät.lds.org.

Vuonna 1815 indonesialainen Sumbawan saari oli äskettäisen sadekauden jäljiltä rehevä ja vihreä. Perheet valmistautuivat edessä olevaan kuivaan kauteen, kuten he olivat tehneet joka vuosi sukupolvien ajan viljellessään riisipeltoja Tambora-nimisen tulivuoren katveessa.

Huhtikuun 5. päivänä tulivuori alkoi vuosikymmeniä uinuttuaan äkisti purkautua syösten sisuksistaan tuhkaa ja tulta. Ihmiset kertoivat, että satojen kilometrien päässäkin se kuulosti tykkituloelta. Pienemmät purkaukset jatkuivat päiväkausia. Sitten huhtikuun 10. päivän iltana koko tulivuori räjähti. Taivaalle syöksähti kolme liekehtivää pilveä, jotka sulautuivat yhteen valtavaksi tulimereksi. Alas vuorenrintettä virtasi sulaa laavaa, joka verhosi vuoren juurella olevan kylän. Seudun halki riehui pyörremyrsky repien maasta puita ja vieden mennessään taloja.¹

Tämä sekasorto jatkui koko sen yön aina seuraavaan saakka. Tuhka peitti maata ja merta kilometrimäärin, ja sitä kasautui paikoin yli puolen metrin korkeudelta. Keskipäivä tuntui keskiyöllä. Merten hyökyaallot vyöryivät rannoille tuhoten sadon ja hukuttaen kyliä. Viikkojen ajan Tambora sylki sisuksistaan tuhkaa, kiveä ja tulta.²

Muutaman seuraavan kuukauden kuluessa purkauksen vaikutukset ulottuivat yli maapallon. Vaikuttavat

auringonlaskut hämmästyttivät ihmisiä ympäri maailmaa. Mutta nuo loistavat värit kätkivät tulivuoren tuhkan tappavat vaikutukset sen levitessä kautta maapallon. Seuraavana vuonna sää muuttui arvaamattomaksi ja tuhoa tuottavaksi.³

Purkaus aiheutti säätilan viilenemisen Intiassa, ja kolera surmasi tuhansia hävittäen kokonaisia perheitä. Kiinan hedelmällisissä laaksoissa yleensä leuto ilmanala vaihtui kesän lumimyrskyihin ja rankkasateet hävittivät sadon. Euroopassa ruokavarastot hupenivat, mikä johti nälänhätään ja paniikkiin.⁴

Kaikkialla ihmiset etsivät selityksiä oudon sään aiheuttamaan kärsimykseen ja kuolemaan. Intian hindutemppeleissä kaikuivat pyhien miesten rukoukset ja veisuu. Kiinalaiset runoilijat kamppailivat tuskan ja menetyksen kysymysten parissa. Ranskassa ja Britanniassa ihmisiä lankeksi polvilleen siinä pelossa, että heitä olivat kohdanneet Raamatussa ennustetut kauheat onnettomuudet. Pohjois-Amerikassa papit saarnasivat Jumalan rankaisevan kurittomia kristittyjä ja esittivät varoituksia lietsoakseen uskonnollisia tuntemuksia.

Kautta maan ihmisiä tungeksi kirkkoihin ja herätyskokouksiin innokkaina kuulemaan, kuinka he voisivat pelastua tulevalta hävitykseltä.⁵

Tamboran purkaus vaikutti Pohjois-Amerikan sähän koko seuraavan vuoden. Kevät väistyi lumisateen ja purevan hallan tieltä, ja vuosi 1816 jäi muistoihin vuotena, jolloin kesää ei tullut.⁶ Vermontissa, Yhdysvaltain koillis-kolkassa, kiviset kukkulat olivat vuosien ajan turhautaneet maanviljelijää nimeltä Joseph Smith vanhempi.

Mutta kun hän ja hänen vaimonsa Lucy Mack Smith olivat tuona vuonna nähneet satonsa näivettyvän jatkuvien pakkasten kourissa, he tiesivät olevansa vararikon partaalla edessään epävarma tulevaisuus, jos he jäisivät silloiselle asuinpaikalleen.

Joseph vanhempi oli 45-vuotias, ei enää mikään nuori mies, ja ajatus uudelleen aloittamisesta uudella seudulla pelotti. Hän tiesi, että hänen vanhimmat poikansa, 18-vuotias Alvin ja 16-vuotias Hyrum, voisivat auttaa häntä raivaamaan maata, rakentamaan talon sekä kylvämään viljaa ja korjaamaan sadon. Hänen 13-vuotias tyttärensä Sophronia oli kyllin vanha auttamaan Lucyä tämän töissä kotona ja maatilalla. Hänen nuoremmista pojistaan, 8-vuotiaasta Samuelista ja 5-vuotiaasta Williamista, oli koko ajan yhä enemmän apua, ja 3-vuotias Katharine ja vastasyntynyt Don Carlos olisivat jonakin päivänä kyllin vanhoja antamaan oman panoksensa.

Mutta hänen keskimmäisen poikansa, 10-vuotiaan Joseph nuoremman, tilanne oli erilainen. Neljä vuotta aiemmin Joseph nuorempi oli joutunut leikkaukseen, jossa hänen säärestään oli poistettu tulehtunut kohta. Sen jälkeen Joseph nuorempi oli kävellyt kainalosauvaan tukeutuen. Vaikka sääri alkoikin tuntua taas vankalta, Joseph nuoremman ontuminen oli kivuliasta, eikä Joseph vanhempi tiennyt, varttuisiko pojasta yhtä vahva kuin Alvin ja Hyrum olivat.⁷

Koska Smithit olivat varmoja siitä, että voisivat turvautua toisiinsa, he tekivät ratkaisun jättää kotinsa Vermontissa ja etsiä parempaa viljelysmaata.⁸ Kuten monet seudun asukkaista, Joseph vanhempi päätti matkata New Yorkin osavaltioon, mistä hän toivoi löytävänsä hyvän maatilaa, jonka he voisivat ostaa luotolla. Sitten hän kutsuisi sinne Lucyn ja lapset ja perhe voisi aloittaa alusta.

Kun Joseph vanhempi lähti kohti New Yorkin osavaltiota, Alvin ja Hyrum kävelivät hänen kanssaan jonkin matkaa ennen hyvästien jättämistä. Joseph vanhempi rakasti syvästi vaimoaan ja lapsiaan, mutta hän ei ollut pystynyt tarjoamaan heille kovinkaan vakaata elämää. Huono onni ja epäonnistuneet sijoitukset olivat pitäneet perheen köyhänä ja juurettomana. Ehkäpä New Yorkin osavaltiossa olisi erilaista.⁹

Seuraavana talvena Joseph nuorempi nilkutti lumessa äitinsä, veljiensä ja siskojensa kanssa. He olivat matkalla länteen, newyorkilaiseen kylään nimeltä Palmyra, lähelle

paikkaa, josta Joseph vanhempi oli löytänyt hyvää viljelysmaata ja jossa hän odotti perhettään.

Koska Joseph vanhempi ei voinut auttaa muutossa, Lucy oli palkannut erään herra Howardin ajamaan heidän vankkureitaan. Matkan aikana Howard kohteli heidän omaisuuttaan kovakouraisesti ja pelasi ja joi rahat, jotka hänelle maksettiin. Ja kun he olivat liittyneet toisen länteen matkaavan perheen seuraan, Howard hääti Josephin pois vankkureista, jotta sen toisen perheen tyttäret voisivat istua hänen vieressään hänen ajaessaan valjakkoa.

Koska Alvin ja Hyrum tiesivät, kuinka suurta kipua käveleminen aiheutti Josephille, he yrittivät muutaman kerran pitää Josephin puolia Howardia vastaan. Mutta joka kerran tämä iski heidät maahan ruoskansa kahvalla.¹⁰

Jos Joseph olisi ollut kookkaampi, hän olisi luultavasti yrittänyt puolustautua itse Howardia vastaan. Hänen vahingoittunut säärensä oli estänyt häntä tekemästä työtä ja leikkimästä, mutta vahva tahto korvasi kehon heikkouden. Ennen kuin lääkärit olivat leikanneet hänen säärtään ja

poistaneet tulehtuneet osat luuta, he olivat halunneet sitoa hänet makuulle tai antaa hänelle paloviinaa kivun turruttamiseksi. Mutta Joseph oli pyytänyt vain, että hänen isänsä pitelisi häntä.

Hän oli pysynyt koko leikkauksen ajan hereillä ja valppaana, vaikka hänen kasvonsa olivat olleet kalpeat ja hiestä märät. Hänen äitinsä, joka oli yleensä hyvin vahvatahtoinen, oli ollut murtua kuullessaan poikansa tuskanhuudot. Sen jälkeen Lucy luultavasti ajatteli pystyvänsä kestäämään mitä tahansa.¹¹

Linkuttaessaan vankkureiden vierellä

Joseph näki, että hänen äidillään oli todellakin täysi työ kestää herra Howardia. He olivat matkanneet jo yli 300 kilometrin matkan, ja tähän mennessä äiti oli sietänyt ajomiehen huonoa käytöstä enemmän kuin kärsivällisesti.

Noin 160 kilometrin päässä Palmyrasta Lucy oli valmistautumassa jälleen uuteen päivään tien päällä nähdessään Alvinin juoksevan luokseen. Howard oli heittänyt heidän omaisuutensa ja matkatavaransa tielle ja aikoi lähteä tiensä heidän hevosensa ja vankkurinsa mukanaan.

Lucy löysi miehen kapakasta. ”Niin totta kuin Jumala on taivaassa”, Lucy julisti, ”nuo vankkurit ja nuo hevoset sekä kaikki vankkureissa olleet tavarat ovat minun.”

Hän katsoi ympärilleen kapakassa. Se oli täynnä miehiä ja naisia, joista useimmat olivat hänen kaltaisiaan matkalaisia. ”Tuo mies”, hän sanoi kohdaten heidän katseensa,

*Kun Joseph oli 12-vuotias,
kaikkialla koko seudulla
käytiin uskonnollisia
väitteleyjä. Hän kuunteli
saarnaajia toivoen, että
oppisi lisää kuolemattomasta
siehustaan, mutta heidän
saarnansa saivat hänet
usein rauhattomaksi.*

Tämä vierailukeskus Sharonissa Vermontin osavaltiossa Yhdysvalloissa sijaitsee paikalla, jossa Joseph Smith syntyi 23. joulukuuta 1805. Kivinen obeliski taustalla on perustuksestaan ylöspäin 38,5 jalkaa (11,7 m) korkea – yksi jalka kutakin profeetan elinvuotta kohti.

”aikoo viedä minulta ainoan mahdollisuuteni jatkaa matkaani, ja hän on jättämässä minut kahdeksan nuoren lapseni kanssa puille paljaille.”

Howard sanoi, että oli jo käyttänyt rahat, jotka hänelle oli maksettu vankkureiden ajamisesta, eikä hän voisi jatkaa pidemmälle.

”Minulla ei ole teille mitään käyttöä”, Lucy sanoi. ”Otan itse vastuun valjakosta.”

Hän jätti Howardin kapakkaan ja vannoi vievänsä lapsensa näiden isän luokse, mitä sitten tapahtuisikin.¹²

Edessä oleva matka oli mutainen ja kylmä, mutta Lucy Smith johti perheensä turvallisesti Palmyraan. Kun hän katseli, miten lapset halusivat isäänsä ja suukottivat tämän kasvoja, hän tunsu saaneensa palkan kaikesta, mitä he olivat kärsineet sinne päästäkseen.

Perhe vuokrasi pian kaupungista pienen talon ja keskusteli siitä, kuinka he saisivat hankituksi oman maatilän.¹³ He tulivat siihen tulokseen, että paras suunnitelma oli tehdä työtä, kunnes heillä olisi riittävästi rahaa maksaa käsiraha läheisestä metsämaasta. Joseph vanhempi ja vanhemmat pojat kaivoivat kaivoja, halkoivat aitariukuja ja korjasivat heinää saadakseen rahaa, kun taas Lucy ja tyttäret valmistivat ja myivät piiraita, juuriolutta ja kirjailutöitä hankkiakseen ruokaa perheelle.¹⁴

Joseph nuoremman varttuessa hänen säärensä vahvistui ja hän pystyi helposti kävelemään Palmyran halki. Kaupungissa hän tutustui ihmisiin koko sillä seudulla.

Monet heistä kääntyivät uskonnon puoleen löytääkseen tyydytyksen hengelliselle kaipaukselleen ja selityksen elämän vaikeuksiin. Josephin perhe ei kuulunut mihinkään kirkkoon, mutta monet heidän naapureistaan palvelivat Jumalaa joko jossakin korkeista presbyterikappeleista, baptistien kokoushuoneissa, kveekarien saleissa tai matkustavien metodistisaarnaajien aika ajoin ulkona pitämässä herätyskokouksissa.¹⁵

Kun Joseph oli 12-vuotias, Palmyra täyttyi uskonnollisista väittelyistä. Vaikka Joseph ei lukenut paljon, hän pohti mielellään ajatuksia syvällisesti. Hän kuunteli saarnaajia toivoen, että oppisi lisää kuolemattomasta sielustaan, mutta saarnaajien saarnat saivat hänet usein rauhattomaksi. Hänelle sanottiin, että hän on syntinen syntisessä maailmassa ja avuton ilman Jeesuksen Kristuksen pelastavaa armoa. Ja vaikka Joseph uskoi tuon sanoman ja tunsu katumusta synneistään, hän ei tiennyt, kuinka hän saisi anteeksi.¹⁶

Hän ajatteli, että kirkossa käyminen voisi auttaa häntä, mutta hän ei osannut päättää, missä kirkossa hän palvelisi Jumalaa. Eri kirkoissa väiteltiin loputtomiin siitä, kuinka ihmiset voisivat vapautua synnistä. Kuunneltuaan jonkin aikaa näitä väittelyjä Joseph ahdistui nähdessään ihmisten lukevan samaa Raamattua mutta päätyvän eri johtopäätöksiin siitä, mitä se tarkoitti. Hän uskoi, että Jumalan totuus oli olemassa – jossakin – mutta hän ei tiennyt, kuinka sen löytäisi.¹⁷

Eivät sitä tienneet hänen vanhempansakaan. Sekä Lucyn että Joseph vanhemman lapsuudenperheet olivat olleet kristillisiä, ja he uskoivat Raamattuun ja Jeesukseen Kristukseen. Lucy kävi kirkossa säännöllisemmin ja otti usein lapsensa mukaan kokouksiin. Hän oli etsinyt Jeesuksen Kristuksen tosi kirkkoa siitä asti, kun hänen siskonsa oli vuosia aiemmin kuollut.

Kerran, sairastuttuaan hieman ennen Josephin syntymää vakavasti, hän oli pelännyt, että kuolisi ennen kuin löytäisi totuuden. Hän oli tuntenut synkän ja yksinäisen kuilun itsensä ja Vapahtajan välillä ja tiennyt, ettei ollut valmistautunut seuraavaan elämään.

Maatessaan hereillä koko yön hän oli rukoillut Jumalaa ja luvannut, että jos Jumala antaisi hänen elää, hän etsisi Jeesuksen Kristuksen kirkon. Hänen rukoillessaan Herran ääni oli puhunut hänelle vakuuttaen, että jos hän etsisi, hän löytäisi. Siitä lähtien hän oli käynyt monissa kirkkoissa mutta ei ollut vielä löytänyt sitä oikeaa. Vaikka tuntuikin, ettei Vapahtajan kirkkoa ollut enää maan päällä, hän jatkoi etsimistä luottaen siihen, että oli parempi käydä kirkossa kuin olla käymättä.¹⁸

Kuten vaimollaan, myös Joseph vanhemmalla oli totuuden nälkä. Hänestä tuntui kuitenkin, että oli viisaampaa olla kokonaan käymättä kirkossa kuin käydä väärässä

kirkossa. Isänsä neuvoa noudattaen Joseph vanhempi tutki pyhiä kirjoituksia, rukoili vilpittömästi ja uskoi, että Jeesus Kristus oli tullut pelastamaan maailman.¹⁹ Hän ei silti pystynyt sovittamaan sitä, minkä hän tiesi olevan totta, siihen hämmennykseen ja epäsopuun, jota hän näki seudulla toimivissa kirkkoissa. Yhtenä yönä hän oli nähnyt unen, että kilpailevat saarnaajat olivat kuin mylvivää karjaa, joka kaivoi maata sarvillaan, ja se syvensi hänen huoltaan siitä, etteivät nuo saarnaajat tienneet juuri mitään Jumalan valtakunnasta.²⁰

Nähdessään vanhempiensa tyytymättömyyden paikallisiin kirkkoihin Joseph nuorempi oli vain entistä hämmennyneempi.²¹ Kyse oli hänen sielustaan, mutta kukaan ei pystynyt antamaan hänelle tyydyttäviä vastauksia.

Kun Smithit olivat säästäneet rahaa yli vuoden ajan, heillä oli riittävästi varaa lunastaa itselleen 40 hehtaaria metsää Manchesterissa aivan Palmyran eteläpuolella. Siellä he – samalla kun tekivät työtä palkkalaisina – porasivat vaahteroita saadakseen makeaa mahlaa, istuttivat hedelmätarhan ja raivasivat peltoja viljelyyn.²²

Maata muokatessaan nuori Joseph kantoi edelleen huolta synneistään ja sielunsa tilasta. Uskonnollinen herätys Palmyrassa oli rauhoittunut, mutta saarnaajat kilpailivat edelleen käännyttämisestä siellä ja koko seudulla.²³ Joseph

Tämä hirsimökki, joka sijaitsee lähellä Palmyraa New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa, on jäljennös kodista, jonka Smithit rakensivat sinne muutettuaan Vermontin osavaltiosta. Taustalla on Pyhä lehto.

katseli päivällä ja yöllä, kuinka aurinko, kuu ja tähdet kiersivät taivaita järjestyksessä ja ylevyydessä, ja hän ihaili elämää sykkivän maailman kauneutta. Hän katseli myös ihmisiä ympärillään ja ihmetteli heidän voimaansa ja älykkyytään. Kaikki tuntui todistavan, että Jumala on olemassa ja että Hän oli luonut ihmiskunnan omaksi kuvakseen. Mutta kuinka Joseph voisi tavoittaa Hänet?²⁴

Kesällä 1819, kun Joseph oli 13-vuotias, metodistisaarnaajia kokoontui kokoukseen muutaman kilometrin päähän Smithien maatilasta, ja sitten he levittäytyivät kaikkialle maaseudulle innostaen Josephin perheen kaltaisia perheitä kääntymykseen. Näiden saarnaajien menestys huolestutti seudun muita pappeja, ja pian käännynnäisistä kilpailtiin kiivaasti.

Joseph kävi kokouksissa, kuunteli sielua sävähdyttävää saarnaamista ja näki käännynnäisten huutavan ilosta. Hän halusi huutaa heidän kanssaan, mutta hän tunsu usein kuin olevansa keskellä sotaa sanoista ja mielipiteistä. ”Mitkä näistä kaikista ryhmäkunnista ovat oikeassa, vai ovatko ne peräti kaikki väärässä?” hän kysyi itseltään. ”Jos jokin niistä on oikeassa, mikä se on ja kuinka saan tietää siitä?” Hän tiesi tarvitsevansa Kristuksen armoa ja laupeutta, mutta kun niin monet ihmiset ja kirkot kiistelivät uskonnosta, hän ei tiennyt, mistä sitä löytäisi.²⁵

Toivo siitä, että hän saisi vastauksia – ja rauhan sielulleen – näytti lipuvan hänen ulottuviltaan. Hän mietti, kuinka kukaan pystyisi löytämään totuuden niin suuren metelin keskellä.²⁶

Kun Joseph oli kuuntelemassa erästä saarnaa, hän kuuli papin lainaavan Uudesta testamentista Jaakobin kirjeen ensimmäistä lukua. ”Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta”, pappi sanoi, ”pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta.”²⁷

Joseph meni kotiin ja luki tuon jakeen Raamatusta. ”Milloinkaan ei mikään kirjoitusten kohta ole tullut voimallisemmin ihmissydämeen kuin tämä silloin minun sydämeeni”, hän myöhemmin muisteli. ”Se tuntui käyvän hyvin voimakkaana sydämeni jokaiseen tunteeseen. Mietin sitä yhä uudestaan tietäen, että jos joku ihminen tarvitsi viisautta Jumalalta, niin minä.” Hän oli tutkinut Raamattua aiemmin aivan kuin siinä olisi kaikki vastaukset. Mutta nyt Raamatusta hänelle sanottiin, että hän voisi pyytää henkilökohtaisia vastauksia kysymyksiinsä suoraan Jumalalta.

Joseph päätti rukoilla. Hän ei ollut koskaan aiemmin rukoillut ääneen mutta hän luotti Raamatun lupaukseen. ”Pyytäköön uskossa, lainkaan epäilemättä”, siinä

opetettiin.²⁸ Jumala kuulisi hänen kysymyksensä – vaikka ne esitettäisiinkin kömpelösti. ■

Täydellinen luettelo lainatuista julkaisuista on saatavana englannin kielellä sivustolla pyhat.lds.org.

Sana *Aihe* viitteissä osoittaa, että lisätietoa on verkossa sivustolla pyhat.lds.org.

VIITTEET

1. Thomas Stamford Raffles, ”Narrative of the Effects of the Eruption”, 1819, s. 4–5, 19, 23–24.
2. Raffles, ”Narrative of the Effects of the Eruption”, s. 5, 7–8, 11.
3. Gillen D’Arcy Wood, *Tambora*, 2015, s. 97.
4. Wood, *Tambora*, s. 78–120; John Statham, *Indian Recollections*, 1832, s. 214; William K. Klingaman ja Nicholas P. Klingaman, *Year without Summer*, 2014, s. 116–118.
5. Wood, *Tambora*, s. 81–109; Klingaman ja Klingaman, *Year without Summer*, s. 76–86, 115–120.
6. Klingaman ja Klingaman, *Year without Summer*, s. 48–50, 194–203.
7. Joseph Smith History, 1838–56, osa A-1, s. 131; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, kirja 2, s. [11] – kirja 3, s. [2]. **Aihe:** Joseph Smith’s Leg Surgery
8. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, kirja 3, s. [3]; Lewis Dayton Stilwell, *Migration from Vermont*, 1937, s. 124–150.
9. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, kirja 3, s. [4]; Richard Lyman Bushman, *Joseph Smith: Rough Stone Rolling*, 2007, s. 18–19, 25–28. **Aihe:** Joseph Sr. and Lucy Mack Smith Family
10. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, kirja 3, s. [5]; Joseph Smith History, 1838–56, osa A-1, s. 131–132.
11. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, kirja 3, s. [2]; Joseph Smith History, 1838–56, osa A-1, s. 131.
12. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, kirja 3, s. [5]–[6]; Lucy Mack Smith, History, 1845, s. 67; Joseph Smith History, 1838–56, osa A-1, s. 132. **Aihe:** Lucy Mack Smith
13. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, kirja 3, s. [6]–[7].
14. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, kirja 3, s. [7]; Pomeroy Tucker, *Origin, Rise, and Progress of Mormonism*, 1867, s. 12. **Aihe:** Joseph Sr. and Lucy Mack Smith Family
15. Thomas L. Cook, *Palmyra and Vicinity*, 1930, s. 247–261. **Aiheet:** Palmyra and Manchester; Christian Churches in Joseph Smith’s Day
16. Joseph Smith History, circa Summer 1832, s. 1–2, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 11–12.
17. JS–H 5–6; Joseph Smith History, 1838–56, osa A-1, s. [1]–2, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 208–210 (luonnos 2). **Aihe:** Religious Beliefs in Joseph Smith’s Day
18. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, kirja 2, s. [1]–[6]; ”Records of the Session of the Presbyterian Church in Palmyra”, 10. maaliskuuta 1830.
19. Asael Smithin kirje ”My Dear Selfs”, 10. huhtikuuta 1799, Asael Smith, Letter and Genealogy Record, 1799, circa 1817–46, kirkon historian kirjasto.
20. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, sekalaiskokoelma, s. [5]; Richard Lloyd Anderson, *Joseph Smith’s New England Heritage*, 2003, s. 161–162.
21. JS–H 8–10; Joseph Smith History, 1838–56, osa A-1, s. 2, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 208–210 (luonnos 2). **Aihe:** Religious Beliefs in Joseph Smith’s Day
22. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, kirja 3, s. [8]–[10]; Joseph Smith History, circa Summer 1832, s. 1, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 11. **Aihe:** Sacred Grove and Smith Family Farm
23. **Aihe:** Awakenings and Revivals
24. Ap. t. 10:34–35; Joseph Smith History, circa Summer 1832, s. 2, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 12.
25. Neibaur, Journal, 24. toukokuuta 1844, nähtävissä sivustolla josephsmithpapers.org; JS–H 10; Joseph Smith, ”Church History”, *Times and Seasons*, 1. maaliskuuta 1842, nro 3, s. 706, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 494.
26. Joseph Smith, Journal, Nov. 9–11, 1835, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Journals 1, s. 87; JS–H 8–9; Joseph Smith History, 1838–56, osa A-1, s. 2, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 1, s. 210 (luonnos 2).
27. ”Wm. B. Smith’s Last Statement”, *Zion’s Ensign*, 13. tammikuuta 1894, s. 6; Jaak. 1:5.
28. JS–H 11–14; Joseph Smith History, 1838–56, osa A-1, s. 2–3, julkaisussa *Joseph Smith Papers*, Histories 2, s. 210–210 (luonnos 2); Jaak. 1:6.

Puunveistäjä Feinga elättää vaimonsa, heidän kolme lastaan ja kolme muuta heidän hoidossaan olevaa lasta. Aina se ei ole ollut helppoa, mutta asettamalla Jumalan etusijalle heillä on ollut aina riittävästi tarpeisiinsa.

CHRISTINA SMITH, VALOKUVAAJA

Feinga Fanguna

Tongatapu, Tonga

Kun olimme vaimoni 'Anaun kanssa menneet vasta naimisiin, minulla oli tapana veistää pieniä esineitä ja mennä torille myymään niitä. Joinakin päivinä minulla oli kotiin tullessani rahaa, toisina päivinä en saanut mitään myytyä.

Patriarkallisessa siunauksessani minulle luvataan, että Jumala siunaa työn, jonka teen käsilläni, ja että käytän taitoani ihmisten avuksi. Nämä lupaukset ovat täyttymässä.

Meitä siunataan monin tavoin. Sukulaisemme pitävät meitä rikkaina. Emme me ole, mutta meillä on kaikki mitä tarvitsemme, koska asetamme Jumalan etusijalle.

LUE LISÄÄ

Lue lisää Feingan uskon matkasta sivustolla liahona.lds.org.

Etsi lisää kertomuksia uskosta mediakirjastosta sivustolla lds.org.

Opi, kuinka sinusta voi tulla omavaraisempi kirkon omavaraisuushankkeen avulla, sivustolla srs.lds.org.

Kerroin hänelle, että se, mitä juuri oli tapahtunut, ei ollut sattumaa, koska minä olin saanut kehotuksen.

NOUDATIN ENSIMMÄISTÄ KEHOTUSTA

Yhtenä sunnuntaina tultuani kotiin kirkosta nukahdin ja nukuin suurimman osan iltapäivää.

Oli pimeää, kun heräsin. Aloitin viikoittaisen suunnitteluni rukouksella kysyäkseni, kuinka voisin parhaiten palvella Herraa. Tunsin kehotuksen lähteä kotiopetukselle. Kello oli jo kahdeksan illalla, joten lupasin mielessäni, että menisin seuraavana tiistaina, mutta kehoitus lähteä sinä iltana voimistui.

Mieleeni muistui neuvo, jonka olin kuullut kahdentoista apostolin koorumiin kuuluvan vanhin Ronald A. Rasbandin antavan lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksessa Limassa Perussa, kun olin siellä opettajana: ”Noudata ensimmäistä kehotusta.” Soitin heti kotiopetustoverilleni, mutta hän ei

vastannut. Päätin kuitenkin mennä.

Lähdin kotoa ja huomasin erään seurakuntamme nuoren papin kävelvän kadulla. Menin hänen luokseen ja kysyin, lähtisikö hän kanssani. Hän suostui. Ensimmäisessä kodissa oven avasi veli. Kerroin hänelle, että minusta tuntui, että minun piti tavata hänet. Hän kertoi meille hymyillen, että hänellä olisi seuraavana päivänä leikkaus ja hän olisi kiitollinen siunauksesta. Annoin hänelle siunauksen, ja me lähdimme seuraavaan paikkaan.

Kello oli 20.40, kun saavuimme seuraavan perheen kotiin. He yllättyivät nähdessään meidät, koska oli niin myöhä. Menimme sisään ja huomasimme, että perheen isä oli

sairaana. Tarjouduin antamaan hänelle siunauksen.

Kun palasimme kotiin, luin nuoren toverini kanssa kohdan Moroni 7:13: ”Kaikki, mikä kutsuu ja kannustaa tekemään hyvää ja rakastamaan Jumalaa ja häntä palvelemaan, on Jumalan innoittamaa.”

Kerroin hänelle, että se, mitä juuri oli tapahtunut, ei ollut sattumaa, koska minä olin saanut kehotuksen. Hän sanoi uskovansa sen, koska ennen kuin menin hänen luokseen, hän oli rukoillut tietääkseen, kuinka voi tunnustaa Hengen vaikutuksen.

En tiedä, sainko kehotuksen lähteä kotiopetukselle enemmän perheideni vaiko tämän nuoren papin vuoksi, mutta olen kiitollinen siitä, että kuuntelin. Tiedän, että saamme suurenmoisista siunauksista, kun noudatamme Hengen ensimmäistä kehotusta. ■ Kenny Quispitupac, Lima, Peru

JOKAINEN TARVITSEE YSTÄVÄN

Lähestyin kirkon ovia mielessäni yksi selkeä ajatus: ”Ellen löydä tänään kirkosta ystävää, en tule koskaan takaisin.” Olin käynyt kirkossa erään ystävän kanssa muutaman kerran aiemmin, mutta nyt olin menossa sinne ensimmäisen kerran tutkijana yksin ja *itseni vuoksi*. Tunsin, että minun pitäisi liittyä kirkkoon, mutta minulla oli monia pelkoja ja huolia.

Kun astuin kirkon ovista sisään, minua tervehti eräs nuori aikuinen, joka hymyili leveästi ja puristi kättäni innokkaasti. Hän esittäytyi ja sanoi nimekseen Dane McCartney. Olin nähnyt Danen aiemmin, kun hän oli ollut sen korkeakoulun jalkapallojoukkueen karsinnoissa, jossa pelasin. Levottomuuteni katosi, kun hän kutsui minut istumaan kanssaan kirkon kokouksissa. Hän kutsui minut myös vanhempiensa luo syömään kirkon jälkeen. Minulla ei ollut enää sinä päivänä mahdollisuutta tuntea olevani yksin. Dane ja hänen perheensä ottivat minut siipiensä suojiin ja auttoivat vastaamalla moniin kysymyksiini. Liityin kirkkoon muutamaa viikkoa myöhemmin.

Ellei Dane olisi ollut minulle ystävällinen juuri sinä päivänä, olisin luultavasti lähtenyt kirkosta sakramenttikokouksen jälkeen ja luovuttanut ajatellen, että olin antanut kirkolle mahdollisuuden, mutta se ei vain ollut minua varten. Vaikka on tietenkin tärkeää olla ystävällinen, *ystävänä* oleminen on muutakin kuin vain sitä, että on ystävällinen. McCartneyn perheen rakkaus ja tuki olivat tärkeitä kääntymykselleni.

Siitä on kulunut 14 vuotta. Sen jälkeen olen palvellut kokoaikaisessa lähetystyössä, solminut temppeliavio- liiton, ja minua on siunattu viidellä suurenmoisella lapsella. Olen palvellut myös piispana ja vaarnanjohtajana. Olen neuvonut jäseniä, jotka ovat lakanneet käymästä kirkossa, koska he ovat tunteneet olevansa yksin ja ilman ystäviä kirkossa. Sydäntäni

Dane osoitti minulle, että ystävänä oleminen on muutakin kuin vain sitä, että on ystävällinen.

särkee heidän vuokseen. Toivon, että joku olisi ottanut heidät siipiensä suojiin kuten McCartney ottivat minut.

Kiitän taivaallista Isääni siitä, että Dane ystäväystyi kanssani sinä päivänä. Toivon, että me kaikki olemme rohkeita ystäväystymään niiden kanssa, jotka tutkivat kirkkoa, ovat uusia jäseniä tai ovat palaamassa kirkkoon. ■
Tim Overton, Arizona, USA

LOHDUN SIUNAUS

Kun kävi ilmeiseksi, että isäni syöpä koli parantumaton, äitini sanoi masentuneena: ”Emme taida saada ihmettämme.” Sillä hetkellä tunsin, että perheemme saisi kokea ihmeitä, vaikka isäni pysyminen hengissä ei olisikaan niiden joukossa.

Yksi ihme tuli eräänä aamuna, kun ystäväni Beth kysyi minulta, mitä olin suunnitellut sille päivälle. Kerroin hänelle, että olin suunnitellut viettäväni sen iltapäivän isäni luona sairaalassa, mutta järjestämäni lastenhoito oli peruuntunut. Beth tarjoutui auliisti hoitamaan lapsiani, jotta voisin viettää aikaa isäni kanssa. Hän myös tarjoutui tuomaan perheelleni ilta-aterian. Olin hyvin kiitollinen.

Kun saavuin sairaalaan, isäni ei jaksanut avata silmiään eikä syödä mitään. Mutta pian sen jälkeen hän saikin yllättävän tarmonpuuskan. Yli kolmen tunnin ajan hän oli täysin hereillä, ja me puhuimme

ja jopa kävelimme muutaman kerran sairaalasiiven ympäri. Sinä aikana ei tullut muita vierailijoita. Minua siunattiin tällä kahdenkeskisellä ajalla hänen kanssaan.

Sinä päivänä me nauroimme ja itkimme yhdessä. Isä kertoi minulle siitä, mitä hän ajatteli tämän maanpäällisen elämän jättämisestä, ja siitä,

mikä merkitsi hänelle eniten – hänen todistuksestaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. Se iltapäivä on yksi elämäni rakkaimmista muistoista. Kolme päivää myöhemmin hän kuoli.

Vasta viikko hänen hautajaisensa jälkeen tajusin, että viimeinen kerta, jolloin puhuin isäni kanssa, oli sinä iltapäivänä, kun Beth huolehti

Minua liikutti se, että Jumala oli innoittanut Bethiä olemaan se siunaus, jonka hän oli rukoillut minun saavan.

lapsistani. Kyyneleet poskilleni virraten lähetin Bethille sähköpostiviestin kiittäen häntä hänen palveluksestaan ja selittäen, kuinka paljon se minulle merkitsi.

Beth vastasi: ”Minulla on todistus siitä, että Jumala haluaa antaa meille lohdun ja armon siunauksia – etenkin silloin kun koemme jotakin vaikeaa. Olen rukoillut lohtua sinulle ja perheellesi tänä aikana.”

Minua liikutti se, että Jumala oli innoittanut Bethiä olemaan se siunaus, jonka hän oli rukoillut minun saavan. Tiedän, että Jumala antaa meille lohdun siunauksia vaikeina aikoina elämässämme. ■

Sarah Bieber, Calgary, Alberta, Kanada

Pyhien kirjoitusteni vieressä oli neljä nimeä, jotka olin äskettäin vienyt temppeliin.

MISSÄ ON AARTEENI?

Lähetettyäni lapset kouluun aloin miettiä loppupäivää. Minulla oli paljon tehtävää, mutta olin menossa yövuoroon sairaalaan, joten aikaa oli rajallisesti. Voisin tehdä pihatöitä, jatkaa tilkkutäkin tekoa veljenpoikani syntymäpäivälahjaksi tai harrastaa liikuntaa. Sitten muistin presidentti Ezra Taft Bensonin (1899–1994) sanat:

”Kun asetamme Jumalan ensimmäiselle sijalle, kaikki muu asettuu oikealle paikalleen tai jää pois elämästämme” (”Suurin käsky – rakasta Herraa” *Valkeus*, heinäkuu 1988, s. 3).

”Siis pyhät kirjoitukset!” ajattelin. Istuuduin pöytäni ääreen ja jatkoin

pyhien kirjoitusten tutkimista kohdasta, johon olin jäänyt edellisenä päivänä:

”Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle. Täällä tekevät koi ja ruoste tuhojaan ja varkaat murtautuvat sisään ja varastavat.

Kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen – –.

Missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi.” (Matt. 6:19–21.)

”Missä on aarteeni?” mietin. Pyhien kirjoitusteni vieressä oli mieheni suvusta neljä nimeä, jotka olin äskettäin vienyt temppeliin. Mieheni vanhemmat olivat suvuissaan ensimmäiset, jotka liittyivät kirkkoon. Olin tutkinut kaksi viime vuotta edesmenneen appeni sukulinjaa. Päätin käydä FamilySearch-sivustolla katsomassa, oliko toimitukset kirjattu suoritetuiksi.

Katselin temppelikuvakkeita hänen sukulinjansa kohdalla. Yllätyksekseni muutamia nimiä, jotka olin valmistanut sinetöimistöimituksia varten, ei ollut kirjattu suoritetuiksi. Olin varmaankin hukannut kortit, eikä sinetöimisiä ollut vielä tehty! Heti kun olin tulostanut nimet uudelleen, mieleeni tuli selkeä ajatus: ”Nyt voit jatkaa päivääsi.”

Tunsin rauhaa tietäessäni, että olin asettanut Herran ensimmäiselle sijalle. Hän oli auttanut minua keskittymään siihen, mikä oli tärkeintä. Arvostan todellakin eniten sitä, että saan olla perheeni kanssa iankaikkisuuksissa. Tiedän, että jos asetan Jumalan ensimmäiselle sijalle, kaikki muu koituu omaksi hengelliseksi hyödykseni ja muiden hyödyksi. ■

Ashlee Cornell, Oklahoma, USA

”Hän pelastaisi meidät”

Reid Tateoka

Maanjäristys, joka iski Japaniin maaliskuussa 2011, oli voimakkuudeltaan 9,0 Richterin asteikolla – se oli yksi voimakkaimmista maanjäristyksistä muistiin merkityssä historiassa. Palvelin tuolloin Sendain lähetyskentän johtajana Japanissa, ja tuo alue maasta oli lähimpänä järistyksen keskusta. Yli 16 000 ihmistä kuoli, ja sadat tuhannet kodit ja rakennukset sortuivat järistyksessä ja sen aiheuttamassa tsunamissa.

Laajalle levinneestä tuhosta huolimatta emme menettäneet ainuttakaan lähetysaarnajaa. Seuraavina päivinä ja viikkoina näin ihmeitä niiden lähetysaarnajien elämässä, joiden kanssa palvelimme. Sekä ennen järistystä että sen jälkeen rakastava Isä sai aikaan sarjan tapahtumia, jotka pelastaisivat Hänen lähetysaarnajansa.

Johdettuina turvallisiin paikkoihin

Lähetyskenttämme ohjekokoukset Koriyaman vyöhykkeellä pidettiin lähes aina torstaisin. Tällä kertaa

kokous oli suunniteltu kuitenkin perjantaiksi, 11. maaliskuuta 2011 – järistyspäiväksi. Ohjekokouksiin tulivat yleensä vain vyöhyke- ja piirijohtajat. Tällä kertaa ohjekokoukseen kutsuttiin kaikki vyöhykkeen lähetysaarnajat. Se tarkoitti sitä, että maanjäristyspäivänä Sendain lähetysaarnajat, jotka asuivat lähimpänä järistyksen ja tsunamin vahingoittamia ydinreaktoreita, olivat kaukana asunnoistaan osallistumassa turvallisesti ohjekokoukseen Koriyaman kappelilla. Herra oli siirtänyt heidät turvalliselle maaperälle.

Ohjekokouksessamme olevat lähetysaarnajat eivät olleet ainoita, jotka oli johdettu turvaan ennen kuin järitys iski. Lähetysaarnajat oppivat varhain luottamaan Herraan ja Hengen kehotuksiin. Kun maanjäristys iski, ei ollut aikaa soittaa johtajille ja pyytää ohjeita. Muut lähetysaarnajat pelastuivat, koska he olivat jo noudattaneet Hengen kehotusta, joka johti heidät taivaallisen Isän heille valmistamiin turvallisiin paikkoihin.

Hirvittävän hävityksen keskellä Herra huolehti lähetysaarnajistaan.

Järistyksen jälkeen monet lähetysaarnajat suuntasivat evakuoitokeskuksiin. Muutamien vyöhykkeiden lähetysaarnajat siirtyivät vaistomaisesti kappeleihin, jotka kärsivät suhteellisen vähän vahinkoa ja joissa he tunsivat voimakkaammin Pyhän Hengen antamaa rauhaa. Jotkut onnekkaat pystyivät jäämään asuntoihinsa vailla lämmitystä, vettä, sähköä tai ruokaa. Mutta kaikki olivat turvassa.

Tiesulkujen ohjaamina

Koska en alkuvaiheissa tiennyt ydinvoimaloiden kärsimistä vaurioista, yritin heti järistyksen jälkeen lähettää ohjekokouksessamme olleet lähetysaarnajat takaisin asuntoihinsa. Mutta Herra loi tielle esteitä. Yhtään bussia tai junaa ei kulkenut. Näin taivaallinen Isä piti edelleen lähetysaarnajat turvassa Koriyamassa.

Ajattelin, että minua tarvittaisiin lähetyksissä lähellä järistyksen keskusta. Mutta ajettuamme kahdeksan tuntia vaurioituneilla ja ruuhkaisilla teillä havaitsimme, että meidänkin tiemme oli suljettu. Kävi ilmi, että jäämällä Koriyamaan pystyimme paremmin auttamaan muiden lähetysaarnajiemme evakuoinnissa, ja myös tämä prosessi todisti Herran huolehtivan meistä.

Maanjäristyksen jälkeen seurasi polttoaineen ostoryntäys. Ne

polttoainerekat, jotka pystyivät kulkemaan rikkoutuneilla teillä, ajoivat hyvin hitaasti, mikä johti kolmen tunnin odotuksiin, jos polttoainetta ylipäättäen oli saatavilla. Mutta Herra huolehti meistä ihmeellisin tavoin. Kun esimerkiksi evakuoimme sisäriä ja vanhimpia Niigatasta toiselta puolen saarta, tajusimme ajaneemme 18 tuntia yhdellä tankillisella polttoainemittarin osoittaessa koko ajan ”täyttä”. Kun lähestyimme Niigataa, polttoainemittari putosi heti näyttämään ”tyhjää”.

Vaarallinen matka

Onneksi rakastava Isämme ohjasi edelleen järjestelmällistä evakuointia rajun hävityksen keskellä. Pitkien matkojen tekeminen oli vaarallista. Jälkijäritykset jatkuivat. Julkinen liikenne ei toiminut. Veden- ja

sähkönjakelu keskeytyivät, ja oli lähes mahdotonta ostaa polttoainetta tai ruokaa. Sisar Tateoka ja minä ymmärsimme varsin hyvin, että me olimme ainoat, jotka pystyivät tavoittamaan kaksi vanhinta eräällä vuoristoisella alueella ja kaksi muuta vanhinta, jotka olivat vuoren takana saaren toisella puolen. Moottoritiet oli suljettu, joten tämä viimeinen matka edellyttäisi viidestä kuuteen tunnin ajomatkaa pohjoiseen ylös vuorelle pikkuteitä pitkin ja sitten kahdesta kolmeen tunnin ajomatkaa vuorten yli ja alas Tsuruokaan ja sieltä vielä neljän tunnin matkaa takaisin turvaan.

Lähdimme aikaisin aamulla 16. maaliskuuta ja saavuimme vanhin Ohsugin ja vanhin Yuasan asunnolle noin viideltä iltapäivällä. Hakeaksemme viimeiset kaksi vanhinta meidän piti ajaa takaisin etelään

yli vuorenhuipun ja alas Tsuruokan kaupunkiin. Koska polttoainetta ei ollut enää puolta tankillistakaan, tiesimme, ettemme voisi kääntyä takaisin. Kun lähdimme hakemaan kahta viimeistä vanhinta, alkoi sataa lunta. Pian huomasimme olevamme sokaisevassa lumimyrskyssä ja ajoimme hädintuskin 20 kilometrin tuntivauhtia. En pystynyt näkemään viivoja tiessä.

Kun viimein puoli kahdeksan aikoihin illalla pääsimme vuorenhuipulle, poliisi pysäytti meidät. Hän ilmoitti minulle, että lumivyöry oli sulkenut tien eikä vuotta voinut ylittää. Hän kertoi minulle, ettemme voisi ajaa pidemmälle vaan meidän oli käännytävä ja ajettava vaihtoehtoista reittiä saaren toiselle puolen lumivyöryn ympäri. Koska polttoainetta ei ollut riittävästi lumivyöryn kiertämiseen, näytti siltä, ettei meillä ollut mitään keinoa päästä vanhin Layn ja vanhin Ruefenachtin luo Tsuruokaan.

Ihmeellinen matka

Lannistuneina käännyimme takaisin poliisin ohjetta noudattaen. Pyysin autossa olevia vanhimpia soittamaan jokaiselle jäsenelle Yamagatan seurakunnassa ja selvittämään, löytääsimmekö jonkun, joka voisi antaa meille polttoainetta. Pysähdyimme rukoilemaan hartaasti pyytäen apuun kaiken mahdollisen taivaan voiman. Rukoilimme uutta ihmettä ja käännyimme jälleen Herran puoleen.

Lähetyssaarnaajat soittivat jokaiselle aktiiviselle jäsenelle, mutta kellään ei ollut polttoainetta. Huoltoasemilta olivat varastot tyhjentyneet, ja ne oli suljettu. Sitten vanhimmat tunsivat

kehotuksen soittaa eräälle vähemmän aktiiviselle ystävälle, veli Tsuchihashille. Taivaallinen Isämme oli jälleen kerran ohjannut kulkuamme. Veli Tsuchihashi pystyi antamaan meille 20 litraa bensiiniä. Mutta meidän oli ajettava tämän hyvän veljen luo vielä tunnin matka pohjoiseen, päivastaiseen suuntaan kuin minne halusimme. Tuo bensiinimäärä auttaisi, mutta se ei riittäisi viemään meitä lumivyöryn ympäri.

Uskon turvin ajoimme pohjoista kohti tietämättä vieläkö, kuinka noutaisimme ne kaksi vanhinta. Pääsimme Shinjoon, mistä saimme 20 litraa bensiiniä. Pian sen jälkeen sain puhelinsoiton veli Yoshidalta, neuvonantajaltani, joka oli tässä vaiheessa hyvin huolissaan siitä, ettemme olleet vielä palanneet. Hän kysyi, missä olimme, ja kun kerroin hänelle olevamme Shinjossa, hän järkyttyi siitä, että olimme niin kaukana reitiltämme. Hän ei pystynyt mitenkään tavoittamaan meitä tai auttamaan meitä palaamaan.

Sitten hän katsoi karttaa ja takelteli särkyneellä äänellä: ”Siellä on melko tuntematon vuoristotie, jota pitkin pääsette Shinjosta vanhinten luo Tsuruokaan.” Herra oli valmistanut meille keinon olla juuri siellä, missä meidän piti, jotta voisimme kiertää lumivyöryn. Saamaamme bensiiniä oli juuri se määrä, jonka tarvitsimme ajaaksemme turvallisesti lumivyöryn ympäri hakemaan vanhimmat.

Kun otin yhteyden jokaiseen lähetyssaarnaajaan maanjäristyksen jälkeen ja sain kuulla, kuinka heidät kaikki oli johdettu turvalliselle maaperälle

HENKI JOHTAA MEITÄ

”Osana Jumalan jumalallista suunnitelmaa meitä siunataan Pyhän Hengen lahjalla. – Kun purjehdimme elämän merillä, on välttämätöntä noudattaa Pyhän Hengen antamia vaikutelmia. Henki auttaa meitä välttämään kiusauksia ja vaaroja, ja Hän lohduttaa ja johtaa meitä haasteidemme läpi.”

Vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista, ”Tiptop ja Bristolin tyyliin: Olkaa temppelellikelpoisia – hyvinä aikoina ja huonoina aikoina”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 42.

juuri ennen maanjäristystä ja tsunamia, tunsin suurta kiitollisuutta. Ne kaksi lähetyssaarnaajaa, jotka olivat varjeltuneet tsunamilta kiipeämällä erään evakuoitikeskuksen neljänteen kerrokseen, ilmaisivat kiitollisuutensa siitä, että heidät oli pidetty turvassa suuren vaaran aikana.

He tunsivat seuraavien Helamanin sanojen kuvaavan tilannettaan: ”Herra, meidän Jumalamme, siunasi meitä varmuudella siitä, että hän pelastaisi meidät, niin, siten että hän puhui rauhaa meidän sielullemme ja soi meille suuren uskon ja sai meidät toivomaan pelastumistamme hänessä” (Alma 58:11). ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Lähetystyöni sukuni keskuudessa

Andrea Gómez Lagunes

Kun avasin lähetystyökutsuni, yllätyin nähdessäni, että minut oli kutsuttu Veracruzin lähetyskentälle Meksikoon. Perheeni oli asunut syntyessäni Veracruzissa, ja suurin osa sukulaisistani asuu siellä. Me olimme ainoita kirkon jäseniä suvussamme, joten olin innoissani ajatuksesta, että saisin tilaisuuden kertoa evankeliumista sukulaisilleni.

Mutta kun olin siellä, en koskaan palvellut alueella, joka olisi ollut lähellä sukulaisiani. Annoin heidän osoitteensa tovereilleni, jotta he voisivat käydä sukulaisteni luona.

Kun olin palvellut vuoden ja kolme kuukautta, polveni alkoi aiheuttaa ongelmia. Polveni oli hyvin kipeä, ja toisinaan kipu oli sietämätöntä. Kun menin lääkäriin, hänen diagnoosinsa oli, että leikkaus oli ainoa ratkaisu. Se merkitsi sitä, että palaisin kotiin etuajassa. En voinut uskoa, että niin oli tapahtumassa, sillä lähetystyöstäni oli jäljellä enää kolme kuukautta.

Päätin kääntyä Herran puoleen pyytääkseni lohtua ja – jos mahdollista

– ihmettä. Vastauksena rukoukseeni tunsin sydämessäni syvää huojenusta. Lähetysjohtajani vaimo kannusti minua vilpittömällä äidillisellä rakkautella palaamaan kotiin toipumaan, ja minä kirjoitin perheelleni ilmoittaakseni heille, että tulisin kotiin kahden viikon kuluttua.

Sen jälkeen minulla oli puhuttelu lähetysjohtajani kanssa. Hän kertoi minulle, että äitini oli ottanut häneen yhteyttä ja esittänyt hänelle vaihtoehdon: äitini voisi tulla Veracruziiin hoitamaan minua toipumiseni ajaksi erään tätini ja tämän miehen kotiin, koska minun pitäisi lopettaa lähetystyötoimet joksikin aikaa. Lähetysjohtajani sanoi minulle, että se olisi mahdollinen vaihtoehto mutta että hänen pitäisi pyytää siihen lupa.

Kun sain myöhemmin tietää, että lupa oli myönnetty, tunsin sydämeni hypähtävän innosta – voisin jäädä ja suorittaa lähetystyöni loppuun! Pidän kiitosrukouksen.

Leikkauspäivänä lähetysjohtajani sanoi minulle: ”Sisar Gómez, sinun

**Mielessäni pysyi
lähetysjohtajani
kysymys: Miksi
Herra oli sallinut
minun jäädä
suorittamaan
lähetystyöni
loppuun?**

pitää ottaa selville, miksi Herra salli sinun jäädä Veracruziiin.” Siitä hetkestä lähtien ryhdyin selvittämään tuota syytä.

Sinä samana päivänä äitini, joka oli saapunut Veracruziiin, sanoi minulle: ”Mamá Lita (isänpuoleinen isoäitini) on tulossa sairaalaan katsomaan sinua. Se olisi hyvä tilaisuus kysyä häneltä esivanhemmistasi.”

”Miten hieno ajatus!” ajattelin. Maltoin tuskin odottaa, että kysyisin

sukulaisiltani esivanhemmistani. Mamá Lita kysyi minulta, mitä tarkoittaa se, että on lähetyssaarnaaja. Opetin hänelle palautusta koskevia asioita ja sitten kerroin hänelle pelastussuunnitelmasta, koska isoisäni – hänen aviomiehensä – oli kuollut muutama vuosi aiemmin. Sitten tuli kysymys, jonka olin toivonut hänen esittävän: ”Pystynkö näkemään rakkaani jälleen?”

Hänen kysymyksensä täytti minut ilolla, ja vastasin: ”Tietenkin pystyt!” Hänen silmänsä kyyneltyivät. Oli ihanaa kertoa hänelle tuosta iankaikkisesta totuudesta. Seurasi lisää kysymyksiä, jotka kaikki keskittyivät pelastussuunnitelmaan. Minä vuorostani esitin hänelle kysymyksiä suvustani, jotta voisin täyttää sukupuutani. Tunsin, kuinka Henki auttoi häntä saamaan ymmärrystä pelastussuunnitelmasta.

Myöhemmin, kun keskustelin muiden sukulaisteni kanssa, puhuin äidinpuoleisen isoäitini kanssa, joka auttoi minua löytämään lisää suvun nimiä. Pystyin myös kertomaan evankeliumista kaikille, jotka kävivät luonani.

Tajusin, miksi Jumala oli sallinut minun ensin tulla Veracruziin lähetystyöhön ja sitten jäädä sinne leikkaukseni jälkeen. Palasin lähetystyöhöni rakastaen syvästi sukututkimustyötä. Äitini hellän hoivan ansiosta kykenin suorittamaan lähetystyöni loppuun.

Isänpuoleinen isoäitini kuoli vuotta myöhemmin, mikä teki minut hyvin surulliseksi. Toisaalta tunsin kiitollisuutta ja intoa siitä, että voisin tehdä hänen tempelityönsä vuoden kuluttua. Kun minut kastettiin hänen puolestaan, en pystynyt pidättelemään ilon kyyneliäni. Hän voisi viimeinkin olla rakkaansa kanssa, johon hänet oli vihitty yli 60 vuotta aiemmin.

Minulla ei ole epäilystäkään siitä, että Herra tuntee sydämemme. Hän salli minun jäädä Veracruziin opettamaan sukulaisiani ja julistamaan ilosanomaa, jonka Lunastajamme Jeesus Kristus on tuonut. Tiedän, että jonakin päivänä voin nähdä jälleen isovanhempani. Meidän vastuumme on tehdä esivanhempiemme puolesta työ, jotta jonakin päivänä Jumala sanoo meille: ”Tule minun luokseni, sinä siunattu, sinulle on sija valmistettuna minun Isäni huoneissa” (En. 27). ■

Kirjoittaja asuu Chihuahuassa Meksikossa.

Vanhin
M. Russell Ballard

kahdentoista
apostolin koorumista

JEEBUS KRISTUS

– rauhan lähteemme

*Levottomaan sydämeemme
tulee rauha vain silloin, kun
seuraamme Kristuksen valoa.*

Kun Herra oli opettanut ja neuvonut kansaa koko päivän, Hän ehdotti sen päätteeksi opetuslapsilleen, että he siirtyisivät Galileanjärven poikki vastarannalle.

Heidän purjehtiessaan yöllä ”nousi kova myrskytuuli ja aallot löivät veneeseen, niin että se oli täyttymäisillään.

Mutta Jeesus vain nukkui veneen perässä nojaten päänaluseen. Opetuslapset herättivät hänet ja sanoivat: ”Opettaja, etkö näe, me hukumme!”

Silloin hän nousi, nuhteli tuulta ja käski merta: 'Vaikene, ole hiljaa!' Tuuli asettui, ja tuli aivan tyven." (Mark. 4:37–39.)

Voitteko kuvitella, mitä apostolit ovat varmasti ajatelleet, kun he näkivät jopa luonnonvoimien – tuulen, sateen ja aaltojen – tottelevan Mestarinsa rauhallista käskyä? Vaikka heidät oli vasta äskettäin kutsuttu pyhään apostolin tehtävään, he tunsivat Hänet ja he rakastivat Häntä ja uskoivat Häneen. He olivat jättäneet työnsä ja perheensä seuratakseen Häntä. Suhteellisen lyhyessä ajassa he olivat kuulleet Hänen opettavan uskottomia asioita ja nähneet Hänen

**JEESUKSEN LUPAAMA
IKUINEN RAUHA ON SISÄISTÄ
RAUHAA, JONKA SYNNYTTÄÄ
USKO, ANKKUROI TODISTUS,
RAVITSEE RAKKAUS.**

tekevän voimallisia ihmetekoja. Mutta tämä tapaus kävi yli heidän ymmärryksensä, ja heidän kasvojensa ilmeet ovat varmasti osoittaneet sen.

"Jeesus sanoi heille: 'Miksi te noin pelkäätte? Eikö teillä vielääkään ole uskoa?'

Silloin suuri pelko valtasi heidät ja he kyselivät toisiltaan: 'Mikä mies tämä oikein on? Häntähän tottelevat tuuli ja aallotkin.'" (Mark. 4:40–41.)

Sekasortoisina ja joskus pelottavina aikoina Vapahtajan lupaus äärettömästä ja iankaikkisesta rauhasta vetoaa meihin erityisellä voimalla, aivan kuten Hänen kykynsä tynnyttää pauhaavat aallot on varmasti vaikuttanut syvällisesti niihin, jotka olivat Hänen kanssaan Galileanjärvellä sinä myrskyisenä yönä kauan sitten.

Tie sisäiseen rauhaan

Niiden tavoin, jotka elivät Vapahtajan kuolevaisuudessa suorittaman palvelutyön aikaan, meidänkin keskuudessamme on joitakuita, jotka etsivät fyysistä rauhaa ja vaurautta merkiksi Hänen ihmeellisestä voi-

mastaan. Joskus me emme pysty ymmärtämään sitä, että Jeesuksen lupaama ikuinen rauha on sisäistä rauhaa, jonka synnyttää usko, ankkuroi todistus, ravitsee rakkaus ja jota ilmentävät jatkuva kuuliaisuus

ja parannuskenteko. Se on hengen rauhaa, joka kaikuu sydämessä ja sielussa. Ihminen, joka todella tuntee ja kokee tätä sisäistä rauhaa, ei pelkää maailman ristiriitoja tai eripuraisuutta. Syvällä sisimmässään hän tietää, että kaikki on hyvin – ainakin mitä tulee todella merkityksellisiin asioihin.

Rauhaa ei ole synnissä. Siinä saattaa olla huolettomuutta, suosiota, kuuluisuutta ja jopa vaurautta mutta

ei rauhaa. "Jumalattomuus ei ole koskaan ollut onnea" (Alma 41:10). Ihminen ei voi tuntea rauhaa, jos hän elää ristiriidassa ilmoitetun totuuden kanssa. Rauhaa ei ole, jos on ilkeämielinen tai riidanhaluinen. Rauhaa ei ole rivoudessa, siveettömyydessä tai vapaamielisyydessä. Rauhaa ei ole, jos on riippuvainen huumeista, alkoholista tai pornografiasta. Rauhaa ei ole, jos jollakin tavalla kohtelee kaltain muita, tapahtuipa se tunnetasolla, fyysisesti tai seksuaalisesti, sillä ne, jotka kohtelevat muita kaltain, pysyvät henkisesti ja hengellisesti levottomuuden tilassa, kunnes tulevat Kristuksen luokse täydellisesti nöyryydessä ja tavoittelevat

RAUHAA EI OLE SYNNISSÄ. SIINÄ SAATTAA OLLA HUOLETTOMUUTTA, SUOSIOTA, KUULUISUUTTA JA JOPA VAURAUTTA MUTTA EI RAUHAA. ”JUMALATTOMUUS EI OLE KOSKAAN OLLUT ONNEA” (ALMA 41:10).

anteeksiantoa tekemällä täydellisen parannuksen.

Uskon, että jossakin vaiheessa jokainen kaipaa Jumalan rauhaa, ”joka ylittää kaiken ymmärryksen” (Fil. 4:7). Se rauha tulee levottomaan sydämeemme vain silloin, kun seuraamme Kristuksen valoa, joka ”on annettu jokaiselle ihmiselle, jotta hän voi erottaa hyvän pahasta” (Moroni 7:16), koska se johtaa meidät tekemään parannuksen synneistämme ja etsimään anteeksiantoa.

”Minä jätän teille rauhan”

Vain tunteja ennen kuin Herran Jeesuksen Kristuksen oli määrä aloittaa suurenmoinen mutta kauhea

sovituksen tapahtumasarja, Hän antoi apostoleilleen tämän merkittävän lupauksen: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille.” (Joh. 14:27.)

Lupasiko Hän rakkaille tovereilleen sellaisen rauhan, jonka maailma tuntee – suojaa, turvallisuutta, josta puuttuvat kiistat ja koettelemukset? Epäilemättä historian aikakirjat tuntuivat osoittavan muuta. Nuo ensimmäiset apostolit kokivat paljon koettelemuksia ja vainoa koko lopun elämänsä ajan, mikä oli todennäköisesti syynä siihen, että Herra lisäsi lupaukseensa rauhasta tämän ajatuksen: ”En sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vai-puko epätoivoon.” (Joh. 14:27.)

”Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi *minussa* rauha”, Hän jatkoi. ”Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä

olen voittanut maailman.” (Joh. 16:33, kursivointi lisätty.)

Rauha – todellinen rauha, sellainen, joka tuntuu koko sielussa sisimpään saakka – tulee vain uskosta ja uskon kautta Herraan Jeesukseen Kristukseen. Kun taivaallisen Isämme lapset oivaltavat tämän kallisarvoisen totuuden ja ymmärtävät evankeliumin periaatteet ja elävät niiden mukaan, he voivat saada sydämeensä ja sieluunsa suurenmoista rauhaa. Vapahtaja sanoi Joseph Smithin kautta: ”Ota vastaan oppia minulta ja kuuntele minun sanojani; vaella minun Henkeni sävyisyydessä, niin sinulla on rauha minussa” (OL 19:23).

Olen kiitollinen siitä, että voin todistaa teille, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika. Seuraamalla Häntä uskoen ja luottaen jokainen voi löytää suloisen sisäisen rauhan, jonka evankeliumi meille tarjoaa. ■

Huhtikuun 2002 yleiskonferenssipuheesta.

USKON, ETTÄ JOSSAKIN VAIHEESSA JOKAINEN KAIPAA JUMALAN RAUHAA, ”JOKA YLITTÄÄ KAIKEN YMMÄRRYKSEN” (FIL. 4:7).

Rauha maailmassa vai

RAUHA KRISTUKSESSA

Jeesus Kristus voi antaa meille kestävää rauhaa jopa vaikeuksien ja koettelemusten aikana.

Sarah Hanson

Mitä tarvitset tunteaksesi rauhaa yhteiskunnallisen, poliittisen ja uskonnollisen sekasorron täyttämässä maailmassa? Hyviä ystäviä? Rakastavan perheen? Suojaa ja turvaa? Joskus ajattelemme, että elämämme on täytetty tällaiset vaatimukset, jotta voimme todella tuntea rauhaa. Mutta elämä ei ole koskaan sataprosenttisen täydellistä ja

helppoa. Kuinka siis selviydymme koettelemuksista tuntien samalla rauhaa?

Maailma sanoo meille, että rauhaa voi tuntea vain silloin kun ei ole mitään ristiriitoja. Mutta se ei ole totta! Evankeliuminsa avulla Jeesus Kristus tarjoaa meille sisäistä rauhaa, joka on paljon enemmän kuin maailman tarjoama rauha. Jos katsomme Häneen

uskoen, voimme tuntea rauhaa kaikissa olosuhteissa.

Vapahtaja on opettanut: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, *en sellaista jonka maailma antaa.*” (Joh. 14:27, kursivointi lisätty.) Seuraavassa on joitakin seikkoja, joissa maailman rauha eroaa Jeesuksen Kristuksen rauhasta.

Rauha maailmassa

1. Rauhan pitäisi tulla heti - meidän ei pitäisi joutua odottamaan sitä!

2. Rauhaa ei voi tuntea vaikeuksien aikana.

3. Rauha on sitä, että ei ole sotaa.

4. Rauhan saa elämällä juuri niin kuin haluaa.

5. Vikojen ja heikkouksien myöntäminen ei tuo rauhaa.

6. Rauha tulee vain keskittymällä omiin tarpeisiin.

7. Rauha tulee hakemalla muiden hyväksyntää.

8. Meidän pitäisi pyrkiä saamaan rauhamme itse.

Rauha Kristuksessa

1. Joskus meidän on odotettava rauhaa – mutta ”älä -- anna periksi. -- Luota Jumalaan ja usko meitä odottavaan hyvään.”¹

2. Rauhaa voi kokea jopa koettelemusten keskellä.

3. Rauhan voi löytää kaikissa olosuhteissa.

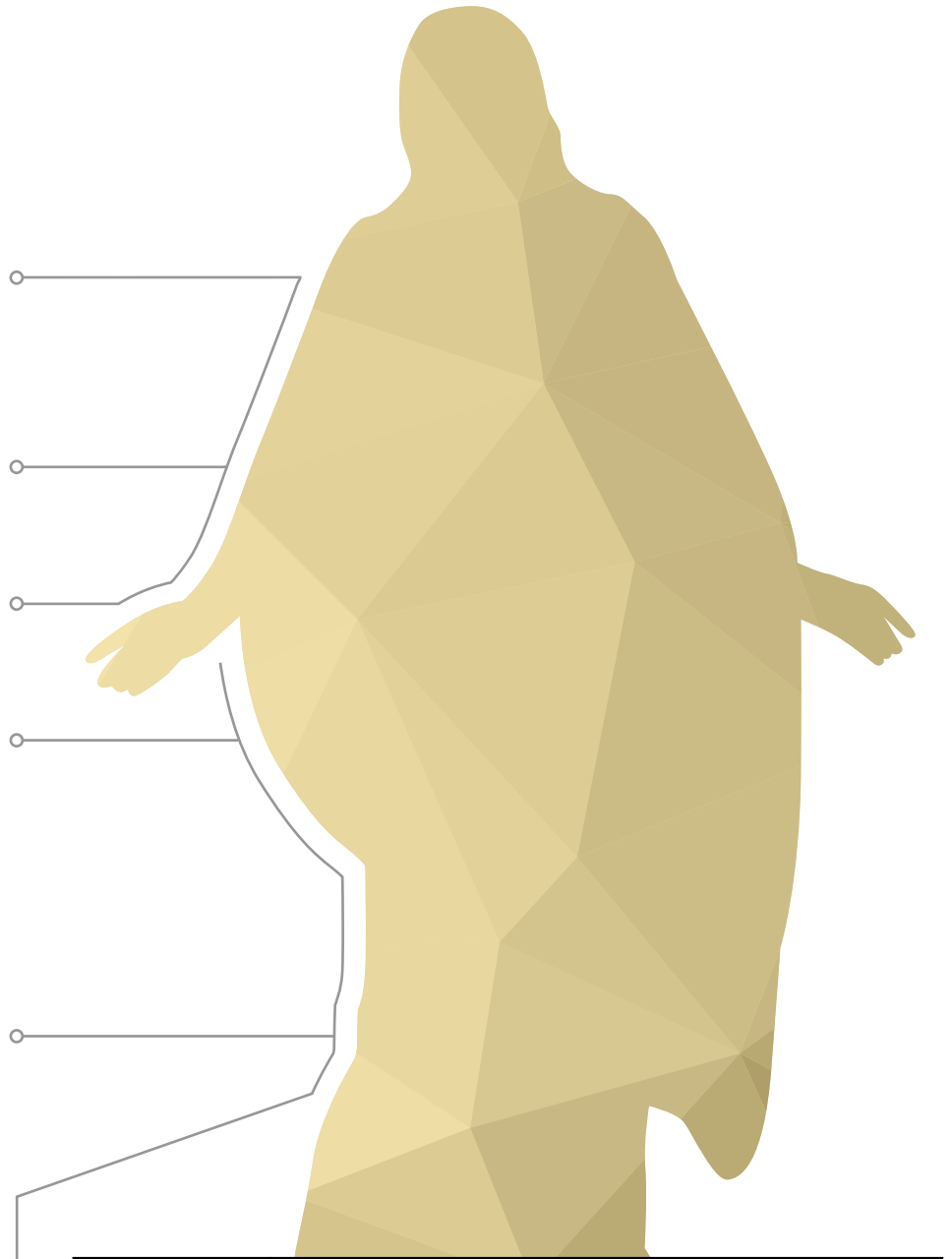
4. Rauha tulee elämällä evankeliumin mukaan ja noudattamalla käskyjä.

5. Vilpitön parannus tuo rauhan. ”Sanan *parannus* kauneus piilee siinä lupauksessa, että on mahdollista päästä eroon vanhoista ongelmista ja vanhoista tavoista ja vanhoista murheista ja vanhoista synneistä. Se on kaikkein toiveikkaimpia ja rohkaisevimpia – niin, ja rauhoittavimpia – sanoja evankeliumin sanastossa.”²

6. Rauha tulee palvelemalla ja olemalla rauhantekijänä muille.

7. Rauha tulee, kun pyrimme olemaan parempia Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia.

8. Sellainen rauha ”on vanhurskaudesta luvattu palkinto -- Vapahtajan palvelutöy ja sovitusuhrin lupaama lahja”³.

Jos otamme Jeesuksen Kristuksen elämämme keskipisteeksi, me tunnemme todella Hänen puhuvan ”rauhaa meidän sielullemme” (Alma 58:11). Tässä maailmassa me koemme vaikeita aikoja, mutta meitä siunataan tiedolla, että meillä on joku, jonka puoleen voimme kääntyä kaikissa haasteellisissa olosuhteissa. Vapahtaja on sanonut: ”Olen puhunut teille tämän, jotta teillä olisi minussa rauha.

Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman.” (Joh. 16:33.) Vapahtajan sovituksen ansiosta rauha on mahdollinen tänään ja aina. ■

VIITTEET

1. Ks. Jeffrey R. Holland, ”Meitä odottavan hyvän ylipappi”, *Liahona*, tammikuu 2000, s. 44–45.
2. Ks. Jeffrey R. Holland, ”Valtakunnan rauha”, *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 79–80.
3. Quentin L. Cook, ”Henkilökohtainen rauha – palkinto vanhurskaudesta”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 33.

SITÄ, MITÄ ON SYDÄMESSÄ, EI VOI JÄÄDYTTÄÄ

Blossom Larynoh

Kun kirkko alkoi toimia Ghanassa vuonna 1978, hallitus ei oikeastaan ymmärtänyt sitä eikä sen käytäntöjä. Se johti moniin

huhuihin. Kirkon kasvaessa seuraavien kymmenen vuoden aikana kasvoivat huhutkin. Muistan kuulleen ihmisten sanovan, että Yhdysvallat lähetti ihmisiä vakoilemaan hallitustamme. Nuo huhut yhdessä kaiken mormonivastaisen kirjallisuuden kanssa, jota levitettiin, sai hallituksen hyvin epäluuloiseksi.

Jäädytys

Kesäkuun 14. päivänä 1989 hallitus sulki kirkkomme rakennukset, lähetti lähetyssaarnaajat kotiin ja kielsi kirkolta kaiken virallisen toiminnan. Kutsumme tätä ajanjaksoa ”jäädytykseksi”. Mutta koska olin 18-vuotias tyttö, tiesin asiasta vain sen, että yhtenä päivänä ilmoitettiin, ettemme voisi enää käydä kirkossa. Rakennuksia vartioimassa oli jopa sotilaita, jotka varmistivat, että pysyimme poissa.

Koska emme voineet enää kokoontua kappeleissamme, saimme kirkon johtajilta luvan pitää sakramenttikokouksia kodeissamme. Ellei kodissa ollut pappeudenhaltijaa, meitä kannustettiin menemään kotiin, jossa sellainen oli. Se oli hämmäntävää mutta myös hyvin erityistä aikaa. Lausuimme todistuksemme, ja se toi meitä tiiviimmin yhteen.

Kuinka voit sanoa olevasi mormoni?

Yhdessä vaiheessa jäädytystä minun oli lähdettävä kotoa ja mentävä sisäoppilaitokseen. Kun menin sinne, yksi opettajista kuuli, että olen myöhempien aikojen pyhä. Hän otti minut erilleen ja puhui minulle kielteisesti kirkosta. Hänellä oli todella paljon tylyä sanottavaa. Mietin usein: ”Miksi kiusaat minua ja puhut tuollaisia? Minä uskon evankeliumin opetuksiin, mutta olen silti ihminen.”

Kerran hän kysyi minulta, kuinka saatoin yhä sanoa olevani mormoni. Enkö tiennyt jäädytyksestä? Meidän kulttuurissamme aikuisille ei sanota vastaan. Niinpä se seikka, että hän oli opettaja, tarkoitti sitä, etten voinut kyseenalaistaa hänen sanojaan. Mutta sillä hetkellä oivalsin, että minulla todella oli todistus. En tiedä, kuinka nämä sanat tulivat suustani, mutta Henki valtasi minut ja puolustauduin sanomalla: ”Kirkko on sydämessäni. Eikä kukaan voi jäädyttää sitä, mitä on sydämessäni.”

Ja sen jälkeen hän jätti minut rauhaan.

Marraskuussa 1990 hallitus päätti jäädytyksen ja sanoi, että kirkkomme jäsenet olivat jälleen vapaita palvelemaan Jumalaa. Koulun kampuksella ei ollut radioita eikä televisioita, joten sain

JÄÄDYTYKSEN GHANASSA

Kesäkuun 14. päivänä 1989 Ghanan hallitus kielsi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon. Kaikki kirkon rakennukset suljettiin, mutta kirkon 6 000 jäsentä saivat luvan pitää kokouksia kodeissaan. Marraskuun 29. päivänä 1990 hallitus kumosi kiellon ja salli kirkon jatkaa kaikkea toimintaansa. Nykyään Ghanassa on yli 72 000 jäsentä, lähetyssaarnaajien koulutuskeskus ja temppeleitä.

*Blossom oli nuori nainen
Ghanassa, kun hallitus
kielsi MAP-kirkkoa
pitämästä kokouksia.*

tietää siitä vain siksi, että tuo opettaja kuuli siitä ja lähetti heti jonkun hakemaan minut. Kun opettajani näki minut, hän sanoi: ”Kirkkoasi koskenut kielto on kumottu! Voit käydä taas kirkossa.”

Hän oli iloinen puolestani.

Sitä, mitä on sydämessä, ei voi jäädättää

Ne, jotka pysyivät kirkossa ja palvelivat yhdessä Jumalaa jäädetyksen aikana, loivat aiempaa vahvempia siteitä. Meistä tuli todellisia veljiä ja sisaria. Vielä nytkin, kun olemme kaikki kulkeneet eri teitä, niin jos jotakin tapahtuu jollekulle meistä, me kaikki kuulemme siitä. Tuntemme olevamme pioneereja.

Kerron mielelläni ihmisille, että jos tiedät uskonkäsityksesi olevan totta ja sinulla on niistä todistus, sinulla voi olla koettelemuksia, mutta uskosi ei tarvitse horjua. Jos tiedät jonkin olevan totta ja uskot siihen, kukaan ei voi viedä sitä sinulta. Sitä, mitä on sydämessä, ei voi jäädättää. ■

*Kirjoittaja asuu Kaliforniassa
Yhdysvalloissa.*

Vanhin
Massimo De Feo
seitsemänkymmenen
koomista

KUINKA SYVENNÄN SUHDETTANI JUMALAAAN

Kun täytin 12 vuotta, aloin todella miettiä, kuinka voisin olla mukana evankeliumin työssä.

Asuin kotikaupungissani Tarantossa Italiassa. Oli kulu-
nut vasta muutama vuosi siitä, kun veljeni ja minä olimme
tavanneet lähetyssaarnaajat ja meistä oli tullut kirkon jäseniä,
mutta aloin tuntea innokkuutta olla enemmän mukana. Aloin
tuntea halua jakaa sakramenttia. Muistan kävelleeni joka sun-
nuntai kirkkoon sydämessäni rukous, että minut kutsuttaisiin
jakamaan sakramenttia.

Yhtenä sunnuntaiaamuna seurakunnanjohtajamme kutsui
minut toimistoonsa. Hän sanoi: ”Massimo, Herra haluaa, että
sinä saat pappeuden ja että sinut asetetaan diakoniksi.”

Kun kuulin nuo sanat – ”Herra haluaa, että sinä” – se
vaikutti minuun voimakkaasti. Minusta tuntui, ettei kukaan
ihminen pyytänyt minua tekemään jotakin, vaan että todellakin
Herra *henkilökohtaisesti* tarjosi vastuullista tehtävää.
Kun seurakunnanjohtajamme katsoi minua, tunsin, että Herra
lähestyi minua.

Kun aloin jakaa sakramenttia joka sunnuntai, saatoin
tuntea jumalisuuden voiman elämässäni. Tunsin olevani vas-
tuussa, tunsin olevani mukana ja tiesin, että tein Herran työtä.
Tunsin olevani lähempänä Häntä palvelemalla Häntä.

Tämä kokemus, jolloin tunsin Herran käden vaikutuksen
sekä johtajieni että vastuullisten tehtävieni muodossa, auttoi
minua kehittämään syvällisemmän henkilökohtaisen suhteen
Häneen. Halusin olla enemmän osallisena evankeliumin
työssä, ja kun elin sillä tavoin, tunsin Jumalan läsnäolon
elämässäni. Sellaisen suhteen luominen Häneen on yksi
tärkeimmistä asioista, mitä voit tehdä nuoruudessasi.

NÄE HERRA JOHTAJISSASI

Kun tapasin seurakunnanjohtajamme,
minuun teki syvän hengellisen vaikutuksen se,
että tunsin Herran – enkä vain seurakunnan-
johtajamme – antavan minulle vastuullisen
tehtävän. Tunnistaessani johtajassani Herran
vaikutuksen tunsin olevani lähempänä Häntä
ja suhteeni Häneen syveni.

Jos ymmärrät jo nuorena, että kun sinut
kutsutaan kirkon tehtäviin tai kun istut
kirkon luokissasi, kuulet taivaallisen Isän
ja Jeesuksen Kristuksen sanoja, niin pystyt
näkemään kirkon eri tavalla – hengellisellä
tavalla. Silloin *haluat* osallistua Herran työ-
hön. Pystyt saamaan syviä hengellisiä koke-
muksia ja tunnet olevasi lähempänä Häntä
joka sunnuntai.

NÄE HERRA TOIMITUKSISSA

Voimme myös luoda henkilökohtaisen suhteen Herraan huomaamalla Hänen läsnäolonsa, kun osallistumme evankeliumin toimituksiin. Osallistuessamme toimituksiin – kuten sakramenttiin – tiedämme, että niissä ”ilmenee jumalisuuden voima” (OL 84:20). Kun jaoin sakramenttia, tunsin jo 12- tai 13-vuotiaana todella olevani väline Hänen käsissään. Tunsin Jumalan läsnäolon ja voiman noissa toimituksissa ja jumalisuuden voiman elämässäni. Se, että sain joka viikko tuon pyhän kokemuksen huomattessani Herran läsnäolon tässä toimituksessa, auttoi minua syventämään henkilökohtaista suhdettani Herraan.

Se ei rajoitu vain sakramentin *jakamiseen*. Voimme tuntea jumalisuuden voiman myös *nauttimalla* sakramentin joka sunnuntai. Kun nautimme sakramentin, meidän ei pitäisi suhtautua siihen kevyesti tai nauttia sitä vain satunnaisesti tai ohimennen. Meillä tulee olla halu nauttia sakramentti, meidän tulee päättää tehdä niin ja valmistautua siihen, sillä halun, päätöksen ja valmistautumisen ansiosta voimme tuntea jumalisuuden voiman elämässämme. Meidän tulee käyttää sakramenttia voimallisena hengellisenä välineenä, jolla voimme syventää suhdettamme Jumalaan ja valmistautua elämän jokapäiväisiin haasteisiin.

SYVÄ HENKILÖKOHTAINEN SUHDE

Päätä nyt luoda syvä henkilökohtainen suhde Herraan. Mitä lähempänä tunnet olevasi Häntä, sitä helpompaa on palvella Häntä.

Herra lähestyy meitä jokaista henkilökohtaisesti. Kun käymme kirkossa, me kuulemme Hänen sanojaan. Kun nautimme sakramentin, me toteutamme Hänen pyhiä toimituksiaan. Meidän pitää huomata Jumalan läsnäolo ja voima johtajissamme ja toimituksissa, jotta voimme syventää henkilökohtaista suhdettamme Häneen. ■

JÄTIN HUOLENI JUMALALLE

Saatuani tietää, että ystävälläni on vakavia vaikeuksia, minun oli vaikeaa löytää rauhaa.

Ninoska Nawrath

Kun ystäväni Fernanda (nimi muutettu) ei ilmaantunut luokkaan yhtenä perjantaina, mietin, mikä oli vialla. ”Onko Fer sairaana? Onko hän kunnossa?” kysyin pistäytyessäni muutamien ystävien luona päivän päätyessä. ”Hän ei ole sairaana”, yksi ystävästä vastasi, ”mutta hänen piti mennä psykologille.” Kun kysyin syytä, hän kertoi minulle, että Fernanda kärsi masennuksesta ja oli vahingoittanut itseään. Pian sen jälkeen, kun olin saanut tietää siitä, Fernanda otettiin hoidettavaksi sairaalaan emmekä nähneet häntä muutama viikkoon.

Vaikka olimmekin ystäviä, hän ei ollut kertonut minulle tuosta osasta elämäänsä. Hän oli salannut sen kaikilta, koska hän oli häpeissään. Hän kertoi minulle myöhemmin, ettei hän

halunnut muiden säälivän häntä tai hänen tilannettaan. Mutta minä en säälinyt häntä – tunsin vain myötätuntoa.

Sinä ensimmäisenä päivänä makasin vuoteellani koulun jälkeen kasvot tyynyyn haudattuina. Olin emotionaalaisesti uuvuksissa mutta liian ahdistunut nukkuakseni. Maailmani oli kaaoksessa. Tuntui kuin olisin keskellä myrskyä, ja tuulessa kieppui niin monia ajatuksia ja tunteita. Tunsin olevani hämmentynyt, yksinäinen ja ennen kaikkea kovin voimaton auttamaan.

Kuinka voisin auttaa?

Mitä voisin tehdä tai sanoa auttaakseni häntä? Kuinka me ystävät voisimme vetää yhtä köyttä ja antaa tukeamme? En pystynyt löytämään minkäänlaista ratkaisua lohduttaakseni ystäviäni tai itseäni. Rukoilin innoitusta mutta minusta tuntui, etten vain saanut rukouksiini vastausta.

Seuraavalla viikolla sain kuitenkin oivalluksen. Istuin aamuseminaari- luokassamme, kun opettajamme muistutti meitä ensimmäisestä näystä ja siitä, kuinka Joseph Smith oli pyytänyt taivaalliselta Isältä suoraan apua vaikeuksiinsa ja huoliinsa. Sitten

opettajani sanoi: ”Jos etsimme Isän apua ja pyydämme Häneltä, Hän vastaa meille. Emme koskaan ole yksin.”

Tajusin, että olin surussani sulkenut sydämeni taivaalliselta Isältääni. Vaikka olin yrittänyt rukoilla usein, se ei riittänyt – olin yhä niin peloissani, etten löytänyt rauhaa. Tiesin, että Hän ymmärsi tarkalleen, miltä minusta tuntui, ja että Hän voisi auttaa minua. Mutta minun piti avata itseni Hänelle ja luottaa todella siihen, että Hän voisi tehdä niin – minun piti osoittaa uskoa.

Niin sitten tein. Ajan kuluessa, kun jatkoin rukoilemista ja pyhien kirjoitusten lukemista pyrkien jättämään kuormani Vapahtajalle, opin ymmärtämään, että ennen pitkää ystäväni pääsisi masennuksestaan. Huolimatta siitä, että ulkoinen kaaos jatkui, tunsin olevani levollinen, tasapainoinen, sopusoinnussa. Äiti kannusti minua jatkuvasti tavoittelemaan rauhaa sanomalla: ”Ystäväsi tulee kuntoon ja niin sinäkin. Pysy vahvana evankeliumissa, niin kaikki järjestyy.”

Tuin ystävääni

Kun Fernanda lopulta palasi kouluun, pystyin olemaan hänelle vahvana tukena mutta vain siksi, että

olin itse tavoitellut rauhaa Jeesuksen Kristuksen avulla ja löytänyt sen. Yritin parhaani mukaan olla hyvä kuuntelija, olla myönteinen ja kertoa evankeliumista. Tunsin varmuutta selittäessäni onnensuunnitelmaa ja kertoessani hänelle, että Isämme haluaa meidän kokevan iloa haasteistamme huolimatta. Se voi viedä aikaa, mutta se on mahdollista jokaisen Hänen lapsensa kohdalla.

Elämässäni on ollut monia tilanteita, joissa olen tuntenut ahdistusta ja surua, mutta evankeliumin ansiosta muistan aina, mistä olen tullut. Tiedän, että olen Jumalan tytär ja että Hänellä on suunnitelma minua varten – ja Fernandaa varten. Me kaikki kuljemme eri teitä, mutta jokainen niistä on hyväksemme, koska Hän rakastaa meitä. Jokaisella polulla, jokaisella koettelemuksella on tarkoitus. Ja jos voimme löytää rauhan noissa koettelemuksissa, me voimme jakaa saamamme rauhan muiden kanssa. ■
Kirjoittaja asuu Maulessa Chilessä.

KUINKA SUHTAUTUA MASENNUKSEEN?

Jos sinulla on ystävä, joka sairastaa masennusta, pyri erityisesti kuuntelemaan häntä ja jolemaan hänen tukena hänen koettelemuksissaan. Hän tarvitsee rakkauttasi. Pyydä vanhemmiltasi neuvoja. Huolehdi siitä, että ystäväsi vanhemmat tietävät siitä (vaikka ystäväsi ei haluaisikaan heidän tietävän), ja kysy heiltä neuvoa, kuinka voit auttaa. Jos tilanne on vakava (kuten että hän vahingoittaa itseään) ja hänen vanhempansa tietävät siitä mutta eivät tee mitään, kerro opettajalle, koulukuraattorille tai jollekulle kirkon johtohenkilölle.

JA
IKUINEN ELÄMÄ
ON SITÄ, ETTÄ HE
TUNTEVAT SINUT,

**AINOAN
TODELLISEN
JUMALAN,**
JA HÄNET, JONKA
OLET LÄHETTÄNYT,
**JEESUKSEN
KRISTUKSEN.**

Joh. 17:3

1. Nefi 3:7

Herra käski Nefiä menemään ja tekemään.

1 MINÄ MENEN

”Te osoitate luottamusta [Jumalaan], kun kuuntelette tarkoituksenanne oppia ja tehdä parannusta, ja sitten ryhdytte tekemään, mitä tahansa Hän pyytääkin. Jos luotate Jumalaan niin paljon, että kuuntelette tarkasti Hänen viestiään [kunkin] konferenssin [jokaisessa] puheessa, laulussa ja rukouksessa, te löydätte sen. Ja jos sitten ryhdytte tekemään, mitä Hän haluaisi teidän tekvän, voimanne luottaa Häneen vahvistuu ja aikanaan olette täynnä kiitollisuutta huomattessanne, että Hän on alkanut luottaa teihin.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Luottakaa Jumalaan ja ryhtykää sitten työhön”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 73.

2 TEE

”Päätin noudattaa tätä sääntöä: *Kun Herra käsklee, tee se.*”

Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 167.

2

7 Ja tapahtui, että minä, Nefi, sanoin isälleni: Minä ”menen ja teen sen, mitä Herra on käskennyt, sillä minä tiedän, ettei Herra anna ihmislapsille mitään ”käskyjä ”valmistamatta heille keinoa toteuttaa sitä, mitä hän käsklee heidän tehdä.

5

4

3

3 HERRA ON KÄSKENYT

”Jokainen Jumalan käskyistä on annettu kehityksemme, edistymisemme ja kasvumme vuoksi.”

Vanhin Robert D. Hales (1932-2017) kahdentoista koorumista, ”Jos haluat päästä sisälle elämään, noudata käskyjä”, *Valkeus*, heinäkuu 1996, s. 38.

4 HÄN VALMISTAA KEINON

Vanhassa testamentissa keinon valmistaminen tarkoitti esimerkiksi hyvän, merkityn tien osoittamista (ks. Jes. 11:16) tai tien raivaamista esteitä poistamalla (ks. Jes. 40:3).

Kun Herra antaa meille käskyn, Hän valmistaa meille aina keinon, jos olemme halukkaita luottamaan Häneen ja olemaan kuuliaisia. Mutta Nefin tavoin meidän täytyy ensin toimia uskossa. Sitten keino ilmaantuu, sillä Herra ”toimii voiman kautta ihmislasten uskon mukaan” (Moroni 10:7).

5 TOTEUTTAA

”Jos teillä olisi uskoa – –, mikään ei olisi teille mahdotonta.”

Matt. 17:20

Toimituksen huomautus: Tämän sivun tarkoituksena ei ole olla täydellinen selvitys valitusta oppien hallinnan jakeesta vaan lähtökohta omaan tutkimiseesi.

Kuinka voin pyytää ystäviäni olemaan puhumatta epäystävällisesti tai asiattomasti muista?

Juoruilu, epäystävälliset sanat, karkeudet – olet luultavasti kuullut kaikkea sitä kävellessäsi koulusi käytävillä. Joskus ystäväsi ovat niitä, jotka syyllistyvät sellaiseen, ja sinusta saattaa tuntua epämukavalta tai olet epävarma siitä, kuinka suhtautua, mutta voit vaikuttaa olemalla hyvä esimerkki.

Vaikka ei olekaan hauskaa vastustaa muita, muista, että ”rienaava, alhainen ja karkea kielenkäyttö tai eleet samoin kuin moraalittomat vitsit loukkaavat Herraa ja muita”¹. Ja vaikka epäystävälliset sanat sanottaisiinkin vitsailen, ne loukkaavat silti.

Kun ystäväsi puhuvat asiattomasti tai epäystävällisesti muista, ”kannusta heitä ystävällisesti tarkistamaan sananvalintojaan. Jos he jatkavat entiseen tapaan, poistu paikalta kohteliaasti tai vaihda puheenaihetta.”² Selitä, että uskot jokaisen ihmisen olevan Jumalan lapsi ja että heitä tulee kunnioittaa sen mukaisesti. Päätä olla tukea antava ystävä jokaiselle sen sijaan että olisit vihollinen, joka arvostelee ja parjaa muita. Hyvä esimerkiksi on hyödyllisenä mallina ystävillesi.

Kirjasessa *Nuorten voimaksi* opetetaan, että ”puhdas ja älykäs kielenkäyttö kertoo valppaasta ja terveestä mielestä”³. Anna sanojesi kuvastaa uskonkäsityksiäsi, niin Henki pysyy kanssasi suoden opastusta näissä vaikeissa tilanteissa.

Ja voit olla vakuuttunut siitä, että todelliset ystävät kunnioittavat päätöstäsi käyttää puhdasta, kohottavaa kieltä, joka tähdentää muiden myönteisiä ominaisuuksia.

Auttakaa toisianne pysymään myönteisinä

Ystäväni ja minä hankimme rannekorut, ja aina kun joku meistä sanoi jostakusta jotakin ilkeää, me räpsäytimme puhujan rannekorua. Se oli hyvä, jatkuva muistutus pitää ajatuksemme ja sanamme myönteisinä.

Caroline J., 18, Utah, USA

Pyydä Jumalan apua

Rukous auttaa sinua saamaan voimaa Jumalalta, jotta tiedät, kuinka puhua muille. Ensiksi, pyydä Herralta apua tietääksesi, mitä sanoa ystävillesi. Pyydä Häntä myös auttamaan ystäviäsi ymmärtämään, että on tärkeää pitää jokaista taivaallisen Isän rakkaana lapsena. Tähdennä sitä, että on tärkeää nähdä ihmisissä paras eikä puhua heistä paha.

Victória Kércia M., 19, Piauí, Brasilia

Muuta heidän näkökulmansa

Voit yksinkertaisesti sanoa heille, että se, mitä he tekevät, ei ole oikein ja että heidän tulee pyrkiä tekemään toinen ihminen iloiseksi eikä surulliseksi. Voisit jopa kysyä heiltä, miltä heistä tuntuisi, jos he olisivat niitä, joista muut puhuvat epäystävällisesti. Auta heitä näkemään tilanne toisesta näkökulmasta. Kun autat muita ihmisiä olemaan parempia, pystyt tuntemaan useammin Hengen ja Herra siunaa sinua vanhurskaiden tekojesi vuoksi.

Darren O., 15, Utah, USA

Hyväksy erilaisuus rakkautta osoittaen

Ystävieni täytyy tietää, että koska meillä jokaisella on erilaisia vahvuuksia, me voimme olla hyödyksi toisillemme. Ihmisten epätäydellisyydestä huolimatta meidän täytyy aina rakastaa heitä enemmän, ja meidän täytyy myös uskoa voimaan muuttua, jota saa Vapahtajan sovitusuhrista.

Esther M., 19, Mbuji mayi, Kongon demokraattinen tasavalta

Ole suorasanainen

Voit vain sanoa ystävillesi nätisti: ”Hei, lopettakaa tuo. En arvosta sellaista” tai ”Älkää puhuko tuolla tavalla. Se on epäkohteliasta.” Onhan toinen suurista käskyistä ”rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi” (Matt. 22:39).

Clayton P., 14, Arizona, USA

Ole rohkea

Aivan kuten Esterillä, Joseph Smithillä, Egyptiin myydyllä Joosefilla ja monilla

muilla pyhien kirjoitusten henkilöillä, sinulla voi olla rohkeutta saada ystäväsi lopettamaan asiaton puhuminen muista ihmisistä. Minä olin samassa tilanteessa, ja minulla oli rohkeutta puhua ystävilteni rakastavalla ja ymmärtävällä tavalla. Lopuksi he hyväksyivät ja ymmärsivät sen, kuinka tärkeää on käyttää puhdasta ja kelpollista kieltä! Pyhien kirjoitusten lukemisen ja rukoilemisen lisäksi noissa tilanteissa auttaa paljon paasto. Rukoile ja pyydä uskossa, että taivaallinen Isämme antaa sinulle

rohkeutta puhua ja koskettaa ystäväsi sydäntä.

Paola H., 17, San Salvador, El Salvador

Ole esimerkki

Paras tapa tehdä niin on näyttää esimerkkiä. Ota tehtäväksesi sanoa hyviä ja myönteisiä asioita, kenestä sitten puuhutaankin. Tulet hämmästyttämään sitä, kuinka nopeasti keskustelun sävy voi muuttua.

Vanhin Eads, 24, Soulin eteläinen lähetyskenttä, Etelä-Korea

Tuo esiin haittapuolia

Kerro ystävillesi, kuinka monesta myönteisestä kokemuksesta ja vuorovaikutustilanteesta muiden ihmisten kanssa he jäävät paitsi. Selitä, että kiroileminen ei ole hyväksi, koska se etäännyttää muista ihmisistä ja saastuttaa oman mielen. Lisäksi hyvät ihmiset välttelevät sinua, jos käytät rumaa kieltä.

Elisa Ferreira S., 16, Minas Gerais, Brasilia

SANOILLA ON VOIMA

”Sanoilla on yllättävä voima – sekä rakentaa että hajottaa. Voimme kaikki luultavasti muistaa kielteisiä sanoja, jotka ovat painaneet mieleemme matalaksi, ja muita sanoja, jotka on lausuttu rakkautella ja jotka ovat kohottaneet mielialaamme. Kun päätämme sanoa muista – ja muille – vain sellaista, mikä on myönteistä, se kohottaa ja vahvistaa ympärillämme olevia ja auttaa muita seuraamaan Vapahtajan tietä.”

Jean B. Bingham, Apuuhdistyksen ylläjohtaja, ”Tuon evankeliumin valoa kotiin”, Liahona, marraskuu 2016, s. 7.

VIITTEET

1. *Lujana uskossa – evankeliumiaiheinen hakuteos*, 2005, s. 142.
2. *Lujana uskossa*, s. 142.
3. *Nuorten voimaksi*, kirjanen, 2011, s. 20.

UUSI KYSYMYS

”Olen kamppailut samojen kiusausten kanssa pitkän aikaa. Se on turhauttavaa. Kuinka voin jättää ne taakseni?”

Lähetä vastauksesi ja halutessasi korkearesoluutioinen valokuva 15. maaliskuuta 2018 mennessä sivustolla liahona.lds.org (napsauta ”Submit an Article or Feedback” [Lähetä artikkeli tai palautetta]).

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

”Kuulun Kristuksen kirkkoon, Tiedän, ett oon lapsi Jumalan. Ja suunnitelman myös tunnenhan.”

(Lasten laulukirja, s. 48.)

Eastonin ensimmäinen kirkon kokous Saksassa oli Ejuuri päättynyt. Hän oli luullut, että kirkossa olisi todella erilaista, mutta siellä olikin paljolti samanlaista kuin mihin hän oli tottunut asuessaan Yhdysvalloissa.

Täällä hänen vain piti käyttää kuulokkeita, jotta hän kuulisi puheiden tulkkauksen englanniksi.

Äiti ja isä alkoivat jutella heidän takanaan istuvan perheen kanssa. Näytti siltä, että heillä oli hänen ikäisensä poika!

”Tässä on Finotton perhe”, äiti sanoi Eastonille.

”GianMarco on sinun luokallasi koulussa.”

Kirkkoa puolustamassa

**Tracie Carter ja
Maryssa Dennis**
Perustuu
tositapahtumaan

”Kivaa!” Easton hymyili GianMarcolle. Pojan nimi kuulosti siltä kuin John ja Mark olisi pantu yhteen – ja lopussa oli o. ”Mistä te sitten ootte tulleet?”

GianMarco vastasi hymyyn. ”Me ollaan italialaisia, mutta me muutettiin tänne ihan äsken Kiinasta.”

”Vau!” Easton sanoi. ”Minä en ole ikinä käynyt Kiinassa.”

Seuraavana päivänä Easton meni uuteen kouluunsa. Häntä hermostutti vähän. Mutta sitten hän näki GianMarcon vilkuttavan hänelle luokkahuoneen toiselta puolelta. Ainakin hänellä oli jo yksi ystävä. Luokassa oli lapsia eri puolilta maailmaa. Ehkä hän pitäisi tästä koulusta.

”Hyvää huomenta!” Opettaja hymyili kaikille. ”Olen opettaja Albano. Näin alkajaisiksi, osaako kukaan sanoa, mitä *identiteetti* tarkoittaa?”

Eräs tyttö viittasi. ”Se tarkoittaa sitä, kuka on. Mikä on itselle tärkeintä.”

”Aivan!” opettaja Albano sanoi. ”Tutustutaanpa siis toisiimme. Mitkä asiat ovat osa sinun identiteettiäsi? Mitkä asiat tekevät sinusta juuri *sinut*?”

”Minä tykkään videopeleistä!” yksi eturivissä istuva tyttö sanoi. Opettaja Albano kirjoitti hymyillen taululle *harrastukset*.

”Mitkä muut asiat?”

GianMarco viittasi. ”Minä olen Italiasta.” Opettaja Albano nyökkäsi ja kirjoitti taululle *maa*.

Easton yritti miettiä, mitä sanoisi. ”Minä käyn kirkossa”, yksi poika takarivistä sanoi.

”Tuo oli hyvin keksitty!” Easton ajatteli. ”Minun olisi pitänyt sanoa se.”

Joku nauroi. Ja sitten monet muutkin oppilaat nauroivat. Easton katsoi GianMarcoa hämmentyneenä. GianMarcokin näytti hämmentyneeltä. Miksi he nauroivat?

Tultuaan kotiin Easton kertoi äidille, mitä oli tapahtunut.

Äidin otsa kurtistui. ”Jotkut ihmiset eivät ymmärrä, miksi kirkko on tärkeä. He pitävät sitä hassuna.”

”Ai”, Easton sanoi. Hänen mielestään kirkko ei ollut ollenkaan hassu.

Muutamaa viikkoa myöhemmin opettaja Albano pyysi oppilaita tekemään äitinsä tai isänsä kanssa esityksen perheen identiteetistä.

”Mistä meidän esityksemme pitäisi kertoa?” äiti kysyi heidän kattaessaan pöytää illallista varten.

Easton mietti sitä, kuinka luokan oppilaat olivat nauraneet. ”Minusta meidän pitäisi kertoa kirkosta”, Easton sanoi.

Äiti hymyili. ”Sehän on hieno idea.”

”Ja voisiko GianMarco ja sisar Finotto tehdä sen meidän kanssa?”

”Hieno ajatus. Soitan heille illallisen jälkeen.”

Seuraavana päivänä GianMarco ja sisar Finotto tulivat käymään. Ensin he kaikki puhuivat siitä, mikä heidän mielestään oli tärkein asia kirkossa. Äiti kirjoitti kaikki heidän ideansa vihkoon. Sitten he hakivat isoja papereita ja etsivät Jeesusta, profeettoja ja temppeleitä esittäviä kuvia, jotka liimattiin papereihin.

Viimein oli esityksen aika. Easton seisoi GianMarcon ja heidän äitiensä kanssa luokan edessä. Hän veti syvään henkeä.

”Me ollaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseniä”, hän aloitti. He selittivät, jokaisen vuorollaan, kirkkoa koskevia asioita. GianMarco puhui pyhistä kirjoituksista. Äiti kertoi profeetoista. Sisar Finotto puhui perheillasta.

Easton kertoi kasteesta. Se oli tosi mukavaa!

Eastonista tuntui oikein hyvältä, kun he olivat päässeet loppuun. Kukaan ei nauranut – oppilaat näyttivät itse asiassa pitäneen esityksestä! Hän oli iloinen siitä, että hän saattoi kertoa niin tärkeästä asiasta luokalleen. Hän hymyili. Hän tiesi, mikä oli hänen identiteettinsä. Hän oli Jumalan lapsi! ■

Kirjoittajat asuvat Baden-Württembergissä Saksassa ja Utahissa Yhdysvalloissa.

Minä olen Jumalan lapsi

Minä uskon Jeesukseen Kristukseen

Minä kuulun perheeseen

JUMALAN LAPSIA

”Kuinka löydätte oman *identiteettinne*? Ensiksi, muistakaa, että te olette Jumalan lapsia.”

Presidentti Russell M. Nelson, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, ”Identity, Priority, and Blessings”, *Ensign*, elokuu 2001, s. 11.

Olá!

**Minun nimeni
on Alice,**

ja minä yritän ANTAA
VALONI LOISTAA
OSOITTAMALLA
KIITOLLISUUTTA!

Lahjojen jakamista

Haastattelusta kirkon lehtien toimittajan
Marissa Widdisonin kanssa

PERHE SEISONASSA SAO PAULON TEMPPELIN EDESSÄ BRASILIASSA

1. Soitamme kirkon lauluja

Minä asun Brasiliassa
vanhempieni, siskoni
ja veljeni kanssa.
Siskoni Julia ja minä
soitamme pianoa
seurakuntamme
sakramentti-
kokouksessa.

Onnellisia tunteita

Kun osoitamme kiitollisuutta,
Herra siunaa meitä Pyhän Hengen
tuomilla onnellisilla tunteilla.

2. Odottamaton lahja

Yhtenä sunnuntaina eräs mies nimeltä veli Stahlke antoi meille lahjan. Hän sanoi, että sillä lahjalla hän kiitti meitä musiikista, jota soitimme sunnuntaisin. Kun me avasimme paketin, sen sisällä oli erikoinen soitin nimeltä melodika! Minä kokosin sen melodikan ja aloin soittaa. Sen ääni lumosi minut.

4. Erityinen uni

Kun soitin veli Stahlkelle, hän oli hyvin iloinen ja liikuttunut. Hän kertoi minulle, että hän oli nähnyt edellisenä yönä unta siitä laulusta! Tunsin, että Jumala rakastaa häntä ja minua.

3. Vastasin ystäväisyyteen

Pian aloin soittaa melodikalla kirkon lauluja. Halusin tehdä jotakin kiitokseksi veli Stahlkelle siitä lahjasta. Siksi harjoittelin soittamaan laulun ”On suuri rakkaus Jumalan” (MAP-lauluja, 119). Pyysin isää viemään minut veli Stahlken kotiin, jotta voisin näyttää hänelle, että hänen lahjansa oli auttanut minua löytämään uuden kyvyn.

LÄHETÄ MEILLE TÄHTI!

Kerro meille, kuinka sinä loistat kirkkaasti! Leikkaa irti tähti ja kirjoita meille tilanteesta, jolloin olit hyvänä esimerkkinä. Pyydä toista vanhempaasi lähettämään sähköpostitse kuva tähdestäsi sekä lupansa osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

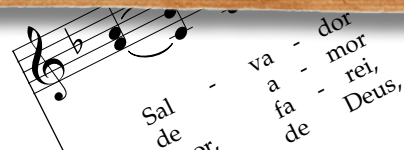

KUINKA SINÄ VOIT LOISTAA?

Opettele laulamaan, soittamaan tai johtamaan jokin kirkon laulu ja esitä se perheillä.

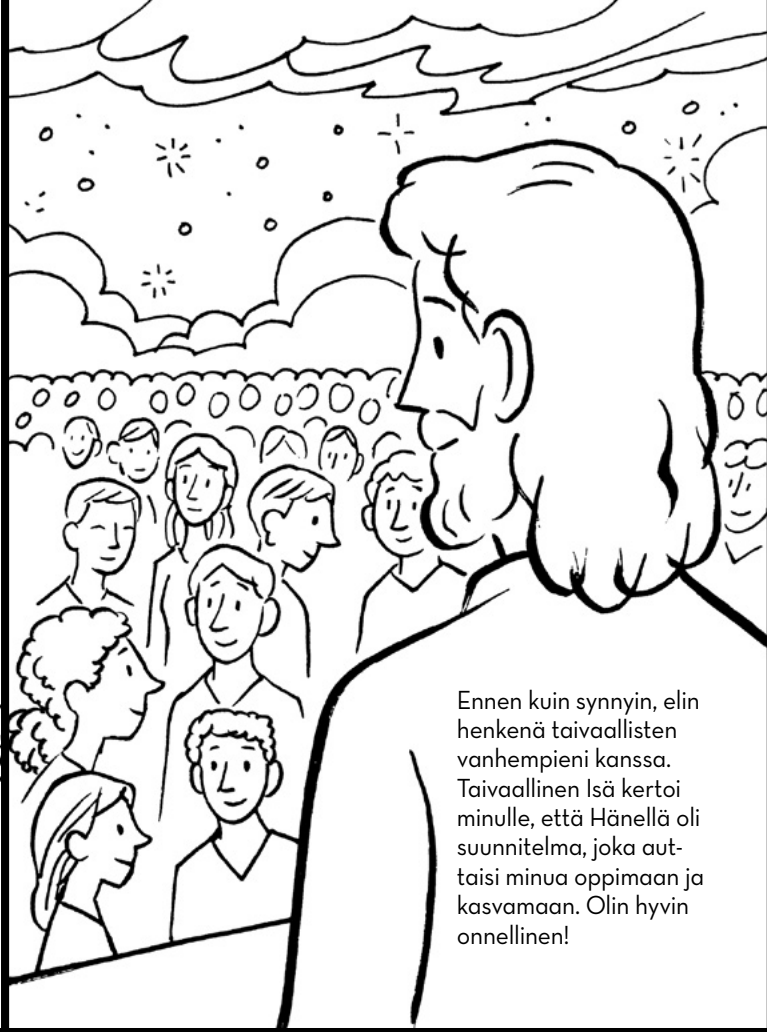
Harjoittele jotakin taitoa ja käytä sitä jonkun toisen hyväksi.

Minun ideani: _____

ONNEN- suunnitelma

Väritä nämä kuvat ja opi taivaallisen Isän onnensuunnitelmasta, joka on sinua varten! Voitit myös leikata kuvat irti, liimata niiden taustat yhteen ja nitoa ne reunoista kiinni kirjaseksi.

Ennen kuin synnyin, elin henkenä taivaallisten vanhempieni kanssa. Taivaallinen Isä kertoi minulle, että Hänellä oli suunnitelma, joka auttaisi minua oppimaan ja kasvamaan. Olin hyvin onnellinen!

Jeesus Kristus tarjoutui Vapahtajakseni. Hän tuli maan päälle ja oli minulle täydellinen esimerkki. Hän sovitti minun syntini. Hän tietää, miltä ongelmani tuntuvat, ja Hän voi auttaa minua. Rakastan Jeesusta!

Synnyin tähän kauniiseen maailmaan. Sain ruumiin! Henkeni ja ruumiini tekevät yhteistyötä, kun opin. Joka päivä yritän seurata Jeesusta olemalla ystävällinen.

Seuraan Jeesusta menemällä kasteelle. Lupaani pitää käskyt. Taivaallinen Isä lupaa, että Pyhä Henki auttaa minua. Kun teen jotakin väärää, teen parannuksen ja yritän toimia seuraavalla kerralla paremmin. Sillä tavoin opin ja kasvan!

Vaikka olen kaukana taivaallisista vanhemmistani ja Jeesuksesta Kristuksesta, voin silti tuntea, että olen lähellä Heitä. Voin rukoilla taivaallista Isää milloin tahansa. Voin lukea pyhiä kirjoituksia. Jonakin päivänä voin mennä temppeliin, missä opin lisää Jumalan suunnitelmasta minua varten. Se on rauhallinen, onnellinen paikka.

Kuolema on vain yksi osa elämää. Kun kuolen, ruumiini jää maan päälle ja henkeni menee henkimaailmaan. Olen siellä perheeni ja ystäväni kanssa.

Jonakin päivänä ruumiini ja henkeni yhdistyvät jälleen. Näen taas Jeesuksen! Voin elää perheeni ja taivaallisten vanhempieni kanssa ikuisesti. Olen todella kiitollinen tästä onnensuunnitelmasta!

”Jeesus Kristus on Jumalan ainosyntyinen ja rakas Poika. Hän on meidän Luojamme. Hän on maailman Valo. Hän on meidän Vapahtajamme synnistä ja kuolemasta. Tämä on kaikkein tärkein tieto maan päällä, ja voitte tietää sen itse aivan kuten minä tiedän sen itse.”

Vanhin Dallin H. Oaks

kahdentoista apostolin koorumista

Puheesta ”Jeesuksen opetuksia”, Liahona, marraskuu 2011, s. 90–93.

**Vanhin
Peter F. Meurs**
seitsemänkymmenen koorumista

Jatka yrittämistä!

*”Jos he nöyryvät minun edessäni ja uskovat minuun, niin minä teen sen, mikä on heikkoa, heissä vahvaksi”
(Et. 12:27).*

Kun olin lapsi, vanhempani liittyivät kirkkoon. Me kuuluimme pieneen seurakuntaan Australiassa. Äiti soitti kirkossa pianoa. Mutta hän osasi soittaa vain muutaman kirkon laulun. Minäkin opettelin soittamaan pianoa. Kun olin 7-vuotias, seurakunnanjohtaja pyysi minua säestämään kirkossa.

Kun soitin pianoa, tein virheitä. Ja kun tein virheen, aloin yleensä itkeä. Olin hyvin ujo ja hermostunut. Mutta jatkoin harjoittelemista. Halusin soittaa kirkon laulut hyvin. Nyt rakastan pianonsoittoa! Osaan soittaa kaikki kirkon laulut. Kun olin lähetystyössä Uudessa-Seelannissa, palvelin eräässä toisessa pienessä seurakunnassa. Siellä ei ollut ketään, joka olisi soittanut pianoa. Niin minä sitten soitin vuoden ajan urkuja ja pianoa.

Pelkoni voittaminen oli minulle siunaus. Sen ansiosta voin siunata muita.

Kun olin pikkupoika, minun oli myös vaikea puhua. Minä änkytin. Oli vaikea lausua todistukseni kaikkien edessä. Toisinaan kun yritin puhua, purskahdinkin sen sijaan itkuun. Sain pappeuden siunauksia avukseni. Äiti ja isä olivat hyvin kannustavia. Viimein minua siunattiin kyvyllä puhua selkeämmin ja varmemmin.

Silti minua hermostuttaa yhä. Oli pelottavaa kävellä yleiskonferenssissa korokkeelle puhumaan! Mutta siellä vallitsi hyvin voimallinen henki. Tunsin oloni rohkaistuneeksi ja levolliseksi. Se oli hämmästyttävää.

Jos olet ujo tai sinulla on vaikeuksia puhua, jatka yrittämistä. Vaikka sinulla olisi edelleen vaikeaa, meidän täytyy kuulla, mitä sanottavaa sinulla on. Voit siunata monia ihmisiä niillä asioilla, joita vain sinä voit sanoa! ■

Konferenssikortit

Tässä on muutamia lempilainauksiamme lokakuun 2017 yleiskonferenssista!

"Usko voittaa
aina
pelon."

- Presidentti Henry B. Eyring,
ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä
presidenttikunnassa

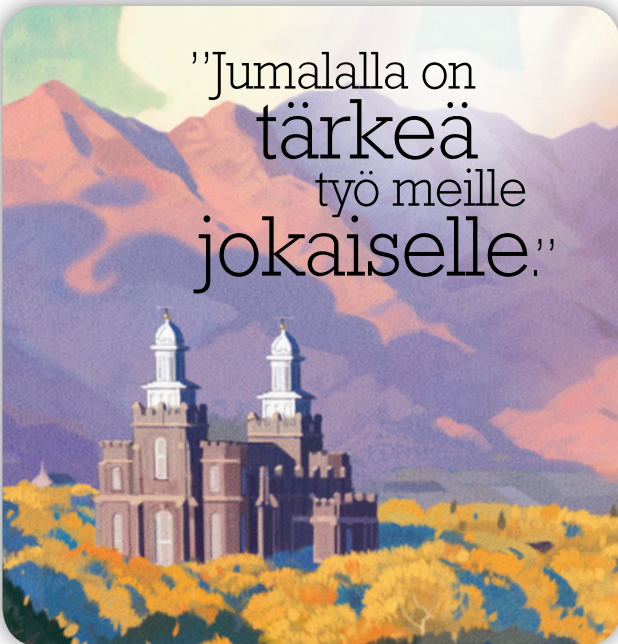
- Vanhin Ronald A. Rasband
kahdentoista apostolin koorumista

"Herra on
mielellään
meidän
kanssamme."

- Sharon Eubank,
ensimmäinen neuvonantaja
Apuyhdistyksen ylimmissä johtokunnassa

"Jumalalla on
tärkeä
työ meille
jokaiselle."

- Vanhin John C. Pingree jr.
seitsemänkymmenen koorumista

"Sytytättekö
te
valonne?"

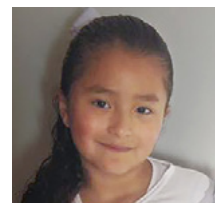

MEIDÄN SIVUMME

Joka kerta kun käyn temppelin luona perheeni kanssa, tunnen Hengen hyvin vahvana, aivan kuin Vapahtaja olisi kanssamme. Minusta on ihanaa käydä temppelillä.

Alana L., 8, Brasilia

Seuraan Jeesusta, kun osoitan rakkautta koulutovereilleni ja kunnioitan heitä.

Vianca V., 7, Kolumbia

Tiedämme, että Mormonin kirja voi auttaa meitä ongelmisamme, aivan kuten rukous voi. Pikkuveljeni rukoilee mielellään.

Benjamín M., 3, ja Joaquín M., 8, Chile

Tunsin Hengen, kun minut kastettiin. Se herätti minussa halun valita oikein. Olin iloinen, kun tein, mitä Jeesus opetti. Kun menin temppeliin siskoni, äitini ja isäni kanssa, meidät sinetöitiin yhteen ja olin onnellinen. Meistä tulee iankaikkinen perhe, jos teemme sitä, mikä on oikein.

Manuel R., 9, El Salvador

Aadam ja Eeva

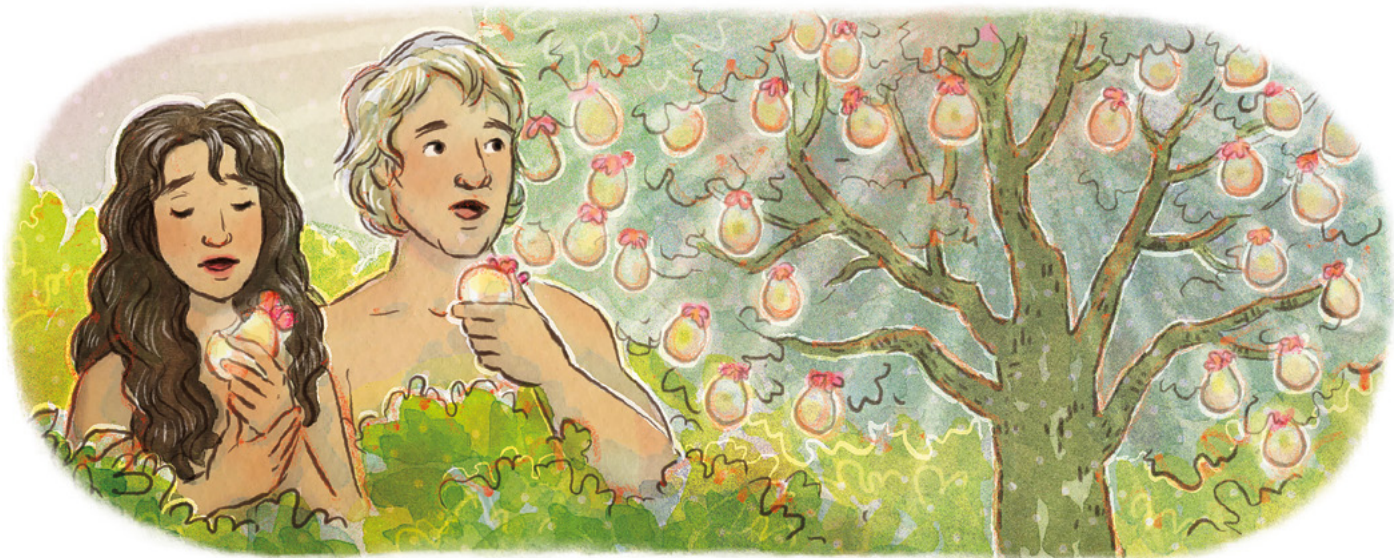
Kim Webb Reid

Taivaallinen Isä ja Jeesus loivat maailman. He tekivät maan, meren, auringon ja tähdet. He tekivät kasvit ja eläimet. Sitten maailma oli valmis taivaallisen Isän lapsia varten. Ketkä Hän lähetti ensimmäisinä elämään maan päällä?

Aadamin ja Eevan!

Taivaallinen Isä pani heidät Eedenin puutarhaan. Puutarhassa kasvoi kaikki se ruoka, jota he tarvitsivat. Heidän ei tarvinnut tehdä työtä. He eivät tulleet sairaiksi.

Taivaallinen Isä sanoi Aadamille ja Eevalle, että jos he söisivät erään puun hedelmää, heidän olisi lähdettävä Eedenistä. Saatana houkutteli Eevaa syömään sitä hedelmää, ja hän söi. Myös Aadam söi sitä.

Heidän päätöksensä lähteä Eedenistä kuului taivaallisen Isän suunnitelmaan.

Kun Aadam ja Eeva olivat lähteneet Eedenistä, he oppivat rukoilemaan, tekemään parannusta ja uskomaan Jeesukseen. He saivat lapsia, ja he opettivat lapsilleen evankeliumia. Elämä poissa Eedenistä oli vaikeampaa, mutta he oppivat tärkeitä uusia asioita. He olivat onnellisia.

Minä olen kuin Aadam ja Eeva. Tein päätöksen tulla maan päälle, jotta voisin oppia, kasvaa ja tulla enemmän taivaallisten vanhempieni kaltaiseksi. ■

Minä osaan tehdä hyviä valintoja

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**
toinen neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

EVANKELIUMI KÄSITTÄÄ KAIKEN TOTUUDEN

Lehti, joka meillä on edessämme, on pelkästään yksi mikroskooppinen otos – osa kiehtovan tiedon äärettömän laajaa metsää.

Historia on tärkeää. Ja kun pidämme itseämme ankkuroituina historiasta saatuihin opetuksiin, pysymme elämään sen mukaan, mikä on parhaita ihmisenä olemisessa.

Edesmenneen kirjailija Michael Crichtonin kerrotaan sanoneen: ”Ellet tunne historiaa, niin et tiedä mitään. Olet lehti, joka ei tiedä olevansa osa puuta.” Historia opettaa meille paitsi olemassaolon lehdistä, myös elämän oksista, rungoista ja juurista. Ja nuo opetukset ovat tärkeitä.

Yksi heikkouksista, joita meillä kuolevaisilla on, on oletus, että ”lehtemme” on kaikki, mitä on olemassa – että meidän totuutemme on täydellinen ja yleismaailmallinen. Vanha jiddiäinkielinen sanonta [kuuluu]:

”Piparjuuressa olevalle madolle maailma on piparjuuri.” Haluan tähden-tää, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon hyväksymä totuus ulottuu lehtiä kauemmas ja todellakin piparjuurta kauemmas. Se ulottuu aikaa ja avaruutta kauemmas ja käsittää kaiken totuuden.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi käsittää sekä totuuden siitä, mitä on ollut ja mitä on, myös totuuden siitä, mitä voi olla ja mitä tulee olemaan. Se on kaikista totuuksista käytännöllisintä. Se opettaa opetuslapsen tien – polun, joka voi tehdä tavallisista, epätäydellisistä kuolevaisista loistavia, kuolemattomia ja rajattomia olentoja, joiden jumalalliset mahdollisuudet ovat meidän vähäisen käsityskykymme ulottumattomissa.

Se on käytännöllistä totuutta. Se on käsittämättömän korvaamatonta. Se on korkeimman luokan totuutta. Totuuden tavoittelu, löytäminen ja käytäntöön soveltaminen ovat sitä, mihin meidän täällä maan päällä on määrä pyrkiä. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi käsittää kaiken totuuden, ja se myös keskittyy siihen tietoon, joka on meille arvokkainta tässä elämässä ja kautta tulevien iankaikkisuuksien.

Eikö olekin hätkähdyttävä tunne kuulua kirkkoon, joka hyväksyy totuuden – sen lähteestä riippumatta – ja opettaa, että paljon enemmän on tulossa, että Jumala ”ilmoittaa vielä monia suuria ja tärkeitä Jumalan valtakuntaa koskevia asioita” [UK 9]. Siitä syystä me suhtaudumme nöyrästi meillä olevaan totuuteen. Ymmärrämme, että tietomme on koko ajan etenevää työtä, että se lehti, joka meillä on edessämme, on yksinkertaisesti yksi mikroskooppinen otos – osa kiehtovan tiedon äärettömän laajaa metsää. ■

Esityksestä ”Seeing Beyond the Leaf” [Näkeminen lehteä kauemmas], joka pidettiin Brigham Youngin yliopiston kirkon historiaa käsitellessä symposiumissa Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa 7. maaliskuuta 2014.

**AADAM JA EEVA,
CUNA-INTIAANIN TEKSTIILITAIDETTA,
SAN BLASIN SAARET, PANAMA**

Paholaisen houkuttelemina Aadam ja Eeva söivät kiellettyä hedelmää, ja siten heistä tuli kuolevaisia. Eeva todisti sitä seuranneista siunauksista: "Ei rikkomustamme olisi ollut, meillä ei olisi koskaan ollut jälkeläisiä emmekä olisi koskaan tienneet hyvää emmekä pahaa, emme lunastuksemme iloa emmekä iankaikkista elämää, jonka Jumala antaa kaikille kuullaisille" (Moos. 5:11).

Muita aiheita tässä numerossa

NUORILLE AIKUISILLE

”Hän pelastaisi meidät”

Kun tuhoisa maanjäristys vavisutti japanilaista lähetyksenttää, siellä olevista lähetyssaarnaajista tuntui, että Herra johdatti ja suojeli heitä.

s. 44

NUORILLE

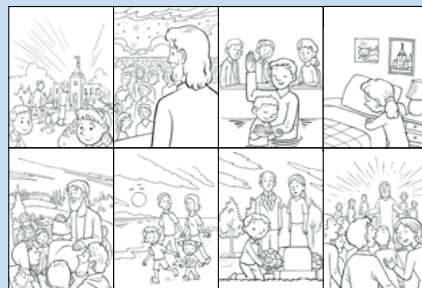
s. 50

JEEBUS KRISTUS *rauhan lähteemme*

Aivan kuten Vapahtaja tyynnytti Galileanjärven pauhaavat aallot, Hän tarjoaa meille jokaiselle toivon ikuisesta sisäisestä rauhasta.

LAPSILLE

Onnen- suunnitelma

Leikkaa irti ja värity tämä kirjanen, joka opettaa lisää taivaallisen Isän onnensuunnitelmasta!

s. 70

